1521

பதிப்பாசிரியர் குறிப்பு

இக்கதைகள் சென்ற இருபது வருஷங்களுக்கு மேலாக வெவ்வேறு சமயங்களில் சில, தனிப்புத்தகங்களாகவும், சில, பத்திரிகைகளிலும் ராஜாஜி எழுதியவை. அவற்றைத் தொகுத்து வெளியிட்டால் தமிழ் நாட்டாருக்குப் பயன்படுமென்று எண்ணி ராஜாஜியை வேண்டியபொழுது, அவர்கள் அங்ஙனமே செய்யும் உரிமையை அன்புடன் அளித்தனர். அப் பெரியாருக்கு எமது நன்றி என்றும் உரித்தாகும்.

இப்புத்தகத்தில் உள்ள கதைகளிற் சில ஆனந்த விகடனிலும், கலைமகளிலும், மணிக்கொடியிலும் வெளிவந்தவை. அப்பத்திரிகைகளுக்கு எம் வந்தனங்கள் உரியன.

மயிலாப்பூர்,
29-3-1937.

அல்லயன்ஸ் கம்பெனியார்.

பொருளடக்கம்

சக்கரவர்த்தி - ராஜகோபாலாச்சாரியார்

தேவானை

1

இராமநாதையரும் அவர் மனைவி சீதாலக்ஷ்மியும் தங்கள் மோட்டார் வண்டியில் சைனா பஜாருக்குப் போய்ச் சில சாமான்களை வாங்கிக்கொண்டு பக்கத்தில் சிற்றுண்டிச்சாலைக்குள் புகுந்து பலகாரம் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து வண்டி ஏறினார்கள்.

"கடலோரம் போகலாமா?" என்றார் இராமநாதையர்.

"பீச்சுக்கா? ஜனக் கூட்டமில்லாத இடத்தில் போய் வண்டியை நிறுத்தச் சொல்லுங்கள். கூட்டத்தைக் கண்டால் எனக்குப் பிடிப்பதே யில்லை. அதோ, 'டாய்ஸ்' விற்கிறான். ஏதாவது இரண்டு வாங்குங்கள்; குழந்தைக்குக் கொண்டு போகலாம்."

சீதாலக்ஷ்மி இதைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் அவள் எண்ணத்தை அந்தப் பொம்மை வியாபாரி எப்படியோ அறிந்துகொண்டு வண்டியண்டை வந்தான். வண்டியி லிருந்துகொண்டே விலைகேட்டுச் சாமான்கள் பொறுக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது மற்றொரு கதவண்டை ஓர்

இளம் பெண், பிச்சைக்காரி, ஒரு சிறு குழந்தையைக் கையில் எடுத்துக் காட்டிக்கொண்டு, "ஐயா, தருமங் கொடுங்கள். பச்சைக் குழந்தையைப் பார், அம்மா!" என்றாள்.

"எல்லாம் ஜப்பான் 'டாய்ஸ்' தானே?" என்று கேட்டார் இராமநாதையர்.

"ஜப்பான்தான்; வேறு ஏது? நம்ம ஊரில் இதெல்லாம் செய்வார்களா?" என்றான் வியாபாரி.

பிச்சைக்காரி மறுபடியும் கெஞ்சினாள்.

"வியாபாரம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது இதென்ன சனியன்! இந்தப் பட்டணத்தில் பிச்சைக்காரர்கள் தொல்லை ஜாஸ்தியாய்ப் போய்விட்டது" என்றாள் சீதாலக்ஷ்மி.

"பசிக்கிறதம்மா; கண்ணெடுத்துப் பாரம்மா; நீ மகராஜியா யிருக்கவேண்டும்!" என்றாள் பிச்சைக்காரி.

"போகிறாயா? போலீஸ்காரனைக் கூப்பிடச் சொல்லட்டுமா?" என்று அதட்டினாள் சீதாலக்ஷ்மி.

"பாலில்லாமல் தவிக்கிறது, அம்மா! ஒரு அணா பிச்சை போடுங்கள், அம்மா! எவ்வளவோ செலவழிக்கிறீர்கள் ராஜா!"

விலைதீர்த்து வாங்கிய சாமான்களை வண்டியில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, "ஓட்டு வண்டியை; பீச்சுக்குப் போ" என்றார் இராமநாதையர்.

மோட்டாரோட்டி பிச்சைக்காரியை விலகச் சொல்லி வண்டியை நடத்தினன்.

"ஐயா! ஐயா!" என்று பிச்சைக்காரி கொஞ்ச தூரம் வண்டியைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடினள்.

"ஓடாதே; செத்துப் போவாய்!" என்ருர் இராமநாதையர். அப்போது பிச்சைக்காரியின் முகத்தைப் பார்த்தார். எங்கேயோ முன்னே பார்த்த மாதிரி தோன்றிற்று.

வண்டி வேகமாய்ச் சென்றதும், "ஐயோ பாவம்! சிறு பெண். முகம் நம் ஊர்க்காரி போல் தோன்றுகிறது" என்ருர்.

சீதாலக்ஷ்மி, "எந்த ஊரோ, சனியனே? அவளைப்பற்றி நமக்கென்ன? கொடுங்கள் பார்ப் போம்; அதென்ன புதிதாக இருக்கிறது? ஏரோ-ப்ளேனு? சாவி கொடுப்பதா? அல்லது வெறும் பொம்மையா?" என்று விளையாட்டுச் சாமான்களை யெல்லாம் ஒவ்வொன்ருகப் பார்த்துக்கொண்டே கடலோரம் போனர்கள்.

2

சேலத்தில் பொன்னம்மாப்பேட்டை, பெரி யண்ண முதலித் தெருவில் ஓர் ஏழைத் தறிகாரர் குடும்பம்; வையாபுரிக்கு முப்பது; வயது. அவன் தங்கை தேவானைக்கு இருபது வயது; விவாகமாக வில்லை; தாய் பழனியம்மாள். மூவரும் தங்கள் பரம்பரைத் தொழில், கைத்தறியைக் கொண்டு கஷ்ட ஜீவனம் நடத்தி வந்தார்கள். நாள் முழு

வதும் மூவரும் உழைத்து வாரம் ஒன்றுக்கு நான்கு ரூபாய் சம்பாதித்து வந்தார்கள்.

வரவரக் கைத்தறி நெசவு வியாபாரம் குன்றிப் போய்க் கூலி குறைந்துகொண்டே வந்தது. பிறகு குறைந்த கூலியுங் கூட இல்லாமல் பலர் தவித்தார்கள். சேலத்தில் பல தறிகளுடன் வையாபுரியின் தறியும் சும்மா கிடந்தது. தேவானை இரண்டு பிராமண உத்தியோகஸ்தர்கள் வீட்டில் வாசல் பெருக்கி, சாணி தெளித்துச் சில்லறைக்காரியம் செய்ய அமர்ந்தாள். அதில் மாதம் மூன்று ரூபாய் கூலி வந்தது. தாயார் பழனியம்மாளும் இன்னொரு வீட்டில் காலையில் கூட்டிச் சாணி தெளித்து ஒரு ரூபாய் சம்பாதித்தாள். வையாபுரி, நெசவு முதலாளிகளிடம் வேலைக்காக அலைந்து அலைந்து திரிந்தான். ஓரிடத்திலும் வேலை கிடைக்காமல் சில நாட்கள் சென்றபின், அவன் தன் தாயாரிடம் சொல்லிவிட்டுப் பெங்களூருக்குப் போய்விட்டான். அவ்விடம் ஏதாவது ஆலையில் வேலை பார்ப்போம் என்று சேலத்திலிருந்து அவனும் இன்னும் சில முதலிமார்களும் போனார்கள்.

போய்ச் சில நாட்கள் அலைந்து, வையாரிபு ஒரு மில்லில் சேர்ந்ததாகக் கடிதம் எழுதினான். வையாபுரிக்குக் கொஞ்சம் எழுதப் படிக்கத் தெரியும். சிறு வயதில் அவன் தகப்பனார் அவனைப் பொன்னம்மாப்பேட்டை முனிஸிபல் பள்ளிக்கூடத்தில் போட்டிருந்தார். அந்தக் காலத்தில் நெசவுக்காரர்கள் வாழ்வு அவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கவில்லை.

"மிகவும் கஷ்டப்பட்டு யார் யாருக்கோ லஞ்சம் கொடுத்து ஒரு மில்லில் சேர்ந்தேன். தினம் எட்டணு கூலி; மாதத்தில் இருபத்தாறு நாள் வேலை. ஆகையால் பதின்மூன்று ரூபாய் வரும். இந்த மாதச் சம்பளம், சாப்பாட்டுச் செலவுக்கும் கடன்பட்டதற்கும் செலவாகிவிடும். பிறகு உங்களுக்கு மாதம் இரண்டு ரூபாய் அனுப்ப முடியும். ஆண்டவன் இருக்கிருன்" என்று வையாபுரி எழுதியதைப் பக்கத்து வீட்டு மாரியப்பமுதலி மகன் படித்துச்சொன்னுன். கிழவிக்கும் தேவானைக்கும் உண்டான மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை.

* * * *

பத்து நாளுக்குப் பிறகு மற்ருெரு கடிதம் வந்தது:

"அம்மாவுக்குத் திக்கு நோக்கிச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம். நான் இங்கே ஆண்டவன் அருளால் க்ஷேமம். நீயும் தேவானையும் சுகம் என்று நம்புகிறேன். எனக்கு இந்த ஆலையில் வேலை செய்வது பிடிக்கவேயில்லை. வீட்டில் தறியண்டை உட்கார்ந்து வேலை செய்த நாட்களை நினைத்துக் கண்ணில் தண்ணீர் வருகிறது. இங்கே எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்தாற்போலிருக்கிறது. தலை கிறுகிறு என்கிறது. என் மன வருத்தமும் பல தொல்லைகளும் சொல்ல முடியாது. ஊரைவிட்டு ஏன் வந்தேனே என்று தோன்றுகிறது. பக்கத்து வீட்டுப் பையனைக் கொண்டு கடிதம் எழுத முடியுமானல் எழுது.

வதும் மூவரும் உழைத்து வாரம் ஒன்றுக்கு நான்கு ரூபாய் சம்பாதித்து வந்தார்கள்.

வரவரக் கைத்தறி நெசவு வியாபாரம் குன்றிப் போய்க் கூலி குறைந்துகொண்டே வந்தது. பிறகு குறைந்த கூலியுங் கூட இல்லாமல் பலர் தவித்தார்கள். சேலத்தில் பல தறிகளுடன் வையாபுரியின் தறியும் சும்மா கிடந்தது. தேவானை இரண்டு பிராமண உத்தியோகஸ்தர்கள் வீட்டில் வாசல் பெருக்கி, சாணி தெளித்துச் சில்லறைக்காரியம் செய்ய அமர்ந்தாள். அதில் மாதம் மூன்று ரூபாய் கூலி வந்தது. தாயார் பழனியம்மாளும் இன்னொரு வீட்டில் காலையில் கூட்டிச் சாணி தெளித்து ஒரு ரூபாய் சம்பாதித்தாள். வையாபுரி, நெசவு முதலாளிகளிடம் வேலைக்காக அலைந்து அலைந்து திரிந்தான். ஓரிடத்திலும் வேலை கிடைக்காமல் சில நாட்கள் சென்றபின், அவன் தன் தாயாரிடம் சொல்லிவிட்டுப் பெங்களூருக்குப் போய்விட்டான். அவ்விடம் ஏதாவது ஆலையில் வேலை பார்ப்போம் என்று சேலத்திலிருந்து அவனும் இன்னும் சில முதலிமார்களும் போனார்கள்.

போய்ச் சில நாட்கள் அலைந்து, வையாரிபு ஒரு மில்லில் சேர்ந்ததாகக் கடிதம் எழுதினான். வையாபுரிக்குக் கொஞ்சம் எழுதப் படிக்கத் தெரியும். சிறு வயதில் அவன் தகப்பனார் அவனைப் பொன்னம்மாப்பேட்டை முனிஸிபல் பள்ளிக்கூடத்தில் போட்டிருந்தார். அந்தக் காலத்தில் நெசவுக்காரர்கள் வாழ்வு அவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கவில்லை.

"மிகவும் கஷ்டப்பட்டு யார் யாருக்கோ லஞ்சம் கொடுத்து ஒரு மில்லில் சேர்ந்தேன். தினம் எட்டணு கூலி; மாதத்தில் இருபத்தாறு நாள் வேலை. ஆகையால் பதின்மூன்று ரூபாய் வரும். இந்த மாதச் சம்பளம், சாப்பாட்டுச் செலவுக்கும் கடன்பட்டதற்கும் செலவாகிவிடும். பிறகு உங்களுக்கு மாதம் இரண்டு ரூபாய் அனுப்ப முடியும். ஆண்டவன் இருக்கிருன்" என்று வையாபுரி எழுதியதைப் பக்கத்து வீட்டு மாரியப்பமுதலி மகன் படித்துச்சொன்னன். கிழவிக்கும் தேவானைக்கும் உண்டான மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை.

* * * *

பத்து நாளுக்குப் பிறகு மற்ருெரு கடிதம் வந்தது:

"அம்மாவுக்குத் திக்கு நோக்கிச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம். நான் இங்கே ஆண்டவன் அருளால் க்ஷேமம். நீயும் தேவானையும் சுகம் என்று நம்புகிறேன். எனக்கு இந்த ஆலையில் வேலை செய்வது பிடிக்கவேயில்லை. வீட்டில் தறியண்டை உட்கார்ந்து வேலை செய்த நாட்களை நினைத்துக் கண்ணில் தண்ணீர் வருகிறது. இங்கே எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்தாற்போலிருக்கிறது. தலை கிறுகிறு என்கிறது. என் மன வருத்தமும் பல தொல்லைகளும் சொல்ல முடியாது. ஊரைவிட்டு ஏன் வந்தேனே என்று தோன்றுகிறது. பக்கத்து வீட்டுப் பையனைக் கொண்டு கடிதம் எழுத முடியுமானல் எழுது.

மல்லேசுவரம், கூலி லைனில், சேலம் பொன்னம்மாப் பேட்டை வையாபுரி முதலி என்று எழுது."

3

தேவானை சாணி தெளித்துப் பெருக்கி வந்த வீடுகளில் ஒன்று, பென்ஷன் உத்தியோகஸ்தர் ஒருவர் வீடு. அவர் மனைவி நல்லவள். வேலை வாங்குவதில் கொஞ்சம் கடுமையானபோதிலும், மற்ற விஷயங்களில் அன்பாகத்தான் நடத்தி வந்தாள். பழைய புடைவை ஒன்று கொடுத்தாள். சமையல் செய்ததில் மிச்சமானால் அவ்வப்போது கொஞ்சம் சாதமும் குழம்பும் கிடைக்கும். இப்படிச் சில நாட்கள் கழிந்தன.

இதைத் தெய்வம் பொறுக்கவில்லை போலும்! அந்த வீட்டில் வேலை செய்துவந்த சமையற்காரன், தேவானைக்கு மிச்சமான உணவு பதார்த்தங்கள் கொடுத்து வந்தவன், அவளிடம் விளையாட்டாகப் பேசுவான். பிறகு ஒரு நாள் அவன் அக்கிரமமாக நடந்துகொண்டான்.

தேவானைக்கு அடங்காத கோபம் வந்தது. ஆனால் யாரிடத்திலும் சொல்ல வெட்கப்பட்டாள். "எங்கேயும் சொல்லாதே. உனக்கு மாதம் இரண்டு ரூபாய் தருவேன்" என்று அந்த அயோக்கியன் வற்புறுத்தினான்.

வருத்தத்தை அடக்கிக்கொண்டு தேவானை வீட்டுக்குப் போய்த் தாயிடம், "நான் அந்த வேப்ப

மரத்து வீட்டில் வேலை செய்யமுடியாது அம்மா" என்றாள்.

ஏன் என்று விசாரிக்கவே, தேவானை வெட்கப் பட்டு மிகவும் வருத்தத்துடன் நடந்ததைச் சொன் னாள். கிழவி, "நான் அந்த வீட்டு எஜமானியிடம் சொல்லுகிறேன்" என்று கிளம்பினாள்.

"வேண்டாம், அம்மா. அவர்களிடம் சொல்லி என்ன பயன்? நான் மறுபடி அங்கே வேலை செய்ய முடியாது" என்றாள்.

வேறு இடத்தில் வேலைக்காகப் பார்த்தார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் யாராவது ஒருத்தி வேலைக்கு இருந்தே வந்தாள். இரண்டு மாதம் அலைந்த பிறகு ஒரு வீட்டில் வைத்துக்கொண்டார்கள்.

* * * *

ஆறு மாதங்கள் கழிந்தன. பெங்களூரில் வையாபுரி இருந்த ஆலையில் ஒரு வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. ஒரு மேஸ்திரியைத் துரை அடித்துவிட் டார். அதன்மேல் அவனையும் வேறு சில கூலி களையும் வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டார்கள். இந்தக் காரணமாகத் தொழிலாளர்கள் யூனியன் கூட்டம் கூட்டி அந்த மாதக்கூலி வாங்கினதும் வேலை நிறுத்தம் செய்துவிட்டார்கள். வையாபுரியும் இதில் சேரவேண்டியதாயிற்று.

ஒரு மாதகாலம் இது நடந்தது. தொழிலாளர் பல கூட்டங்கள் கூடிக் கூடிக் கிளர்ச்சி செய்தார் கள். முதலில் உற்சாகம் அதிகமாயிருந்தது. பிறகு கையிலிருந்த காசு செலவாய்ப் போனதும் உற்சா

மல்லேசுவரம், கூலி லைனில், சேலம் பொன்னம்மாப் பேட்டை வையாபுரி முதலி என்று எழுது.''

3

தேவானை சாணி தெளித்துப் பெருக்கி வந்த வீடுகளில் ஒன்று, பென்ஷன் உத்தியோகஸ்தர் ஒருவர் வீடு. அவர் மனைவி நல்லவள். வேலை வாங்குவதில் கொஞ்சம் கடுமையானபோதிலும், மற்ற விஷயங்களில் அன்பாகத்தான் நடத்தி வந்தாள். பழைய புடவை ஒன்று கொடுத்தாள். சமையல் செய்ததில் மிச்சமானால் அவ்வப்போது கொஞ்சம் சாதமும் குழம்பும் கிடைக்கும். இப்படிச் சில நாட்கள் கழிந்தன.

இதைத் தெய்வம் பொறுக்கவில்லை போலும்! அந்த வீட்டில் வேலை செய்துவந்த சமையற்காரன், தேவானைக்கு மிச்சமான உணவு பதார்த்தங்கள் கொடுத்து வந்தவன், அவளிடம் விளையாட்டாகப் பேசுவான். பிறகு ஒரு நாள் அவன் அக்கிரமமாக நடந்துகொண்டான்.

தேவானைக்கு அடங்காத கோபம் வந்தது. ஆனால் யாரிடத்திலும் சொல்ல வெட்கப்பட்டாள். "எங்கேயும் சொல்லாதே. உனக்கு மாதம் இரண்டு ரூபாய் தருவேன்" என்று அந்த அயோக்கியன் வற்புறுத்தினான்.

வருத்தத்தை அடக்கிக்கொண்டு தேவானை வீட்டுக்குப் போய்த் தாயிடம், "நான் அந்த வேப்ப

மரத்து வீட்டில் வேலை செய்யமுடியாது அம்மா" என்றாள்.

ஏன் என்று விசாரிக்கவே, தேவானை வெட்கப் பட்டு மிகவும் வருத்தத்துடன் நடந்ததைச் சொன் னாள். கிழவி, "நான் அந்த வீட்டு எஜமானியிடம் சொல்லுகிறேன்" என்று கிளம்பினாள்.

"வேண்டாம், அம்மா. அவர்களிடம் சொல்லி என்ன பயன்? நான் மறுபடி அங்கே வேலை செய்ய முடியாது" என்றாள்.

வேறு இடத்தில் வேலைக்காகப் பார்த்தார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் யாராவது ஒருத்தி வேலைக்கு இருந்தே வந்தாள். இரண்டு மாதம் அலைந்த பிறகு ஒரு வீட்டில் வைத்துக்கொண்டார்கள்.

* * * *

ஆறு மாதங்கள் கழிந்தன. பெங்களூரில் வையாபுரி இருந்த ஆலையில் ஒரு வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. ஒரு மேஸ்திரியைத் துரை அடித்துவிட் டார். அதன்மேல் அவனையும் வேறு சில கூலி களையும் வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டார்கள். இந்தக் காரணமாகத் தொழிலாளர்கள் யூனியன் கூட்டம் கூட்டி அந்த மாதக்கூலி வாங்கினதும் வேலை நிறுத்தம் செய்துவிட்டார்கள். வையாபுரியும் இதில் சேரவேண்டியதாயிற்று.

ஒரு மாதகாலம் இது நடந்தது. தொழிலாளர் பல கூட்டங்கள் கூடிக் கூடிக் கிளர்ச்சி செய்தார் கள். முதலில் உற்சாகம் அதிகமாயிருந்தது. பிறகு கையிலிருந்த காசு செலவாய்ப் போனதும் உற்சா

கம் குறைந்தது. சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் சிலர் சமாதானம் செய்தார்கள். எல்லோரும் மறுபடியும் ஆலைக்குப் போனார்கள். ஒரு வாரத்திற்குப் பின் இருபத்தைந்து பேர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டதாகவும், ஆலைக்குள் வரக்கூடாதென்றும் 'கேட்'டில் விளம்பரம் போட்டுத் தடுத்து விட்டார்கள். அந்த இருபத்தைந்து பேர்களில் வையாபுரியும் ஒருவன்.

"நான் ஒரு பாதகமும் அறியேன்; நான் புதிதாக வந்தவன்; நான் எதிலும் சேரவில்லையே" என்று வையாபுரி தன்னுடைய மேஸ்திரியிடம் சொல்லிக்கொண்டான்.

"பெரிய துரை உத்தரவு. அந்தப் படுபாவி 'டயம் கீப்பர்' ரங்கசாமி நாயக்கன் செய்த வேலை; உன் பெயரையும் சேர்த்துத் துரைக்குக் கொடுத்துவிட்டான். நான் ஒன்றும் செய்ய முடியாது" என்று மேஸ்திரி சொல்லிவிட்டான்.

ரங்கசாமி நாயக்கனிடம் போய்க் கெஞ்சினான். அவன், "எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. சம்பள பட்டுவாடா குமாஸ்தா ஐயர் செய்தது" என்றான். யாரிடம் அலைந்து கெஞ்சினாலும் பயனில்லாமல் போய்விட்டது. "நீ எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவன். மற்றவர்களுக்குத் தூண்டுதல் செய்தவன். உன்னை எடுத்துக்கொள்ள முடியாது" என்று மானேஜர் சொல்லிவிட்டார்.

பல நாட்கள் அலைந்து கையில் இருந்த காசு முழுவதும் செலவாய் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வையாபுரி சென்னை போய்ச் சேர்ந்தான். அவனைப்போலவே நீக்கப்பட்டவர்கள், இன்னும் பத்து ஆலைத் தொழிலாளர்கள், அவன் கூடவே சென்னையில் வேலை தேடப் போனார்கள். சோற்றுக்குத் தங்களில் சிலரிடமிருந்த பணத்தை எல்லோரும் கடனாகப் பங்கு போட்டுக்கொண்டு எட்டுநாள் ஆலை ஆலையாகச் சுற்றித் திரிந்தார்கள். வையாபுரிக்கு ஒரு மில்லில் வேலை கிடைத்தது.

'கேட்'டில் நிற்கும் ஆளுக்கும், சில்லறை உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டிய மாமூல்களுக்கு ஐந்து ரூபாய் வேண்டியிருந்தது. இதற்காகவும் சாப்பாட்டுச் செலவு முதலிய கடன் தீர்க்கவும் தன் காதிலணிந்திருந்த பொன் திருகுகளை ஒருவனிடம் அடகு வைத்துப் பணம் வாங்கினான். வையாபுரி சென்னை மில்லில் அமர்ந்த சில நாட்களுக்கெல்லாம் கஷ்டத்தை மறக்கக் கள் குடிக்க ஆரம்பித்து விட்டான். சேலத்தில் அவனுக்கு இந்த வழக்கமில்லை. பிறகு சூதாட்டத்தில் சம்பாதிக்கலாம் என்று சில தோழர்கள் அவனுக்கு வழிகாட்டி, அந்தப் பழக்கமும் ஏற்பட்டது. சம்பாதிக்கும் கூலியில் சாப்பாட்டுச் செலவு, குடிசை வாடகை முதலியவை போக மிச்சமானது ஊருக்கு அனுப்ப வேண்டியதற்குப் பதில், இம்மாதிரி பலவிதத்தில் செலவாயிற்று. பட்டாணியனிடம் கடனும் ஏறிற்று.

கம் குறைந்தது. சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் சிலர் சமாதானம் செய்தார்கள். எல்லோரும் மறுபடியும் ஆலைக்குப் போனார்கள். ஒரு வாரத்திற்குப் பின் இருபத்தைந்து பேர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டதாகவும், ஆலைக்குள் வரக்கூடாதென்றும் 'கேட்'டில் விளம்பரம் போட்டுத் தடுத்து விட்டார்கள். அந்த இருபத்தைந்து பேர்களில் வையாபுரியும் ஒருவன்.

"நான் ஒரு பாதகமும் அறியேன்; நான் புதிதாக வந்தவன்; நான் எதிலும் சேரவில்லையே" என்று வையாபுரி தன்னுடைய மேஸ்திரியிடம் சொல்லிக்கொண்டான்.

"பெரிய துரை உத்தரவு. அந்தப் படுபாவி 'டயம் கீப்பர்' ரங்கசாமி நாயக்கன் செய்த வேலை; உன் பெயரையும் சேர்த்துத் துரைக்குக் கொடுத்து விட்டான். நான் ஒன்றும் செய்ய முடியாது" என்று மேஸ்திரி சொல்லிவிட்டான்.

ரங்கசாமி நாயக்கனிடம் போய்க் கெஞ்சினான். அவன், "எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. சம்பள பட்டுவாடா குமாஸ்தா ஐயர் செய்தது" என்றான். யாரிடம் அலைந்து கெஞ்சினாலும் பயனில்லாமல் போய் விட்டது. "நீ எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவன். மற்றவர்களுக்குத் தூண்டுதல் செய்தவன். உன்னை எடுத்துக்கொள்ள முடியாது" என்று மானேஜர் சொல்லி விட்டார்.

பல நாட்கள் அலைந்து கையில் இருந்த காசு முழுவதும் செலவாய் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வையாபுரி சென்னை போய்ச் சேர்ந்தான். அவனைப்போலவே நீக்கப்பட்டவர்கள், இன்னும் பத்து ஆலைத் தொழிலாளர்கள், அவன் கூடவே சென்னையில் வேலை தேடப் போனார்கள். சோற்றுக்குத் தங்களில் சிலரிடமிருந்த பணத்தை எல்லோரும் கடனைப் பங்கு போட்டுக்கொண்டு எட்டுநாள் ஆலை ஆலையாகச் சுற்றித் திரிந்தார்கள். வையாபுரிக்கு ஒரு மில்லில் வேலை கிடைத்தது.

'கேட்'டில் நிற்கும் ஆளுக்கும், சில்லறை உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டிய மாமூல்களுக்கு ஐந்து ரூபாய் வேண்டியிருந்தது. இதற்காகவும் சாப்பாட்டுச் செலவு முதலிய கடன் தீர்க்கவும் தன் காதிலணிந்திருந்த பொன் திருகுகளை ஒருவனிடம் அடகு வைத்துப் பணம் வாங்கினான். வையாபுரி சென்னை மில்லில் அமர்ந்த சில நாட்களுக்கெல்லாம் கஷ்டத்தை மறக்கக் கள் குடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். சேலத்தில் அவனுக்கு இந்த வழக்கமில்லை. பிறகு சூதாட்டத்தில் சம்பாதிக்கலாம் என்று சில தோழர்கள் அவனுக்கு வழிகாட்டி, அந்தப் பழக்கமும் ஏற்பட்டது. சம்பாதிக்கும் கூலியில் சாப்பாட்டுச் செலவு, குடிசை வாடகை முதலியவை போக மிச்சமானது ஊருக்கு அனுப்ப வேண்டியதற்குப் பதில், இம்மாதிரி பலவிதத்தில் செலவாயிற்று. பட்டாணியனிடம் கடனும் ஏறிற்று.

இந்தக் கஷ்டங்களை யெல்லாம் பொறுக்க முடியாமல் இன்னும் அதிகமாகக் குடிக்கலானான்.

முதலில் ஏதோ சாக்குப் போக்குகள் சொல்லி, பிறகு தன்னால் ஏதும் அனுப்ப முடியாது, வேண்டுமானால் தேவானையும் சென்னைக்கு வந்து ஓர் ஆலையில் வேலையில் சேரலாம் என்று எழுதிவிட்டான். அந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்துத் தேவானைக்கும் பழனியம்மாளுக்கும் உள்ளம் துடித்தது.

பல நாட்கள் பொறுத்துப் பிறகு ஒரு நாள், "ஏனம்மா நானும் பட்டணம் போகலாகாது? வையாபுரியுடன் நானும் உழைத்து ஏதாவது சம்பாதித்து உனக்கு அனுப்புகிறேன். பட்டணத்தில் அநேகம் பேர் பெண் பிள்ளைகள் ஆலையில் வேலை செய்கிறார்களாமே?" என்றாள் தேவானை.

தாயார் முதலில் ஒப்பவில்லை. "அது எங்கேயாவது உண்டா? அறியாப்பிள்ளை அங்கெல்லாம் போகவா?" என்றாள். சில நாள் இப்படியே வாதாடி, பிறகு கிழவியும் சம்மதித்தாள். பக்கத்து வீட்டு மாரப்பனிடம் தன் காதிலிருந்த பொன் ஓலைகளை அடகு வைத்து, ரூபாய் பன்னிரண்டு கடன் வாங்கி, தேவானை சென்னைக்குப் புறப்பட்டாள்.

4

சென்னையில் வையாபுரி தேவானையை ஒரு மில்லில் நூல்நூற்கும் 'டிபார்ட்மெண்'டில் சேர்த்து வைத்தான். வையாபுரி இருந்த ஆலை வேறு; இது

வேறு. அவளைப்போல் இன்னும் சுமார் நூற்றைம்பது பெண்கள், சிறியவர்களும் பெரியவர்களும், அந்த ஆலையில் வேலை செய்து வந்தார்கள். தேவானைக்கும் அவளுடன் பத்துப் பேர்களுக்கும் மேல் ஒரு "ஜாபர்". இவன் தேவானையை முதலில் மிகப் பிரியமாக நடத்தினான். பிறகு வேலையில் அதட்ட ஆரம்பித்தான். திட்டுவதும் உண்டு. தனியாகக் கண்ட காலத்தில் காரணமில்லாமல் மிகுந்த சல்லாபமாகப் பேசுவான்.

"இதென்ன, இவர் இம்மாதிரி செய்கிறார்"? என்று தன்கூட வேலை செய்துவந்த ஒருத்தியைக் கேட்டாள் தேவானை. அவள் சிரித்து, "உனக்கு இது தெரியாதா? நீ பாவம்! நாட்டுப்புறம். அவரிடம் சரியாக நடந்துகொள்ளாமற்போனால் சம்பளத்தில் பாதிக்குமேல் அபராதமாகவே பிடித்தம் ஏற்படும். அவர் சந்தோஷமாயிருந்தால் பல சௌகரியங்கள் உண்டு" என்றாள்.

ஏழைகளுடைய கஷ்டத்தை யார் அறிவார்கள்! அதிலும் ஏழைப் பெண்பிள்ளையாகப் பிறந்து ஆலையில் கூலி வேலையில் அமர்பவர்கள், முன் ஜன்மத்தில் பாவம் செய்தவர்களே என்று சொல்லலாம்.

தேவானை சில நாள் எல்லாவற்றையும் பொறுத்து வந்தாள். பிறகு தெய்வமேது, ஒன்றேது என்று மேஸ்திரியின் செயல்களை எதிர்ப்பதை விட்டாள்; மனதைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு அவனுடன்

சிரித்துப்பேச ஆரம்பித்தாள். வரவர அதில் சந்தோஷமும் அடையலானுள். கூலியும் உயர்ந்தது.

சில மாதங்கள் கழிந்தன. தேவானைக்குத்தேகத்தில் தொந்தரவுகள் கண்டன. குழந்தை உண்டாயிருப்பதாக அறிந்துகொண்டாள். தனக்குத் தெரிந்த தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்டினுள். 'யாரிடம் சொல்லுவேன்!' என்று காட்டில் வேட்டைக்குத் தப்பியோடும் மானைப்போல் மிரண்டு திகைத்தாள். தமையன் வையாபுரியிடம் சொல்ல அஞ்சினுள். அவளுடன் வேலை செய்துவந்த சிலர் அவள் நிலையை அறிந்து சிரித்து வேடிக்கை செய்தார்கள். 'ஊருக்குப் போய்விடலாமா?' என்று யோசித்தாள். பிறகு ஜாதியிலிருந்து தள்ளி விடுவார்களே யென்று பயந்தாள். தாய் இதை அறிந்தால் எப்படிப் பொறுப்பாள் என்று ஊருக்குப் போகும் எண்ணத்தை விட்டுவிட்டாள். தெய்வமே கதியென்று தைரியம் செய்துகொண்டு அந்த நிலையிலேயே ஆலையில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தாள்.

ஒரு நாள் மறுபடி மனம் திடுக்கிட்டது; "ஐயோ நான் என்ன செய்வேன்? என் குலத்தைக் கெடுத்தேனே!" என்று ஒருத்தியிடம் அழுதாள்.

"பயப்படாதே, தேவானை. இதென்ன, எல்லோருக்கும் உண்டாவதுதானே? இதற்கு மருந்து உண்டு. உடனே கழிந்துவிடும்" என்றாள்.

"ஆமாம்; நானும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் பயமாயிருக்கிறது. உயிர் போய் விடுமோ என்னவோ? கடவுளே! நான் எங்கே போய் ஒளிந்து கொள்ளுவேன்!" என்று அலறினாள்.

"இரண்டு ரூபாய் கொடுத்தால், முத்துசாமி ஆசாரி தெருவில் ஒரு அம்மாள் இருக்கிறாள்; அவள் எல்லாம் செய்துவிடுவாள்" என்றாள் தோழி.

"போலீஸாருக்குத் தெரிந்துவிட்டால் பிடித்துப் போவார்களாமே?" என்றாள் தேவானை.

"அதெல்லாம் பயப்படாதே. அந்த அம்மாளுக்கும் போலீஸாருக்கும் ரொம்ப சிநேகம். ரூபாய் தான் எல்லாம் செய்யுமே; உனக்குத் தெரியாதா?" என்றாள் அவள்.

"ஐயோ, நான் ரூபாய்க்கு எங்கே போவேன்? தெய்வமே! என்னை இப்படி மறந்தாயே! நான் இந்தப் பாழாய்ப்போன ஊருக்கு ஏன் வந்தேன்? சேலத்தில் சோறில்லாமல் செத்திருந்தாலும் நன்றாயிருந்திருக்குமே!" என்று கதறினாள்.

* * * *

சில நாட்களுக்குப் பின் மற்றொருத்தி வேறு யோசனை சொன்னாள். "குழந்தையைக் கொல்லக் கூடாது, அம்மே! அது மூன்று ஜன்மத்திற்கும் தீராத பாவமாகும் என்று சொல்லுகிறார்கள். பிள்ளையார் கோயில் தெருவில் ஒரு பாட்டியம்மா இருக்கிறாள். அவள் ரொம்ப நல்லவள். அவளிடம் போயிருந்தாயானால் எல்லாம் பார்த்துக்கொள்

வாள். உன்னைப்போல் அநேகம் பேர்கள் அவள் வீட்டில் இருந்து குழந்தை பெற்றிருக்கிறார்கள். நீ பயப்படாதே " என்றாள்.

"நீ மகாராஜியாய் இருப்பாய், அக்கா!" என்று தேவானை அவளை வாழ்த்தினாள். பிறகு, தேவானை பிள்ளையார் கோயில் தெருவில் குடியிருந்த அந்தப் பரோபகாரியம்மை வீடு போய்ச் சேர்ந்தாள். கிரமமாகப் பிரசவம் நடந்தது. குழந்தையைத் தொட்டு எடுத்தவுடன் தேவானைக்கு உலகமே வேறு உருக் கொண்டது. எல்லாக் கஷ்டமும் மறந்துவிட்டாள். குழந்தை ஒன்றே உலகம் என்றெண்ணினாள்.

"தெய்வம் கொடுத்த குருந்து; இது என்ன செய்தது? பாவம்! நான்தான் குல பாதகி" என்று குழந்தையை எடுத்துப் பாலூட்டுவாள். இவ்வாறு சில நாட்கள் கவலைகளை மறந்திருந்தாள்.

"நீ வேலைக்கு இப்போது போகமுடியாது. தேவானை! இங்கேயே இன்னும் சில நாள் இரு" என்று பிள்ளையார்கோயில் தெருப் பரோபகாரியம்மை வெகு பரிதாபமாகச் சொன்னாள்.

"இவ்வளவு நல்லவர்கள் உலகத்தி லிருக்க நான் தெய்வத்தை நொந்தேனே!" என்று ஆண்டவனைத் தேவானை வந்தித்தாள்.

ஒரு மாதம் கழிந்ததும் உண்மை தெரிந்தது. அந்தக் கிழவி, மாந்தர்களால் ஏமாற்றப்பட்ட அனாதைப் பெண்களை வைத்து அக்கிரமத் தொழில் நடத்தி வருபவள். தேவானையும் இந்த வலையில்

சிக்கிவிட்டாள். பிறகு அவள் ஆலைக்குப் போகவே யில்லை.

5

"சேலத்தில் நம் வீட்டில் வேலை செய்துகொண் டிருந்த தேவானை உனக்கு ஞாபகமில்லையா? அவளைப்போலவே இருந்தாள் இந்தப் பிச்சைக் காரி" என்றார் இராமநாதையர்.

தேவானை சேலத்தில் முதலில் வேலை செய்து வந்த வீட்டு எஜமானர், பென்ஷன் உத்தியோகஸ் தருடைய மூத்த குமாரர் இராமநாதையர். அவருக் குச் சென்னையில் ஒரு பெரிய பாங்கியில் காஷியர் வேலை.

"சேலத்துப் பெண் இங்கே என்னத்துக்கு இருப்பாள்? உங்களுக்குப் பிரமை" என்றாள் சீதாலக்ஷ்மி.

"என்னவோ, எப்படியோ, யாராக இருந்தா லும் குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு இம்மாதிரி பெண்கள் பிச்சை யெடுக்கலாயிற்றே; நம் தேசம் என்ன நிலைக்கு வந்தது!" என்றார் இராமநாதையர்.

"உங்களுக்கு எப்போதும் தேசந்தான் யோ சனை. நம்முடைய குடும்பத்தை நாம் கவனித்தால் போதாதா?" என்றாள் மனைவி.

மறுநாள் மாலையும் இராமநாதையருக்கு அந் தப் பிச்சைக்காரி ஞாபகம் விடவில்லை. ஆபீசிலி

ருந்து சைனுபஜாருக்கு நேராய்ப் போனுர். அவளை மறுபடி அவ்விடம் காணலாம், கண்டு விசாரிக்கலாம் என்று எண்ணி அந்த வழியாகச் சென்று அந்தச் சிற்றுண்டிச் சாலையண்டை வண்டியை நிறுத்திக் கொஞ்ச நேரம் இருந்தார். பல பிச்சைக்காரர்கள் வந்து, "ஐயா, ஐயா" என்று சுற்றிக் கொண்டார்கள். ஆனுல் அவளைக் காணவில்லை.

அடுத்த சனிக்கிழமை சாயந்திரம் இராமநாதையரும் மனைவியும் மறுபடி சைனுபஜார் பக்கம் போனுர்கள். "அதோ, உங்கள் பிச்சைக்காரி" என்றுள் சீதாலக்ஷ்மி.

குழந்தையைக் கையில் ஏந்தி, "அம்மா, ஒரு அணு கொடு. இந்தக் குழந்தையைப் பார், அம்மா!" என்று கெஞ்சிக்கொண்டு அங்கே கொஞ்ச தூரத்தில் வந்து நின்ற வேறொரு மோட்டார் வண்டியண்டை ஓட்டம் ஓட்டமாக அந்தப் பிச்சைக்காரி ஓடினுள்.

இராமநாதையருடைய வண்டிச் சாயல் பார்த்ததும் அதிலிருப்பவர்கள் ஒன்றும் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்று பிச்சைக்காரி எண்ணி வேறு வண்டியண்டை போனுள். பிச்சைக்காரர்களுக்கு இது அனுபவத்தால் வரும் அறிவு. எதிலும் புத்திக்கூர்மையும் வேலைத்திறமையும் உண்டல்லவா? தூர நிற்கும் பிச்சைக்காரியைக் கூப்பிட இராமநாதையர் வெட்கப்பட்டார். ஆகையால் கொஞ்சநேரம் சும்மா

இருந்தார். அந்த வண்டியண்டை வேலை முடிந்ததும் தம்மிடம் வருவாள் என்று நினைத்தார். ஆனால் அவள் கூட்டத்தில் மறைந்துபோய்ப் பிறகு காணப் படவில்லை.

" சரி, போகலாம் !" என்றாள் சீதாலக்ஷ்மி.

எட்டு நாள் கழித்து இராமநாதையரும் சீதாலக்ஷ்மியும் ஸினிமாவுக்குப் போனார்கள். கதை: நளோபாக்கியானம்.

'கேட்'டில் பெருங்கூட்டம். புதிய 'ஸ்டார்' டி. கே. தனபாக்யம், 'தமயந்தி பார்ட்.'

அடுத்த காட்சிதான் போகமுடியும்; இந்த 'ஷோ'வுக்கு டிக்கட்டுகள் முடிந்துவிட்டன என்றார்கள்.

" வீட்டுக்குப் போய் வரலாமா ?" என்றார் இராமநாதையர்.

சீதாலக்ஷ்மி பதில் சொல்லுவதற்குள்ளாக, " அம்மா ! பிச்சை கொடு அம்மா" என்றாள் ஒருத்தி மோட்டார் கதவண்டை.

சேலத்துப் பெண்ணோ என்று பார்க்க இராமநாதையர் திரும்பிப் பார்த்தார். அவருக்கு அதே பைத்தியம். அவளல்ல; வேறொருத்தி.

" இங்கே வண்டி நிறுத்தினால் பிச்சைக்காரர்கள் தொல்லை. வீட்டுக்குச் சீக்கிரமாக ஓட்டு,

இராமன் நாயர்!" என்றாள் சீதாலக்ஷ்மி மோடா ரோட்டிக்கு.

அதே சமயம் ஒரு போலீஸ்காரன் தடியை வீசி அந்தப் பிச்சைக்காரியைத் துரத்தினான்.

* * * *

அன்றிரவு இராமநாதையர் கனவில் பிச்சைக் காரியைக் காண்கிறார்.

"நீ தேவானை யல்லவா? எந்த ஊர் நீ?" என்றார்.

மகிழ்ச்சியால் கண்கள் அகன்று, தன் குழந் தையைத் தழுவிகொண்டு, "சாமி! சாமி! நீங்கள் சேலமல்லவா? வேப்பமரத்து வீட்டு மகனல்லவா?" என்றாள் பிச்சைக்காரி.

"நாயர்! இவளை முன்னால் ஏற்றிக்கொள்" என்று மோட்டார் ஓட்டிக்குச் சொன்னார்.

வீடுபோனதும், "இவள் யார்? இந்தச் சனி யனை ஏன் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தீர்கள்?" என் றாள் மனைவி.

"நம் வீட்டில் இவளை நாம் ஏன் வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது? சாப்பாடு போட்டு நாலு ரூபாய் சம்பளம் தரலாம்" என்றார்.

"நல்ல யோசனை செய்தீர்கள்! கெட்டுப்போன துகளை யெல்லாம் வீட்டில் சேர்த்துக்கொள்ளவா? நல்ல புத்திசாலித்தனந்தான்! போ, வெளியே!" என்றாள் சீதாலக்ஷ்மி.

"நான் திருடமாட்டேன், அம்மா! இட்டவேலை யெல்லாம் செய்வேன், அம்மா!" என்றாள் பிச்சைக்காரி.

"முடியாது, போ வெளியே!" என்றாள் சீதா லக்ஷ்மி.

ஒரு ரூபாய் கொடுத்தனுப்பலாம் என்று இராம நாதையர் பையை எடுக்கப்போனார். பை ஜோபி யில் காணவில்லை. தேடித்தேடி அலேந்தார். பிச் சைக்காரியின் குழந்தை பலமாக அழ ஆரம்பித் தது...........விழித்துக்கொண்டார்........கனவு! தம் குழந்தை ராதா படுக்கையில் உட்கார்ந்து அழுது கொண்டிருந்தது.

"நல்ல வேளை, சீதாலக்ஷ்மி உண்மையில் இவ் வளவு குரூரமா யிருக்கமாட்டாள்; கனவுதானே" என்று இராமநாதையர் சந்தோஷப்பட்டார்.

* * * *

பிறகு பல நாள் வரையில் இராமநாதையர், கடை, ரயில்வே ஸ்டேஷன், ஸினிமா எங்கேயும் பார்த்துக்கொண்டே யிருப்பார். ஆனால் அந்தப் பிச்சைக்காரியை மட்டும் அவர் காணவேயில்லை. அவள் என்ன ஆனாளோ, யாருக்குத் தெரியும்?

அன்னையும் பிதாவும்

1

சேலம் ஜில்லா கோக்கலையைச் சேர்ந்த அர்த்தநாரி என்ற ஹரிஜன வாலிபன், ஸ்ரீயுத மல்கானியுடன் தில்லிக்குப் போனான். ஸ்ரீயுத மல்கானி அகில இந்திய ஹரிஜன சேவா சங்கத்தின் காரியதரிசி. தென்னாட்டில் சுற்றுப் பிரயாணத்திற்காக வந்தவர்; சேலத்தில் இப் பையனைக் கண்டு வெகு சந்தோஷப்பட்டுத் தம் கூடவே தில்லிக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார். அங்கே அவனைப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்து, ஆறு வருஷம் தம் வீட்டிலேயே வைத்துக்கொண்டு அவனை வெகு பிரியமாய்ப் பார்த்துவந்தார். பிறகு தில்லியிலேயே ஒரு பிரபல வியாபாரக் கம்பெனித் தலைவருக்குச் சொல்லி, அந்த ஆபீஸில் மாதம் அறுபது ரூபாய் சம்பளத்தில் ஓர் உத்தியோகத்தில் அவனைச் சேர்த்தார். பார்வைக்குஆள் நன்றாக இருந்ததோடு, வேலையில் யோக்கியமாகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் இருந்தபடியால் வெகு சீக்கிரமாகச் சம்பளம் உயர்ந்தது. 24 வயது ஆகுமுன் மாதம் ரூ. 150 சம்பளமாயிற்று. கொஞ்ச காலத்திற்குப் பிறகு, பெங்களூரில் அதே கம்பெனியைச் சேர்ந்த பெரிய நெசவு மில்லில் ஒரு வேலை காலியாயிற்று. மாதம் 200 ரூபாய் சம்பளம் அதற்கு அர்த்தநாரி அனுப்பப்பட்டான்.

பெங்களூர் போய் அந்த வேலையில் அமர்ந்து சந்தோஷமாய் அவன் இரண்டுவருஷம் கழித்தான். அர்த்தநாரிக்கு அடுத்த மேல் உத்தியோகஸ்தரின் பெயர் **கோவிந்தராவ்**. அவர் சீமைக்குப் போய் **மான்செஸ்டரில்** இரண்டு வருஷ காலமிருந்து பயிற்சி யடைந்தவர். அவரும் அர்த்தநாரியும் ஏறக்குறைய சம வயது. அர்த்தநாரியின் குணமும் நடத்தையும் அவருக்கு மிகவும் பிடிக்கவே இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களானார்கள். கோவிந்தராவுக்கு ஒரு தங்கை; **பங்கஜம்** என்பவள்; தமயனும் தங்கையும் வெகு பிரியமாக யிருந்தார்கள். பங்கஜம் பத்து வயதாயிருந்தபோதே தாயார் தகப்பனார் இருவரும் இறந்துவிட்டார்கள். இப்போது பங்கஜத்திற்கு இருபது வயது. இன்னும் விவாகமில்லை. அர்த்தநாரி வீட்டுக்குக் கோவிந்தராவ் போகும்போதும், அவர் வீட்டுக்கு அர்த்தநாரி வரும்போதும் பங்கஜமும் கூடவே இருந்து சம்பாஷணையில் கலப்பாள். பழகப் பழகப் பங்கஜத்திற்கும் அர்த்தநாரிக்கும் சிநேக பாவம் முற்றினதை கோவிந்தராவ் கண்டு, மகிழ்ச்சியே அடைந்தார். "ஏன் இவர்கள் இருவரும் விவாகம் செய்துகொண்டு சுகமாய் இவ்விடமே இருக்கக்கூடாது?" என்று பலதடவை யோசிப்பார்.

2

ஒரு நாள் கோவிந்தராவ் தங்கையைப் பார்த்து "பங்கஜம்! நீ கலியாணம் செய்துகொள்வதுபற்றி யோசித்திருக்கிறாயா?" என்றார்.

"அதற்கென்ன? செய்து கொண்டாலாச்சு" என்றாள் பங்கஜம்.

"அப்படியானால், நம்ம அர்த்தநாரிக்கு என்ன சொல்லுகிறாய்?" என்றார் கோவிந்தராவ்.

இந்தக் கேள்வி பங்கஜத்திற்கு யாதோர் அருவருப்பும் தரவில்லை. ஆனால் பதில் சொல்லாமல் வேறு ஏதோ பேச்சு எடுத்து விஷயத்தை மெள்ள நழுவவிட்டாள்.

சில வாரங்கள் கழித்து ஒரு நாள் ஏதோ சந்தர்ப்பம் நேரிட்டதையொட்டி, கோவிந்தராவ் இந்தக் கேள்வியை மறுபடி கேட்டதற்கு, "ஏன், கோபு, என்மேல் உனக்கு வெறுப்புத் தோன்றி விட்டதா? நான் உனக்குப் பாரமாய்ப் போனேன் போல் இருக்கிறது" என்று சிரித்துக்கொண்டு சொல்லி பிறகு அழ ஆரம்பித்தாள்.

"பைத்தியமே! பாரமாவது, வெறுப்பாவது? யாரையாவது கலியாணம் செய்துகொள்ளப்போகிறாயா? இல்லையா? உனக்கு அது இஷ்டமில்லாமல் போனால் சொல். அதுவும் எனக்குச் சந்தோஷந் தான். நாம் என்றும் கூடவே பிரியாமல் இருக்கலாம்" என்று சொல்லி அவள் கண்களைத் துடைத்துத் தோள்மேல் கைபோட்டு, மறுபடியும், "அம்மா செத்துப்போனாள். நான்தானே இதையெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்!" என்றார்.

"ஏற்பட்டால் செய்து கொள்கிறேன். அதற்கென்ன இப்போது?" என்றாள் பங்கஜம்.

"நீங்கள் இருவரும் பிரியமாயிருக்கிறீர்களே? நாம்தான், ஜாதி குலம் கவனிப்பதை விட்டுவிட்டோமே. ஏன் அர்த்தநாரியை நீ விவாகம் செய்து கொள்ளக்கூடாது?" என்றார்.

"ஜாதியைப்பற்றி என்ன இருக்கிறது? ஆனால் அவர் மனம் எப்படியோ?" என்றாள் பங்கஜம்.

"அவர் மனம் என்ன? உன்னைப்போல் ஒருத்தி, மனைவியாகக் கிடைக்க அவர் தவம் செய்ய வேண்டும்" என்றார் கோவிந்தராவ். தம் தங்கைக்குச் சமானம் உலகத்தில் யாருமில்லை யென்பது கோவிந்தராவின் அபிப்பிராயம்.

பிறகு அர்த்தநாரியிடம் விஷயம் சொன்னபோது அவனுக்கு உண்டான சந்தோஷத்திற்கு அளவேயில்லை. ஆனால் ஒரு நிமிஷம் கழித்துத் திடீர் என்று முகம் கறுத்தது. "இது எப்படி முடியும், கோவிந்த ராவ்?" என்றான்.

"ஏன், என்ன தடை?" என்று கேட்டார் கோவிந்தராவ்.

"நான் எந்த ஜாதி? நீங்கள் எந்த ஜாதி!" என்றான் அர்த்தநாரி.

"ஜாதியைப்பற்றி என்ன பேச்சு?" என்று கோவிந்தராவ் சிரித்தார். "முதலியார் என்ன, பிராமணனென்ன? நாம் இதை யெல்லாம் தள்ளிவிட்டு ரொம்ப நாளாயிற்று. நீங்கள் இருவரும் சம்மதித்துப், பிரியப்பட்டு முடிந்தால் ஜாதியைப்பற்றி என்ன கவலை?"

தான் கோயமுத்தூர் ஜில்லா 'சைவ' முதலியார் என்று அர்த்தநாரி அதற்குமுன் சொல்லி வந்திருந்தான். ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கவுரவத்திற்காக இந்தப் பொய் முதலில் சொல்லி, அதைப் பிறகு மாற்ற முடியாமல் உண்மையை மறைத்தே வந்தான். இப்போது தன் குலத்தை உள்ளபடி சொல்ல வெட்கப்பட்டான். தில்லியிலிருக்கும்போது அங்கே சிலருக்கு அவன் சரித்திரம் தெரியும். பெங்களூரில் யாருக்கும் அவன் பூர்வோத்தரம் தெரியாது.

"பங்கஜத்தின் மனம் எப்படியோ?" என்றான் அர்த்தநாரி.

"பங்கஜம் உம்மிடம் பிரியமாகத்தான் இருக்கிறாள். நான் கேட்டதற்குப் பதில் சொன்னதில், சம்மதித்தவள் போல்தான் தோன்றுகிறது" என்றார்.

"நான் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வதுதானே முறை?" என்றான் அர்த்தநாரி.

'ஆம்' என்றார் கோவிந்தராவ்.

இவ்வாறு விஷயம் ஒத்திவைக்கப்பட்டது. பங்கஜத்தினிடம் உண்மையைச் சொல்லிவிடத் தீர்மானித்து எவ்வாறு முடிந்தாலும் சரியென்று எண்ணினான். ஆனால் பிறகு அந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதற்குத் தைரியம் வரவில்லை.

"என்னத்திற்காக நான் அதைச் சொல்ல வேண்டும்? சொன்னால் என்மேல் பங்கஜத்திற்கும்

கோவிந்தராவுக்கும் வெறுப்பு உண்டாகும். ஜாதி வித்தியாசம் பார்ப்பதில்லை என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆயினும் நான் பறையன் என்பது தெரிந்தால் ஒருகாலும் சம்மதியார்கள். தவிர, பொய் சொன்னவனும் ஆவேன்" என்று இவ்வாறு தனக்குள் ஆலோசிக்கலானான்.

மறுநாள் மறுபடியும் யோசித்து உண்மையைச் சொல்லி விடலாம் என்று கோவிந்தராவின் வீட்டுக்குப் போனான். ஆனால் போகும்போது, "நாம் இருவரும் பிரியப்பட்டிருக்கும்போது இந்த ஜாதிப் பிரசினைக்கு என்ன இடம்? இந்த அநியாயத்தை நாம் ஏன் இடங் கொடுத்து வளர்க்க வேண்டும்? இந்த ஜாதியை யார் நிர்மாணித்தார்கள்? இது சுத்தப் பொய்யல்லவா? அவளிடம் நான் ஏன் இதை ஒரு பொருளாகக் கருதிச் சொல்லவேண்டும்? இதைச் சொல்லிக் காரியம் முழுதும் கெட்டு விடவா செய்வது? அவர்களும் ஜாதியைப்பற்றிக் கவலையில்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அதற்குமேல் நான் ஏன் இதைப் பற்றிப் பேச வேண்டும்?" என்று மனதைச் சமாதானப் படுத்திக்கொண்டு உண்மையை மறைக்கத் தீர்மானித்தான்.

"பங்கஜம், உண்மையில் உனக்கு இஷ்டமா? நாமிருவரும் கூடி வாழலாமா?" என்று மட்டும் கேட்டான்.

"உங்களுக்கு இஷ்டமோ?" என்றாள் பங்கஜம்

3

அர்த்தநாரியின் தகப்பன் முனியப்பனும், தமயன் ரெங்கனும், தாய் குப்பாயியும் கோக்கலைச் சேரியிலேயே இருந்தார்கள். அர்த்தநாரி தில்லியிலிருந்த போதும், பிறகு பெங்களூருக்கு வந்த பின்னும், மாதம் தவறாமல், இருபது ரூபாய் அவர்களுக்கு அனுப்பி வந்தான். அவர்களும் அதைக் கொண்டு வெகு சந்தோஷமாய்க் குடும்பம் நடத்தி வந்தார்கள். பையனுக்கு என்ன சம்பளம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. மாதம் மாதம் இருபது ரூபாய் அவர்களுக்குப் பெரிய குபேர சம்பத்தாக இருந்தது. ஆனால் முனியப்பனுக்கு வெகு நாளாய்க் குடிப்பழக்கம். மாதம் மாதம் தவறாமல் பணம் வர, பின்னும் குடி அதிகமாய் விட்டது; இது ரெங்கனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆயினும் அவனால் தடுக்க முடியவில்லை. தடுத்தாலும் என்ன பயன்? ரெங்கன் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் வாத்தியாராக இருந்தான். அவனுக்கு இன்னும் கலியாணம் ஆகவில்லை. ஓர் இடம் பார்த்துச் செய்துகொள் என்று தாய் வற்புறுத்துவாள். 'இப்போது வேண்டாம், கொஞ்சநாள் போகட்டும்' என்று தள்ளிப் போட்டுக்கொண்டே வந்தான்.

அர்த்தநாரி பெங்களூருக்கு வந்தபின் வருஷத்திற்கு இரண்டு தடவை கோக்கலைக்கு வந்து தன் தாய், தகப்பன், அண்ணன் இவர்களைப் பார்த்துப் போவான். தகப்பன் குடிப்பதைப் பார்த்து

அர்த்தநாரியின் வெட்கத்திற்கும் வெறுப்புக்கும் அளவேயில்லை. வீட்டிலுள்ள அசுத்தமும் அவனால் தாங்கமுடியவில்லை. வந்து ஓரிரண்டு நாளிருந்து விட்டுச் சீக்கிரம் திரும்பிப்போய்விடுவான்.

"உன்கூட நாங்களும் வந்துவிடுகிறோம்" என்பான் தகப்பன்.

"முடியவே முடியாது. உன்னைக் கண்டால் என்னை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிடுவார்கள்" என்பான் அர்த்தநாரி.

"ஆமாம், அப்பா; நாமெல்லாம் அங்கே போகப்படாது" என்பான் ரெங்கனும்.

"செலவுக்கு அனுப்பிவந்தபடியால் இதைப் பற்றி அதிகம் விவாதம் செய்யமாட்டார்கள். இப்படியே நடந்துவந்தது.

தான் பங்கஜத்தை விவாகம் செய்துகொண்டு வடக்கே மறுபடி போய்விடலாம் என்பது அர்த்தநாரியின் யோசனை.

"இவ்வளவு பிரீதியாக விருந்தாலும் நான் பறையன் என்று இவர்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டால் காரியம் நிச்சயமாய்க் கெட்டுவிடும். ஒரு வேளை அப்படி யில்லை யென்றாலும், ஐயோ! என் தாயையும் தகப்பனையும் அவர்கள் வாழ்வையும் நடவடிக்கையையும் இவர்கள் நேராகக் கண்டால் அப்புறம் பங்கஜம் என்னைக் கண்ணெடுத்துக்கூடப் பார்க்கமாட்டாள்" என்று அர்த்தநாரி தனக்குள்

சொல்லிச் சொல்லிப் பயந்து தன் பொய்யை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வான். சீக்கிரம் விவாகம் செய்து முடித்துக்கொண்டு வடக்கே எங்கேயாவது ஓர் இடத்துக்குப் போய்விடவேண்டும் என்று தீர்மானித்துத் தன் முதலாளி கம்பெனிக்குக் கடிதங்கள் எழுதினன். தில்லியிலாவது, வடக்கே வேறு எங்கேயாவது அவர்களுக்குச் சேர்ந்த மில்லுக்கு மாற்றிவிடுமாறு வற்புறுத்தி எழுதிவந்தான்.

4

ஒரு நாள் திடீர் என்று பங்கஜம் அர்த்தநாரியைப் பார்த்து, "உங்கள் அம்மாவைப் பார்க்க வேண்டும் என்று எனக்கு ஆசை; எல்லோரும் ஒரு வாரம் லீவ் எடுத்துக்கொண்டு கோயமுத்தூர், உதகமண்டலம் முதலிய இடங்கள் சுற்றி வரலாம் என்று யோசனே. என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?" என்ருள்.

"அடுத்த மாதம் முதல்வாரம் சௌகரியமாகவிருக்கும். ஆபீஸிலும் அதிக வேலையில்லை" என்ருர் கோவிந்தராவும்.

அர்த்தநாரிக்கு நெஞ்சு அடித்துக்கொண்டது. "அதற்கென்ன? செய்யலாம். ஆனல் எங்கள் ஊரில் இப்போது அதிக காலரா உபத்திரவம் என்று கடிதம் வந்திருக்கிறது" என்ருன். எப்படியாவது தப்பித்துக்கொள்ள இவ்வாறு பொய் சொன்னன்.

அதைக் கேட்டதும் பங்கஜம் திடுக்கிட்டு, "ஐயோ, காலராவா? உங்கள் ஜனங்களை வேறு

ஊருக்குப் போகச் சொன்னீர்களா? இங்கே வரச் சொல்லுங்களேன்?" என்றாள்.

"அதைப்பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்றான் அர்த்தநாரி.

பிறகு மூன்று நாட்கள் கழிந்தன. அர்த்தநாரிக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது, தமயன் ரெங்கனிடமிருந்து.

"தம்பி அர்த்தநாரிக்கு ஆசீர்வாதம்.

இவ்வூரில் விஷ பேதி மிகவும் கொடூரமாயிருக்கிறது. பலபேர் இறந்து போய்விட்டார்கள். எங்களுக்கு மிகவும் பயமாயிருக்கிறது. அப்பா பழைய மாதிரிதான். என்ன சொன்னாலும் கேட்கிறதில்லை. நீ இம் மாதம் அனுப்பிய பணம் எல்லாம் செலவழிந்து போயிற்று. இப்போது முப்பது ரூபாய் அனுப்பினால் வீட்டைப் பூட்டிவிட்டுச் சேலம் போயிருக்கலாம் என்று யோசனை. இந்தப் பேதியின் பயம் நீங்கியபின் திரும்பிவரலாம்.

இவை,
ரெங்கன்"

இதைப் படித்ததும் அர்த்தநாரிக்கு ஆச்சரியமும் திகைப்பும் உண்டாயின. "இதென்ன, நான் எண்ணிய எண்ணமோ, சொன்ன பொய்யோ, இவ்வாறு விபரீதமாக உண்மையாய்விட்டது. இது ஒரு தெய்வ பரீக்ஷையோ என்னவோ தெரியவில்லை" என்று அர்த்தநாரி தனக்குள் சொல்லி ஒன்றும் தோன்றாமலிருந்தான். பணம் மறுநாள் அனுப்பலாம் என்று எண்ணினான்.

அன்றிரவு அர்த்தநாரிக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. கெட்ட எண்ணங்கள், வெட்கப்படக் கூடிய எண்ணங்கள், அவன் மூளையைக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தன. தன் தகப்பனைப்பற்றி நினைக்கும்போதெல்லாம் அவனுக்கு வெறுப்பு உண்டாகும். அவன் இந்த விஷபேதியில் இறந்து தீர்ந்து போனால் விசனமில்லை என்று அடிக்கடி அவன் மனதில் ஒரு எண்ணம் தோன்றும். சீ! இது பாவம் என்று உடனே மறு எண்ணம் தோன்றும். இப்படி இரவெல்லாம் படுக்கையில் புரண்டு தூக்கமில்லாமல் மறுநாள் காலை எழுந்து பச்சைத் தண்ணீரில் குளித்தான். தபால்காரன் கடிதங்கள் கொண்டுவந்தான். எதிர்பார்த்தபடி ஊரிலிருந்து மற்றொரு கடிதம் வந்திருந்தது. கை நடுங்கக் கடிதத்தைப் படித்தான்.

" அப்பாவுக்குப் பேதி கண்டிருக்கிறது. எப்படியாகுமோ! பயமாயிருக்கிறது. மாரியாயி காப்பாற்ற வேண்டும்! கையில் ஒரு காசுமில்லை.

ரெங்கன்'

கடிதம் படித்து முடிந்ததும் அர்த்தநாரி முகம் கறுத்தது. வெகுநேரம் வரையில் நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடியே இருந்தான். அன்றும் பணம் அனுப்பவில்லை.

5

மறுநாளும் பணம் அனுப்பவில்லை. அன்று ஒரு கடிதமும் வரவில்லை.

"ஊரில் காலரா சமாசாரம் என்ன?" என்றாள் பங்கஜம்.

"அப்படியேதான் இருக்கிறதாம்" என்றான் அர்த்தநாரி.

"காப்பிக்குச் சர்க்கரை போதுமா?" என்றார் கோவிந்தராவ்.

"போதும், வெகு நன்றாயிருக்கிறது" என்றான் அர்த்தநாரி. பிறகு தன் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போனதும் ஒரு கடிதம் வந்து காத்திருந்தது.

"அம்மாவுக்கும் பேதி கண்டிருக்கிறது. நீ பணம் அனுப்பவில்லை. திக்கில்லாமல் சாகிறோம். உடனே வரவும்.

ரெங்கன்"

அன்றும் அர்த்தநாரி பணம் அனுப்பவில்லை. இதற்குள் மனதைக் கல்லாகச் செய்துகொண்டு விட்டான்! "அவமானத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் என் இழி பிறப்பு இத்துடன் மறைந்துபோகும். இது சுவாமியே எனக்குத் தரும் விடுதலைபோல் தோன்றுகிறது. அவன் செயலுக்குமேல் என்ன தருமம்? என்ன நியாயம்? அதை நான் ஏன் தடுக்க வேண்டும்? அப்பனும் அம்மாவும் இறந்துவிட்டால் நான் பங்கஜத்தைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள யாதொரு தடையுமில்லை" என்று அர்த்தநாரி னக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

திடீரென்று, "சீ! இப்படி எண்ணுவது மகா பாவம்" என்று யாரோ திட்டியதுபோல் தோன்றிற்று. திரும்பிப்பார்க்கவே பங்கஜம் வந்து பின்னால் நின்றாள்! விஷயம் தெரிந்துபோயிற்று என்று திடுக்கிட்டான். உடனே மறுபடி மதி தெளிந்தது; சமாளித்துக் கொண்டான். யாரும் பேசவில்லை. தன் மனதிலுண்டான பிரமை என்று தெரிந்து கொண்டான்.

"சத்தமில்லாமல் எப்படி வந்துவிட்டாய் உள்ளே?" என்றான்.

பங்கஜம் நகைத்து, "கதவை மூன்றுதரம் தட்டித்தான் வந்தேன். ஏதோ யோசனையில் இருக்கிறீர்கள். நான் வந்தது உங்களுக்குத் தெரியவில்லை" என்றாள்.

"நான் ஊருக்குப் போகவேண்டும். காலரா அதிகமாயிருக்கிறதாம். அப்பா, அம்மாவுக்கு ஏற்பாடு செய்து வரவேண்டும்" என்றான்.

"முந்தியே செய்திருக்கவேண்டும். இப்போது நீங்கள் அங்கே போனால் வெகு ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும். அவ்விடம் தண்ணீர் குடிக்கக் கூடாது; சாப்பிடக்கூடாது" என்றாள்.

அன்றிரவே அர்த்தநாரி சேலம் போனான். ஆனால் சேலத்தில்ரயிலிறங்கி கோக்கலைக்கு உடனே போகாமல் இங்குமங்கும் காலம் கழித்துவிட்டு நாலு நாட்களுக்குப் பின் போனான். அவன் போவதற்

குள் தாய் இறந்துவிட்டாள். கூடவே, ரெங்கனுக்கும் பேதிகண்டு அவனும் இறந்துவிட்டான். குடிகாரத் தகப்பன் ஒருவன் மட்டும் எப்படியோ தப்பிப் பிழைத்து மிஞ்சினன்.

"என்னைப் பெங்களூருக்கு அழைத்துப் போ. இனி இங்கே நான் என்ன செய்யமுடியும்?" என்று தகப்பன் அர்த்தநாரியை மிகவும் கெஞ்சினன். அர்த்தநாரி கேட்கவில்லை. 'முடியாது' என்று ஒரே பிடிவாதமாகச் சொல்லிவிட்டான். "உனக்கு வேண்டிய பணம் அனுப்புகிறேன். நீ இந்த ஊரிலேயே இரு. என்கூட வரவேண்டாம். அழைத்துப் போக முடியாது" என்று அர்த்தநாரி சொன்னன். தகப்பன் திக்கற்ற குழந்தைபோல் கெஞ்சினன்.

"இங்கே என்னல் இருக்க முடியாது" என்று சொல்லி விம்மி விம்மி அழுதான். எவ்வளவு அழுதாலும் அர்த்தநாரி கேட்கவில்லை. "பங்கஜத்தை விட்டுவிட முடியுமா?" என்று அர்த்தநாரி தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு, தகப்பன் அழுததைக் கவனிக்கவில்லை. மறுநாள் அர்த்தநாரி, தகப்பன் கையில் ஒரு 10 ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்துவிட்டு சேலம் போய்விட்டான்.

6

"என்ன செய்துவிட்டேன்! பெற்ற தாயையும் அண்ணனையும் கொன்றுவிட்டேன். ஏன் இப்படிச் செய்தேன்? என்னைப்போல் உலகத்தில் ஒரு பாவி

உண்டா? தகப்பனை இப்படி நான் தள்ளிவிடலாமா? பங்கஜத்திற்கு என்ன சொல்வேன்!''

இவ்வாறு பல எண்ணங்களில் மூழ்கி ரயிலில் தூக்கமில்லாமல் அர்த்தராத்திரி பெங்களூர் போய்ச் சேர்ந்தான். மயக்கம் தட்டின மாதிரி ரயிலடியி லிருந்து வீட்டுக்குக் கால்நடையாகவே போனான். படுக்கைச் சாமான்களை ஒரு வண்டியில் வைத்து வீட்டுக்குக் கொண்டுபோகச்சொல்லி, தான் நடந்து சென்றான்.

வீட்டுக்குப்போய்க் கதவைத் தாள் போட்டுக் கொண்டு படுத்தான். கோவிந்தராவுக்காவது பங் கஜத்திற்காவது தான் திரும்பிவந்த சமாசாரம் சொல்லி அனுப்பவில்லை; ஆபீசுக்கும் போகவில்லை.

இராத்திரி மூட்டைகட்டி ஒருவருக்கும் சொல் லாமல் மறுபடியும் ரயிலுக்குப்போய்ச் சேலத்திற்கு டிக்கட்டு வாங்கினான்.

சேலம் போனதும் கோக்கலையில் ஓர் ஆதித் திராவிடன் கிணற்றில் விழுந்து செத்துவிட்டதாகச் சிலர் பேசிக்கொண்டிருந்த சங்கதி அவன் காதில் பட்டது. கோக்கலை சேர்ந்ததும் இவ்வாறு செத் துப்போனது தன் தகப்பன்தான் என்று தெரிந் தது. போலீஸ் ஸ்டேஷனில் பிரேதத்தை வைத்து எழுதிக்கொண்டிருப்பதாக யாரோ சொன்னார்கள். ஆனால் அவ்விடம் போகாமல் சேலம் திரும்பிப் போய் மறுபடியும் ரயில் ஏறினான்.

"பங்கஜம், நீ என்னைப்பற்றி இனி மறந்துவிட வேண்டும்" என்றான் அர்த்தநாரி.

"மறந்துவிடலாம் பின்னே; இப்போது ஊரில் என்ன சமாசாரம் சொல்லுங்கள்" என்றாள் பங்கஜம். "எல்லோரும் இறந்து விட்டார்கள். நான் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாததால் இறந்துவிட்டார்கள். பங்கஜம்! எனக்கு வாழ்வு பிடிக்கவில்லை. நான் உத்தியோகத்தை விட்டுவிட்டு ஊருக்குப் போகிறேன். நீ என்னை மறந்துவிடவேண்டும்!" என்றான்.

அவன் முகத்தை இரண்டு மூன்றுதரம் பங்கஜம் பார்த்தாள். பார்த்துவிட்டுப் பயந்துபோனாள். உடனே தன் அண்ணனுக்குச் சங்கதி தெரியப் படுத்தச் சென்றாள்.

அர்த்தநாரிக்கு ஜுரம் கண்டது. முதலில் டாக்டர் 'டைபாய்ட்' என்றார். பத்துநாள் கழித்து இது 'மூளை ஜுரம்' என்றார். பலநாள் படுத்த படுக்கையாக இருந்தான். கோவிந்தராவும் பங்கஜமும் இடைவிடாமல் படுக்கையண்டை இருந்து பார்த்துக் கொண்டு வந்தார்கள்; நான்காவது வாரம் ஜுரம் இறங்கிற்று.

"இனி, பயமில்லை" என்றார் டாக்டர்.

பிறகு சிலநாள் கழித்து அர்த்தநாரி, ஜுரம் முற்றிலும் தணிந்து எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

"நான் பறையன்; பாதகன். உண்மையில் தீண்டத் தகாதவன்; பொய்யன். எனக்கு விவாகம் வேண்டாம். என்னை நீங்கள் மறந்துவிடவேண்டும்" என்ருன் அர்த்தநாரி.

பங்கஜும் நகைத்தாள். "நீங்கள் எந்த ஜாதியா யிருந்தால் என்ன? நாம் இருவரும் ஏன் பிரிய வேண்டும்?" என்று சமாதானப்படுத்தினுள்.

அர்த்தநாரி ஒப்பவில்லை. "ஜாதியைப்பற்றி நீ தயங்கமாட்டாய். அது எனக்குத் தெரியும். ஆனுல் நான் கொலைபாதகன்; என் தகப்பனையும் தாயாரையும் கொன்றவன்" என்று கதை முழு வதும் சொன்னுன்.

உடம்பு நன்ருய்க் குணமானதும், அர்த்தநாரி தன் வேலைக்கு ராஜிநாமா எழுதிக் கொடுத்து விட்டுக் கோக்கலைக்குப் போய்விட்டான். இப்போது கோக்கலைச் சேரியில், மாரியம்மன் கோயிலில், பள்ளிக்கூடம் வைத்திருக்கும் 'சாமியார்' அர்த்த நாரி தான்.

திக்கற்ற பார்வதி

1

'ஆய்வராத' வண்டி

கறுப்பனை வேறே வைத்தார்கள். 'வேறே வைப்பது' என்றால், குடியானவர்களுக்குள் ஒருவனுக்கு விவாகம் செய்து மனைவி வீட்டுக்கு வந்ததும் அவனும் அவன் மனைவியும் வசிக்க ஒரு தனிக் குடிசை போட்டுக்கொடுத்து விடுவார்கள். புருஷனும் மனைவியும் பாடுபட்டு உழைத்து ஜீவனம் செய்யவேண்டும். இது ஒரு நல்ல வழக்கமாகும். உடலுழைப்பு அறியாத 'உயர்' வகுப்பாரில் இன்னும் இருந்துவரும் ஏக குடும்ப ஏற்பாடு பலவிதப் பிணக்குக்கு இடமாயிருத்தல் யாவரும் அறிந்ததே. கறுப்பனின் பெற்றோர்கள் முதுமை வயது அடைந்திருந்தனர். அவர்கள் ஊருக்குள் பிதுரார்ஜித வீட்டில் வசித்தனர். கறுப்பனுடைய அண்ணன் காட்டுக் கொட்டகையில் இருந்தான். இப்போது கறுப்பன் தனிக் குடித்தனம் செய்ய ஆரம்பித்ததும், குடும்ப நிலத்தை மூன்று பகுதியாகப் பிரித்தனர். மூத்த மகன் தன் நிலத்தையும், தகப்பன் பங்கையும் பயிரிட்டான். கறுப்பனுக்கு ஒரு பங்கு கொடுக்கப்பட்டது. எல்லோரும் சேர்ந்து வேலை செய்து அவனுக்கு ஒரு மண் குடிசை கட்டிக்

கொடுத்தார்கள். ஆடு மாடுகளும் பங்குபோடப் பட்டன. கறுப்பனுக்கு ஒரு ஜதைக் காளைமாடும், இரண்டு வெள்ளாடுகளும் கொடுத்தார்கள். கறுப்பன் வயது முப்பது. நல்ல திடகாத்திரன். அவன் பெண்சாதி பார்வதியோ, அந்தக் கிராமத்திற்குள் எல்லாரையும்விட அழகும் சுறுசுறுப்பும் வாய்ந்த பெண். ஏழைக் குடியானப் பெண்ணானாலும், ஓர் இராஜாத்தியின் அழகும்முகக்களையும் வாய்ந்தவள். எறும்பும் தேனீயும் சோம்பினாலும் அவள் வேலை செய்வதில் ஓயமாட்டாள்; அவ்வளவு சுறுசுறுப்புள்ள பெண். பார்வதி, தன் புதிய குடிசையில் அங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவள்போல வேலை செய்துகொண்டு இடை யிடையே கறுப்பனைப் பார்த்துப் புன்னகை புரியும்போது, அவனும் தனக்கு உலகத்தில் ஒரு குறையுமில்லை யென்று எண்ணி உள்ளம் பூரித்தான்.

பார்வதி தாய் வீட்டிலிருந்து கொஞ்சம் பணம் கொண்டு வந்திருந்தாள். அதைக்கொண்டு கறவை எருமை ஒன்று வாங்கினார்கள். சரியான காலத்தில் மழைபெய்து கறுப்பனும் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்யவே, வயற்காட்டில் நன்றாய் விளைந்தது. பார்வதி முகஞ்சுளியாமல் பகல் முழுதும் வேலை செய்வாள். அவளுக்குக் கறுப்பனும், காளை மாடுகளும், வயலும், எருமையுந்தான் எல்லாப் பாக்கியமும். கொஞ்சம் அவகாசம் நேர்ந்தால் தன் தாயார் வீட்டிலிருந்து கொண்டுவந்திருந்த இராட்டினத்தில்

நூல்நூற்கத் தொடங்குவாள். இரவுகளில் நிலாக் காய்ந்தால் அவளுடைய கொழுந்தியும் வருவாள். இருவரும் பேசிக்கொண்டே நெடுநேரம் நிலாவில் நூல் நூற்பார்கள்.

பார்வதியின் எருமை நல்ல கறவை ஜாதி. அவள் அதிகாலையில் தயிர் கடைவாள். பின்னர், வீடு மெழுகி, சுத்தம் செய்துவிட்டு முதலிமார்கள் தெருவில் மோரை விற்றுவரப் போவாள். சந்தையன்று நெய்யும் காய்ச்சி விற்பாள். இப்படி வாரத்திற்கு ஏறக்குறைய மூன்று ரூபாய்கள் அவளுக்குக் கிடைத்துவந்தன.

அடுத்த வருஷம் கறுப்பன் பெரிய யோசனை செய்யலானான். அவன் பார்வதியிடம் சொன்னதாவது: "நம்முடைய காடு சின்னது. நம்மிருவருக்கும் எப்போதும் வேலை இருப்பதில்லை. ஒரு வண்டி வாங்கி அதில் இரண்டு பணம் ஏன் சேர்க்கக்கூடாது? அப்போது மாட்டுக்கு வருஷ முழுவதும் வேலை இருக்கும். பெரியப்பன் மகன் இராமனைப் பார். அவன் வண்டி ஓட்டி, வாரத்தில் இரண்டு மூன்று ரூபாய்க்குக் குறையாமல் சம்பாதிக்கிறான்: சில சமயம் நாலு ரூபாயும் கிடைக்கும். உன் நெய்ப் பணத்துடன் இன்னும் கொஞ்சம் போட்டு ஒரு வண்டி வாங்கிவிட்டால் என்ன? வீரன் உடுமலைப்பேட்டைக்குக் குடிபோய் விடுகிறானும். கடன் தீர்ப்பதற்காக நிலத்தை விற்கிறான். அவனுடைய வண்டியை மலிவாக வாங்கிவிடலாம்.

பார்வதி :— வேண்டாம், வேண்டாம், வீரன் வண்டி நமக்கென்னத்திற்கு? அந்த 'ஆய்வராத' வண்டி நமக்கு வேண்டாம். அத்துடன் துரதிஷ்டம் கூடவரும். மேலும் கடன் வாங்கியாவது வண்டி வாங்காவிட்டால் என்ன? நமக்கு இப்போது என்ன குறை?

கறுப்பன் :—உளறுறே! வீரன் குடிகாரன்; கள்ளைக் குடித்து அவன் கெட்டுப்போனான். வண்டியில் துரதிஷ்டம் என்ன வந்தது? நல்ல திடமான வண்டி. இருபது ரூபாய் கடன் வாங்கினால் கெட்டா போய்விடுவோம்? நம்மால் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாமல் போகாது.

"என் பணத்தைப் போட்டுக் காதுப்பொன் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் இருந்தேன்" என்றாள் பார்வதி.

"இந்த அசட்டுத்தனந்தானே வேண்டாமென்கிறேன்; இராஜாத்திபோலிருக்கிறாய்; நகை போட்டுக்கொண்டால் உன் அழகைக் கெடுத்துக் கொள்வாய்."

கறுப்பன் கூறியது உண்மைதான். நகைகள் - அதிலும் காதைத் தோள்வரையில் இழுக்கும் இந்த நகைகள் - போடுவதால் அழகு குறையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

"பெண்பிள்ளைகள் எதற்காவது ஆசைப்பட்டால் நீங்கள் இப்படித்தான் சொல்வீர்கள். சிலை

கட்டும் பெண்பிள்ளைக்கு என்ன தெரியும்? மாமாவை யோசனை கேட்டுக்கொண்டு உங்களுக்கு எது நல்லதென்று தோன்றுகிறதோ அதைச் செய்யுங்கள். என்னைக் கேட்பானேன்?'' என்றாள் பார்வதி.

கறுப்பன் வண்டி வாங்கவேண்டுமென்று மும்மரமா யிருந்தபடியால் அவன் தகப்பன் அதற்கு மாறுசொல்லவில்லை. ஒருவாரம் ஆவதற்குள் வண்டி வாங்கியாயிற்று. அதற்குக் கையிலிருந்த தொகை போகப் பாக்கி நாற்பது ரூபாய், மிட்டாதார் கவுண்டரிடமிருந்து கறுப்பன் கடன் வாங்கினான்.

2

கள்

" கையறி யாமை யுடைத்தே பொருள்கொடுத்து
மெய்யறி யாமை கொளல்.'' — திருவள்ளுவர்.

கறுப்பன் அடிக்கடி வாடகைக்கு வண்டிஓட்டிக் கொண்டு போவான். தூரத்து வாடகையின்மேல் போனால் ஒரு பகல் ஓர் இரவு முழுதும், சில சமயம் அதற்கு மேலுங்கூட, ஊருக்குத் திரும்பிவரமாட்டான். அவன் பெரியப்பன் மகன் இராமனும் அவனுடன் வண்டி ஓட்டிக்கொண்டு போவது வழக்கம். ஒரு வருஷம் ஆவதற்குள் இவன் கறுப்பனுக்குக் கள்ளுக்குடிக்கப் பழகிக்கொடுத்து விட்டான். அப்புறம், வண்டி ஓட்டிக்கொண்டு போனால் கள்ளுக் கடை நுழையாமல் வருவதில்லையென்று ஏற்பட்

டது. வண்டியில் வருமானம் நாளுக்கு நாள் குறைந்தது. பிறகு மாடுகளுக்கு நல்ல தீனி கிடை யாது. ஒருநாள் கறுப்பன் கொஞ்சம் போதை யாய் வீட்டுக்கு வந்தபோது பார்வதி திடுக்கிட்டுப் போனாள். அது வரையில் அவளுக்குச் சங்கதி தெரி யாது.

"ஐயோ! குடியைக் கெடுத்து விட்டாயே?" என்று அலறினாள்.

"வாயை மூடு! உன் பணத்தை யார் திருடிவிட் டார்கள்?" என்றான் கறுப்பன்.

பார்வதிக்குக் கோபம் பொங்கிற்று. "நீ கள்ளுக் குடித்துவிட்டு வந்திருக்கிறாய்" என்றாள்.

"ஆமாம்! அப்படித்தான். உங்கப்பன் வீட்டுப் பணமில்லையே? யார் என்னைக்கேட்கிறது?" என்று கறுப்பன் கடுமையாய்ப் பேசினான்.

"வீட்டில் நுழையாதே. பெரிய வீட்டுக்குப்போ. நான் இன்றைக்குச் சமைக்கவில்லை" என்றாள் பார்வதி. அருவருப்பினால் அவள் முகம் விகார மடைந்திருந்தது.

"உன் முகத்தைச் சுடு. உன் நாற்றச்சோறில் லாவிட்டால் செத்தா போய்விடுவேன்?" என்று சொல்லிக் கறுப்பன் அவளை அடிக்கப்போனான்.

பின்னர் இப்படி அடிக்கடி நேரலாயிற்று. சில சமயம் கறுப்பன் பார்வதியை நன்றாய் அடித்தும்

விடுவான். பார்வதி குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு (இதற்குள் அவளுக்கு ஒரு குழந்தையும் பிறந்திருந் தது) தன் கொழுந்தியின் வீட்டுக்குப் போவாள். அங்கே எல்லோரும் கூடி யோசனை செய்வார்கள். ஆனால் நிலைமை வரவர மோசமாகி வந்தது. மாடுகள் கிழமாகிப் பாரவண்டி இழுக்கத் தகுதியற்றவை யாயின. கறுப்பன் அவற்றைச் சந்தையில் நஷ்டத் துக்கு விற்றான். புதிய ஜதை வாங்குவதற்குக் கையில் பணம் இல்லை. இனிமேல் கள்ளுக்கடைப் பக்கமே போகிறதில்லையென்று அவன் பார்வதிக் குச் சத்தியம் செய்துகொடுத்து, அவள் பால் தயிர் விற்றும், நூல் நூற்றும் சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டான். பின்னர், புரு ஷன் இறந்த தன் அக்காளிடமிருந்தும் கொஞ்சம் கடன் வாங்கிப் போட்டுப் புதிய ஜதை மாடு வாங்கி னான்.

மூன்று மாதங்கள் சென்றன. மிட்டாதார் தமக்குச் சேரவேண்டிய பணத்திற்கு ஆள் அனுப் பினார். வாய்தா கொடுக்கவேண்டுமென்று கறுப் பன் கெஞ்சினான். ஒருமுறை, இரண்டுமுறை, மூன்று முறையும் வாய்தா கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் நாலாவது முறையில் மிட்டாதாருடைய ஆள்கள் வந்துகாளை மாடுகளில் ஒன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். கறுப்பன் மிட்டாதாரிடம் ஓடினான். ஒரு மாதத் தவணை கொடுக்கும்படி காலில் விழுந்தான்.

"ஒரு நாள்கூடத் தரமாட்டேன்; செருப்பால் அடி, குடிகாரப்பயலே! வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடாமல், உன்னை யார் புதுமாடு வாங்கச்சொன்னது?" என்றார் மிட்டாதார்.

"அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. எஜமான் எங்கள் அப்பனைப்போல் காப்பாற்றி வந்திருக்கிறீர்கள். ஒரே ஒரு வாய்தா கொடுங்கள். கட்டாயம் பணம் கொண்டுவந்து கட்டிவிடுகிறேன்."

"அதெல்லாம் வீண். இனி ஒரு நிமிஷங்கூடப் பொறுக்க முடியாது. புதன்கிழமைச் சந்தைக்கு உன் மாட்டை அனுப்பப்போகிறேன்."

கறுப்பன், "ஐயோ சாமி! அப்படிச் செய்தால் என் குடி கெட்டுவிடும். வேண்டாம் அப்பா!" என்று சொல்லித் தன் மாட்டண்டை போனான்.

"துரத்து வெளியே! மாட்டைவிடாதே. போய்ப் பணம் கொண்டு வா. இல்லாவிட்டால் மாட்டைக் கண்டிப்பாய்ப் புதன் சந்தையில் விற்றுப்போடுவேன்" என்றார் மிட்டாதார்.

"வேண்டாம்! நான் அப்படி சுத்தக்காவடியல்ல. கொஞ்சம் தவணை கொடுத்தால் உங்கள் பணம் போகாது" என்று மன்றாடினான் கறுப்பன்.

"முடியவே முடியாது" என்று மிட்டாதார் பிடிவாதமாய்ச் சொன்னார்.

"வட்டி கொடுத்துவிடுகிறேன். வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்" என்றான் கறுப்பன்.

"செருப்பாலடி! நாயே! வட்டியாம். வட்டி! இவன் எனக்கு வட்டி கொடுக்கப்போகிறானும்! கந்துத் துலுக்கனிடம் போய்க் கடன் வாங்கிவந்து தீர்த்துவிட்டு மறுவேலை பார்; நாளைக்குப் பணம் வராவிட்டால் மாட்டை வந்த விலைக்கு சந்தையில் விற்றுவிடச் செய்வேன்" என்று மிட்டாதார் கோபமாய்ச் சொல்லி உள்ளே போய்விட்டார்.

"வேறு வழியில்லை, கறுப்பா! காதர் சாகிபினிடம் போய்த்தான் ஆகவேண்டும். அவன்தான் உனக்குப் பணங்கொடுத்து உதவக்கூடும்" என்றார் மிட்டா குமாஸ்தா.

3

கடன்

கறுப்பன் தன் தந்தையிடம் போய், அண்ணனைக் கடன்கொடுக்கச் சொல்லும்படி மன்றாடினான். அண்ணனும் கிழவன் சொற்படி தம்பிக்கு உதவி செய்ய விரும்பினான். ஆனால், அவன் மனைவி அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை.

"அவனுக்கு நீ பணங்கொடுத்தால் திரும்பியே வராது. கந்து சாகிபினிடம் போய் வாங்கிக்கொள்ளட்டுமே? நம்முடைய வயிற்றுப்பாடே நமக்குக் கஷ்டமாயிருக்கிறது. இந்த வருஷம் மழை பெய்யுமோ பெய்யாதோ? அடுத்த வருஷம் இந்தக் காலத்தில் கஞ்சிக்குக் கம்பு இல்லாவிட்டால் யார் கொடுப்பார்கள்?" என்று அவள் தன் புருஷனிடம் சொன்னாள்.

கடைசியாகக் கருப்பன் காதிர்கானிடமே சென்ருன். அவ்வூரில் மிட்டாதார் உள்பட எல்லாருடைய வரவு செலவும் காதிர்கானுக்குத் தெரியும்.

"உனக்குத் தெரியாது: அப்பனே! மிட்டாதாருக்கு இப்போது தொல்லை அதிகம். அவர் கூட என்னைப் பணங்கேட்டிருக்கிருர்" என்ருன் காதிர்கான்.

கருப்பன் :—பெரிய மனிதர்களுடைய தொல்லைகள் எப்படியாவது தீர்ந்துவிடும். என்னுடைய மாடு போய்விட்டால் நான் எப்படிப் பிழைப்பு நடத்துவது? இந்தச் சமயம் நீங்கள்தான் எனக்கு உதவ வேண்டும்.

காதிர்கான் :—அதெப்படி முடியும்? கையிலிருக்கும் பணமெல்லாம் மிட்டாதாருக்குக் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லிவிட்டேனே?

கருப்பன் :—ஐயோ, அப்படிச் சொல்லவேண்டாம் சாகிபு! நான் கெட்டே போய்விடுவேன். ஏழைக்கு உதவி செய்ய வேண்டாமா? மிட்டாதாரைப் பற்றி என்னிடம் ஏன் சொல்லுகிறீர்கள்?

காதிர்கான் :—உண்மைதான்; ஏழைக்கு உதவி செய்யவேண்டியதுதான். ஆனல், அவருக்கு வாக்குக் கொடுத்தாய் விட்டதே என்று பார்க்கிறேன்.

இவ்வாறு நீண்டநேரம் பேச்சும் வேண்டுத லும் நடந்த பிறகு சாகிபு சம்மதித்தான். கறுப்பன் 45 ரூபாய் பெற்றுக்கொண்டு, 60 ரூபாய்க்குப் பத்தி ரம் எழுதிக்கொடுத்தான். மாதம் ஐந்து ரூபாயாக பன்னிரண்டு மாதத்தில் செலுத்திவிட வேண்டு மென்று ஒப்பந்தம்; வட்டி கிடையாது. ஆனால் எந்த மாதமாவது பணங் கட்டத் தவறினால் ஒரு ரூபாய் அபராதம்.

"கறுப்பா; உன்னை நம்பிப் பணங் கொடுத் தேன். நன்றாக உழைத்து வேலை செய்கிறாய். பணம் சம்பாதிக்கிறாய். ஒழுங்காகத் தவணை தவ றாமல் கொடுத்து வா. குடிப்பதை விட்டுவிடு. நீ நல்ல மனிதன். மனைவி, குழந்தை இருக்கிறார்கள். இனியும் குழந்தைகள் பிறக்கும். குடித்தாயோ, அடியோடு அழிந்து போவாய்" என்று காதிர் கான் இதோபதேசம் செய்தான்.

கறுப்பன் :—உண்மை, எஜமானே! அந்தச் சனியனை இனிமேல் தொடுவதில்லை. நான் பட்ட தெல்லாம் போதும். சமயத்திற்கு நீங்கள் உதவி செய்தீர்கள். இந்த நன்றியை எப்போதும் மறக்க மாட்டேன்.

கடனைத் தீர்த்துவிட்டுக் கறுப்பன் மாட்டை ஓட்டிக்கொண்டு வந்தான். பாக்கிப் பணத்தைப் பார்வதியின் கையில் கொடுத்தான்.

"அடியே! இங்கே பார். இனிமேல், கள் சாராயம் தொடுவதில்லை. சத்தியம் செய்திருக்கி

றேன். எனக்குப் பணம் எதுவும் வேண்டாம். அதை நீ என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துகொள். நான் சம்பாதிப்பது எல்லாவற்றையும் உன்னிடமே கொண்டுவந்து கொடுக்கப் போகிறேன்'' என்றான்.

பார்வதி அளவற்ற ஆனந்த மடைந்தாள். தனக்கு நல்லகாலம் பிறந்துவிட்டதென்று எண்ணினாள். தேகத்தில் புதிய பலம் தோன்றிற்று. முன்னைவிட உற்சாகத்துடன் வேலை செய்யத் தொடங்கினாள்.

4

கூலி வேலை

காட்டில் இப்போது வேலை கிடையாது. சும்மா இருக்கப் பார்வதிக்கு முடியவில்லை. "ஏதாவது வேலை பார்க்கவேண்டும். புருஷன் கடனாளியா யிருக்கும்போது நான் சும்மா எப்படி இருக்கலாம் ?'' என்று எண்ணினாள். காதிர்கான் தன் வீட்டிற்குச் சேர்ந்தாற்போல் வேறொரு வீடு கட்டத்தொடங்கி யிருந்தான். அங்கே கொல்லத்து வேலை பலமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. இன்னும் மூன்று, நாலு பெண்களுடன் சேர்ந்து பார்வதி அங்கே வேலை செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

அவள் அதிகாலையில் எழுந்து வீடு பெருக்கிச் சுத்தம் செய்வாள். பிறகு பால் கறந்துவிட்டு மோர் கடைவாள். உடனே மோரை எடுத்துக்கொண்டு ஊருக்குள் செல்வாள். தன்னிடம் மோர் வாங்கும் வீட்டுக்காரர்கள் தன்னைத் தாமதப் படுத்தாமல்

விரைவில் அனுப்பிவைக்குமாறு கெஞ்சிக்கேட்டுக் கொள்வாள்; அவர்களும் அப்படியே செய்வார் கள். பின்னர், அவள் வீடு திரும்பிக் கூழ் குடித்து விட்டுக் குழந்தைக்குப் பால் கொடுப்பாள். பிறகு குழந்தையைக் கொழுந்தி வீட்டில் விட்டுவிட்டு, வீடு கட்டும் வேலைக்குச் செல்வாள். மத்தியானம் அவசர அவசரமாக வந்து பழங்கூழ் குடித்துவிட்டுக் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்துத் திரும்பி ஓடு வதற்கே சாவகாசம் இருக்கும். சூரியன் அஸ்த மித்த பிறகுதான் கொல்லத்து மேஸ்திரி வேலையி லிருந்து விடுவான். இருட்டும் சமயத்தில் வீட்டுக்கு வந்து சமைப்பாள். இவ்வளவையும் அவள் உற்சாக மாகச் செய்துவந்தாள். வேலை கஷ்டந்தான். ஆனால், தினத்துக்கு இரண்டணு கூலி கிடைத்தது. இந்தக் கஷ்ட காலத்தில் நாள் ஒன்றுக்கு இரண் டணு கிடைத்தல் அதிகமல்லவா?

தன் கணவன் இனிமேல் கள் குடிக்கமாட் டான், புது மனிதனுகிவிட்டான் என்னும் நம்பிக் கையே பார்வதிக்கு இவ்வளவு உற்சாகம் அளித் தது. கறுப்பனும் இரண்டொரு மாதம் கள்ளுக் கடைக்குப் போகாமல் இருந்தான். அதற்குப் பின் அவன் பழைய கறுப்பனேயானுன். சம்பாதிக்கும் பணமெல்லாம் மறுபடியும் வந்தவழி தெரியாமல் போக ஆரம்பித்தது. பார்வதியிடம் ஒரு தம்பிடி கூட வந்து சேருவதில்லை. இரண்டு மூன்று நாள் வெளியிலேயே காலங்கழித்துவிட்டு மாட்டுக்குக்

கொஞ்சம் தீனி வாங்கிக்கொண்டு வந்து சேருவான். சொச்சப் பணத்துக்கு ஏதாவது பொய் சொல்வான். சில நாளைக்குப்பின் இப்படி ஏமாற்ற முயல்வதையும் விட்டுவிட்டான். பார்வதியும் கேட்பதையொழித்தாள். ஆனால், அவள் மட்டும் வீட்டிலும், கூலிக்கும் இராப்பகலாய் உழைத்துவந்தாள்.

ஒரு நாள் காதிர்கான் வந்து தவணைப் பணத்திற்காகச் சண்டையிட்டான். வார்த்தை தடித்தது. பார்வதிக்கு, மேஸ்திரியின்கீழ் வேலை செய்து கடுமொழிகள் வழக்கமாய்த்தான் போயிருந்தன. ஆனால், அவள் இதுவரை கேட்டறியாத ஆபாச வசைச் சொற்களை அன்று கேட்டாள். உள்ளே சென்று பானையைத் திறந்து காசுகாசாகச் சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தை எடுத்துக் கொண்டுவந்து அவன்முன் எறிந்தாள். கறுப்பன் அவ்வப்போது சுறண்டிக்கொண்டு போயும், அவ்வளவு பணம் அவள் மிச்சம் பிடித்து வைத்திருந்தாள்.

பார்வதி அன்று முழுதும் அழுதுகொண்டிருந்தாள். மறுநாள் அவளுக்கு உடம்பு சரியில்லாதிருந்தும் வழக்கம்போல் வேலைக்குப் போனாள். கடன்கார சாகிபுவின் நாணமற்ற கொடுமொழிகளை அவளால் மறக்கமுடியவில்லை. முன்னெல்லாம் காட்டில் புல்மேயும் மான்போல் தைரியமும் உற்சாகமும் உள்ள அவள், இப்போது மாறிவிட்டாள். அவளுடன் வேலை செய்த ஆண் மக்களின் கடுங்குரலைக்கேட்டு இப்போது அவள் நடுங்கினாள். பயம்

அதிகரிக்கவே துஷ்டர்களுடைய காமக் கண்களின் வேட்டையும் அதிகரித்தது. காதிர்கானுடைய மகன், வீடு கட்டும் வேலையை மேற்பார்வை செய்துவந்தான். அவன் கண்ணும் பேச்சும் சில சமயம் அவளைப் பெரிதும் நாணச் செய்தன.

அவள் கூலிவேலை செய்ய ஆரம்பித்ததிலிருந்து குழந்தையைச் சரியாகக் கவனிக்க முடியவில்லை. பாவம்! வரவர மெலிந்துவந்த அந்தக் குழந்தைக்கு ஒரு நாள் சுரமும் இருமலும் வந்தன. கிராமங்களில் ஏழைகளுக்கு மருந்தேது, மாயமேது? ஒன்றிரண்டு சூடுபோட்டுப் பார்த்தார்கள். ஒரு வாரம் பார்க்கமுடியாத வேதனை அனுபவித்துவிட்டு, பிறகு அது கண்ணை மூடிற்று. கறுப்பன் ஸ்திரீயைப்போல் விம்மி விம்மி அழுதான். "அழாதே, அப்பா! ஆண்டவன் கொடுத்தான். ஆண்டவன் எடுத்துக்கொண்டான், நாம் என்ன செய்யலாம்?" என்று அவனுடைய தகப்பன் கிழவன், தேறுதல் கூறினான்.

பார்வதி:—"மாமா! தெய்வம் என்னை ஏன் இப்படிப் படுத்துகிறது! நான் யாருக்கும் எவ்விதத் தீங்கும் செய்ததில்லையே?" என்று கதறினாள்.

கிழவன்:—அசடே, அழாதே. உனக்கு வயதாகிவிட்டதா, என்ன? இன்னும் ஏழெட்டுக் குழந்தை பெறுவதற்குக் காலமிருக்கிறது. காட்டில் போடும் விதைகள் எல்லாம் முளைத்துக் கதிர் விடுவதுண்டா? அதற்காக நாம் துக்கப்படுகிறோமா?

பார்வதி :—இனிமேல் எனக்குக் குழந்தைவேறு வேண்டுமா? பூமியில் சுகம் துக்கம் எல்லாம் அனுபவித்து விட்டேன். ஆண்டவன் என்னைக் கொண்டு போகவேண்டும். அவ்வளவுதான்.

கிழவன் சிரித்தான். "உன் புருஷனுக்குப் புத்தி சொல்லிக் கையிலுள்ள அரைக்காசு ஒரு காசைக் கள்ளுக்கடையில் தொலைத்துவிடாமல் பார்த்துக்கொள். இந்தத் துக்கத்தை மறந்து இன்னும் குழந்தைகள் பெற்றுச் சந்தோஷமா யிருப்பாய். மாரியாயி உன்னைக் கைவிடமாட்டாள்" என்றான்.

"அந்தப் பாழும் விஷத்தை இனி நான் தொடுவதில்லை, தொட்டால் நாசமாய்ப் போவேன். என் தலைமேல் ஆணை" என்று கறுப்பன் சபதம் செய்தான்.

5

மோசம்

பார்வதிக்கு இன்னும் நல்ல காலம் வரவில்லை. அவளது துன்பங்கள் இன்னும் ஒழிந்தபாடில்லை. கறுப்பன் அடுத்த புதன்கிழமை இராமாபுரம் சாராயக் கடை வழியாய்ச் சென்றபோது, தான் செய்த சத்தியத்தை மறந்துவிட்டான். திருப்பூருக்கு மூட்டை போட்டுக்கொண்டு போய்விட்டு அவன் மற்ற வண்டிக்காரர்களுடன் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தான். சாராயக்கடை வாயிலண்டை வந்ததும்

வண்டியை நிறுத்தி,"அடே யாரடா தண்ணிபோடப் போகிறவன்? எனக்கு வேண்டாமப்பா, அந்தச் சனியன்! நான் போகவில்லை" என்றான்.

"வேண்டாவிட்டால் காசை இறுக்கி முடிந்து கொண்டு போயேன். ஏன் கத்துகிறாய்?" என்று ஒரு வண்டிக்காரன் சொல்லிக்கொண்டே குதித்துக் கடைக்குள் நுழைந்தான். கறுப்பன் சற்றுத் தயங்கி நின்றுவிட்டுத் தானும் சென்றான். உள்ளே நுழையும்போது, "இதுதான் கடைசித் தடவை" என்று மனதிற்குள் சொல்லிக்கொண்டு போனான்.

அடுத்த சந்தையன்றும் இதே கதைதான். "ஏதோ கையில் காசு இருக்கும்போது ஏன் கவலையற்று உற்சாகமாய் இருக்கக் கூடாது?" என்று கூட வந்தவனிடம் அவன் சொன்னான்.

"அது கெட்டது தள்ளு; பணம் என்ன, கூடப் பிறந்ததா? நாம் பாடுபட்டுச் சம்பாதிக்கும் காசை நம் இஷ்டப்படிச் செலவழிப்பதற்கு யார் தடைசெய்வது?" என்றான் அத் தோழன்.

இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மற்றொருவன், "சரியான பேச்சு, இந்த உலகம் நிற்பதில்லை. எல்லாம் பொய், இன்றைக்கு இருப்பவரை நாளைக்குக் காணோம். ஆயிரம் வருஷம் வாழப்போகிறவர் யார்? கண்ணை மூடி விட்டால் அப்புறம் இந்தப் பணம் உன்னுடையதா, என்னுடையதா?" என்று வேதாந்தம் பேசினான்.

"இல்லவே இல்லை. உன்னுடையதும் அல்ல, என்னுடையதும் அல்ல. எல்லாம் இந்த சாராயக் கடைக்காரனதுதான்!" என்று நாலாவது வண்டிக்காரன் கூறினன். இதைக் கேட்டதும் எல்லோரும் கொல்லென்று சிரித்தார்கள்.

"அட போடா மூடங்களா? எல்லோரும் ரொம்பப் படித்தவர்கள் மாதிரி பேசுகிறீர்கள். இந்தச் சாராயம் உள்ளே போகும்போது எப்படி தகதக வென்று போகிறது" என்ருன் மற்ருெருவன்.

"அடே! இந்தச் செட்டிமார்களை உதைக்க வேண்டுமடா! இந்தத் திருட்டுப் பசங்கள் நம்மை நன்ருய் ஏமாற்றிவிடுகிருர்கள். வாடகை எல்லாம் குறைத்துவிட்டார்கள்" என்ருன் கறுப்பன்.

இம்மாதிரி இருட்டுகிறவரையில் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு, பிறகு வண்டியண்டை போவார்கள்.

காதிர்கான் தவணைப் பணத்துக்கு வருவதற்கு நாளாகிவிட்டது. அவன் வருவதற்குள் பணத்தைப்போய்க் கொடுத்துவிட்டு வரும்படி பார்வதி கறுப்பனிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

"அவன் கெட்டான். அந்தப் பயல் வரட்டும், ஏதாவது மிஞ்சி அக்கிரமமாய்ப் பேசினல் மண்டையை உடைத்துவிடுவேன்" என்ருன் கறுப்பன்.

ஆனல், சாகிபு - வேறு வேலை அதிகமாயிருந்ததோ என்னவோ - பல நாளைக்கு வரவேயில்லை. கறுப்பனும் அதை மறந்துவிட்டான்.

ஒருநாள் காலை காதிர்கான் மகன், இஸ்மேல் வந்தான். ஆனால், பணங்கேட்பதற்குப் பதிலாக, "இராமாபுரத்துக்கு மிளகாய் மூட்டை ஏற்றிச் செல்லுகிறாயா" என்று கேட்டான்.

"குமரக் கவுண்டனுக்கு வைக்கோல் ஏற்றிப் போகவேண்டும். ஒரு வாரத்திற்கு முன்பே சொல்லி யிருக்கிறான்" என்றான் கறுப்பன்.

"அதெல்லாம் முடியாது, கறுப்பா. குமரக் கவுண்டன் வைக்கோலுக்கு அவசரமில்லை. எங்கள் மூட்டை நீ கொண்டுதான் போகவேண்டும். இன்று மூட்டை அனுப்பாவிட்டால் எங்களுக்கு நல்ல கிராக்கி போய்விடும்" என்றான் இஸ்மேல்கான்.

கறுப்பன் கடைசியில் சம்மதித்தான். சாகிபு தவணைப் பணம் கேட்கக்கூட மறந்திருக்கும் போது எப்படி அவன் சொல்வதை மறுப்பது?

சாயங்காலம், பார்வதி தனியாக வீட்டில் சமையல் செய்து கொண்டிருந்தபோது இஸ்மேல்கான் மறுபடியும் வந்தான். வீட்டுக்கு வெளியில் நின்று கொண்டே, "கறுப்பன் வந்துவிட்டானா?" என்று கேட்டான்.

"இன்னும் வரவில்லை" என்றாள் பார்வதி.

"ஆமாம். இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்துவிடுவானா? வழியில் சாராயக்கடையல்லவா இருக்கிறது?" என்று சொல்லிக்கொண்டே இஸ்மேல் உள்ளே நுழைந்தான்.

"ஆமாம் என்னைப்போன்ற ஏழைப் பெண்களின் வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டிக்கொள்ளவேண்டுமல்லவா? அதற்காகத்தான் சாராயக்கடை இருக்கிறது" என்றாள் பார்வதி.

அவள் சொல்லாமலே இஸ்மேல் உட்கார்ந்தான். கறுப்பன் வரும் வரையில் அவன் காத்திருப்பான்போல் இருக்கிறதென்றெண்ணிப் பார்வதி தன் வேலையைப் பார்த்தாள்.

இஸ்மேல் பேச்சு வளர்க்கத் தொடங்கினான். "இருக்கட்டும். உன் புருஷனிடம் உனக்குச் சலித்துப் போகவில்லையா?" என்று கேட்டான்.

"அதெப்படி, ஐயா? கட்டிய புருஷனிடம் நன்மையோ, தீமையோ, அநுபவிக்கத்தானே வேண்டும்?" என்று பார்வதி திரும்பிப் பாராமல் கூறினாள்.

"உண்மைதான். என்ன இருந்தாலும் புருஷன். கட்டிய புருஷனை விட்டுவிட முடியுமா?" என்றான் இஸ்மேல்.

சற்றுப் பொறுத்து, "பாவம்! உன்னைப் போன்ற லட்சணமான பெண் ஒரு குடிகாரனைக் கட்டிக்கொண்டு கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கிறதே! என்ன துர்பாக்கியம்?" என்று இரக்கமாகக் கூறினான்.

பார்வதி பதில் சொல்லவில்லை. பின்னர் இஸ்மேல் அவளுடைய கஷ்டங்களைப்பற்றி விசாரித்

தான். இப்படியே பேச்சு வளர்ந்துகொண்டு போயிற்று. கொஞ்ச நேரம் கழித்து இஸ்மேல், கறுப்பன் வரவுக்குக் காத்திராமலே போய்விட்டான்.

மறுநாளும் இஸ்மேல் வந்து கறுப்பனுக்கு ஏதோ வேலை கொடுத்து அனுப்பினான். அன்று மாலையும் முன்போல் வந்து சேர்ந்தான். வரும் போது கொஞ்சம் பனைவெல்லம் கொண்டுவந்து பார்வதியிடம் கட்டாயப்படுத்திக் கொடுத்தான். அது ஒரு மூப்பன் தனக்குக் கொடுத்ததென்றும், காசுகொடுத்து வாங்கவில்லையென்றும் கூறினான்.

"உன்னைப் பார்க்கும்பொழுது ஏனோ எனக்கு ஒருவித சந்தோஷம் உண்டாகிறது" என்றான் இஸ்மேல்.

"இதெல்லாம் என்னத்திற்கோ தெரியவில்லையே!" என்று பார்வதி தனக்குள் பயந்தாள். "நான் கிட்ட நெருங்கும்போது நீ ஏன் நடுங்குகிறாய்? கடன் பணத்திற்காக உன்னைத் தொந்தரவு செய்வேனென்று பயப்படுகிறாயா? நீ மட்டும் கொஞ்சம் சந்தோஷமாய்ப் பேசினால் எனக்குப் பணம் இலட்சியமே இல்லை. பணத்துக்கென்ன எவ்வளவோ கிடக்கிறது" என்றான் இஸ்மேல்.

இந்தக் கதையை வளர்த்துவானேன்? பார்வதி பலநாள் உறுதியாக இருந்தாள்; அவன் வலையில் விழாமலிருந்தாள். கடைசியில் ஏமாந்து போனாள். இரக்கமற்ற துஷ்டனுடைய கொடு நோக்குக்கு

ளுளான பெண்பிள்ளை, கஞ்சிக்குக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு ஆதரவற்றிருப்பவளானால், அவன் வெற்றி பெறுவதற்குக் கேட்பானேன்? பார்வதி தன் கற்பை இழந்தாள்.

6

கோபம்

கீரம்பூர் கள்ளுக்கடை உள்ளே போகாத சாதிகளுக்குக் கள் ஊற்றுவதற்காக ஏற்பட்ட துவாரத்துக் கருகில் வெளியே பறையரும் சக்கிலியரும் ஏக கூட்டமாய் நின்று இரைச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். கடையின் உட்புறத்தை நரகக் குழி யென்று கூறலாம். அங்கே எச்சிலும் ஆபாசமும் அழுக்கும் நிறைந்திருந்தன. ஈக்கள் ஏகமாய் மொய்த்தன. பழைய கள்ளின் நாற்றம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஜனங்கள் அங்கங்கே கூட்டங் கூட்டமாய்க் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

“அடே பழனி! இன்னொரு முறை அப்படிச் சொன்னால் பல்லைத் தட்டிவிடுவேன்” என்றான் கறுப்பன்.

பழனி:—பல்லை உடைத்து விடுவாயா? அடே அப்பா! இவன் சூரத்தனத்தைப் பாருங்களடா? கட்டிய பெண்டாட்டியை நேராய் வைக்கமுடியாதவனுக்கு வீறாப்பில் மட்டும் குறைவில்லை!

இது கேட்டதும் கறுப்பன் தன் மொந்தையை அவன் முகத்தின்மீது வீசி எறிந்தான். அடிபட்டவன் மூக்கிலிருந்து இரத்தம் கொட்டிற்று.

"அடா முட்டாள்களா! கள்ளைக் கீழே கொட்டுகிறீர்களே! மோசக்காரப் பெண்களுக்காக நல்ல அருமையான கள்ளை, யாராவது வீணுக்குவார்களா? பெண்களை நம்பக்கூடாது, அப்பா! நம்பக்கூடாது" என்று இடையில் ஒருவன் கத்தினன்.

"ஐயோ! பழனி செத்துப்போனன்" என்று இன்னெருவன் கூவிக்கொண்டேபோய், அடிபட்டவன் முகத்தில் வழிந்த இரத்தத்தைத் துடைத்தான். பழனிக்கு அதிக காயம் படவில்லை. அவன் கோபத்துடன் எழுந்து ஒரு செங்கல்லை எடுத்துக் கறுப்பன்மீது வீசி எறிந்தான். கறுப்பன், தலையை வளைந்து கொடுத்து அடிபடாமல் தப்பினன்.

கடைக்குள் சண்டை போடக்கூடாதென்று கடைக்காரன் கூச்சல் போட்டான்.

கறுப்பன் வெளியே ஓடினன். அவனைப் பிடிக்கப்போன பழனி வாயிற்படி தடுக்கிக் கீழே விழுந்தான். கறுப்பன் வண்டியிலேறி உரத்த குரலில் திட்டிக்கொண்டே ஓட்டிச் சென்றன்.

வழக்கத்தைவிடச் சீக்கிரமாகவே கறுப்பன் அன்று வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். வீடு உட்புறம் தாளிடப்பட்டிருந்தது.

"ஏய்! கதவைத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டு உள்ளே என்ன செய்கிருய்? எத்தனை

நேரம் நான் காத்திருப்பது? கதவைத் திற. மாட்டுக்குத் தண்ணீர் காட்டு" என்று கறுப்பன் கத்தினன்.

உள்ளே காலடிச் சத்தம் கேட்டது. கதவு திறக்கச் சிறிது தாமதம் ஆயிற்று. கறுப்பன் கத்திக்கொண்டே யிருந்தான்.

சிறிது நேரங் கழித்துப் பார்வதி கதவைத் திறந்து வெளியே வந்து கறுப்பன் முன்பு நின்றுகொண்டு, "கொஞ்சம் இங்கே வந்து எருமையைப் பார். அதற்கு என்னமோ தெரியவில்லை. உதைக்கிறது. பால் கறக்கமாட்டேனென்கிறது" என்றாள்.

"எருமை நாசமாய்ப் போகட்டும். எனக்குத் தாகமாயிருக்கிறது. கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டு வா" என்று சொல்லிக்கொண்டே கறுப்பன் வீட்டினுள்ளே தடுமாறி நுழைந்தான்.

உள்ளே இருந்த இஸ்மேல், சுவர் ஓரமாய் வெளியே நழுவிவிட முயன்றான்.

"ஓகோ! வீட்டிற்குள்ளே துலுக்கப்பயல் என்ன செய்கிறான்? அடி, தேவடியாள் மகளே!" என்று கத்திக்கொண்டு கறுப்பன் பக்கத்தில் கிடந்த மண்வெட்டியை எடுத்துப் பார்வதிமேல் வீசி எறிந்தான்.

பிறகு, ஒரு வெட்டரிவாளை எடுத்து, ஓடிக்கொண்டிருந்த இஸ்மேல்மீது பலங்கொண்ட மட்டும் ஓங்கி வெட்டினன். இஸ்மேல் அந்த அடியில்

கீழே விழுந்துவிட்டான். அவன் மண்டையி லிருந்து இரத்தம் ஆறாக ஓடியது. பிறகு கறுப்பன் பார்வதிமீது பாய்ந்தான். மைத்துனன் வீட்டை நோக்கி அவள் ஓடினாள். கறுப்பன் கொஞ்ச தூரம் அவளைத் தொடர்ந்துபோனான். பிறகு இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு அக்கம்பக்கத்து ஜனங்கள் வருவது கண்டு திரும்பினான். அப்போது கீழே விழுந்த இஸ்மேல் எழுந்திருக்க முயன்று கொண் டிருந்ததைப் பார்த்து ஒரு பெரிய கூச்சல் போட்டுக் கொண்டு அவனை வெட்டிச் சின்னபின்ன மாக்கு வதற்காக ஓடிவந்தான். ஆனால், இதற்குள் அங்கு வந்து கூடிவிட்ட ஜனங்கள் அவனைத் தடுத்து நிறுத்திக் கையிலிருந்த அரிவாளைப் பிடுங்கிக் கொண்டார்கள்.

7

நரகம்

இராமாபுரம் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் கறுப்ப னும் பார்வதியும் தனித்தனி அறையில் அடைக் கப் பட்டிருந்தார்கள்.

போலீஸ் சேவகர்கள் அனைவரும் அவள் இருந்த அறைக்கு வெளியே குறுக்கும் நெடுக்கு மாய்ச் சென்று அவளைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தனர். அவளுடன் பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் உண்டாக்கிக்கொண்டு எல்லோரும் பேசினார்கள். ஆனால், அவளோ அளவில்லாத் துயரக் கடலில்

ஆழ்ந்திருந்தாள். அவள் மனம் குழம்பித் தத்தளித்தது. காட்டில் யதேச்சையாகத் திரிந்துகொண்டிருந்த மிருகம் ஒன்றை, முதன் முதலாகப் பிடித்துக் கூட்டில் அடைத்ததும் அதன் மனோநிலை எத்தகையதாயிருக்குமென்று உங்களால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியுமா? போலீஸ் வலையில் முதல் தடவை அகப்பட்டுக்கொண்ட ஒரு குடியான ஸ்திரீயின் துன்பத்தை அதற்கே ஒப்பிடக்கூடும். கறுப்பனும் தன் அறையில் திகைத்துக் கிடந்தான்.

"உண்மையைச் சொல்லிவிடு. அப்போது தான் உன்னைத் தப்புவிக்க நாங்கள் ஏதேனும் செய்யக்கூடும்" என்றார் சப் இன்ஸ்பெக்டர்.

கறுப்பன்:—ஒளிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. வெள்ளிக்கிழமை தான் நான் கருமாண்டூரிலிருந்து திரும்பிவந்தேன்.

இன்ஸ்பெக்டர்:—அந்தப் புரட்டெல்லாம் பலியாது, அப்பேன்! உன் பெண்சாதி எல்லாம் சொல்லி விட்டாள்.

கறுப்பன் :—சண்டாளி சொல்லி விட்டாளா? எல்லாம் அந்தப் பாவியால் வந்த வினைதான்.

இன்ஸ்பெக்டர்:—ஆமாம், உண்மை. எல்லாம் பெண்களால்தான் வருகிறது. நல்லது; இப்போது ஒன்றும் ஒளியாமல் சொல்லிவிடு. பயப்படாதே.

கறுப்பன்:—நான் என்ன சொல்கிறது? எல்லாந் தான் அவள் சொல்லிவிட்டாள் என்கிறீர்களே.

இன்ஸ்பெக்டர் :— உண்மைதான். ஆனால், உன் வாயால் சொல்லவேண்டும். இல்லாவிடில் ஏழு வருஷம் கடுங்காவல், தெரியுமா படவா?

"ஏழு வருஷம் ஆனாலும் சரி; நான் ஒன்றும் சொல்லப்போவதில்லை" என்று உறுதியாகச் சொன்னான் கறுப்பன்.

"நயமாய்க் கேட்டால் வேளாளப் பயல் இப்படித்தான் சொல்வான். அவனை (இங்கு எழுதத் தகுதியற்ற சித்திரவதையைக் குறிப்பிட்டு) செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் உண்மையைக் கக்குவான்" என்று பக்கத்திலிருந்த ஹெட்கான்ஸ்டேபில் கூறினான்.

"ஆமாம், அப்புறம் அவனை நன்றாய் விசாரியுங்கள்" என்றார் சப் இன்ஸ்பெக்டர். 'விசாரியுங்கள்' என்னும் வார்த்தையை அவர் சிலேடையாய் அழுத்திச் சொன்னார்.

பார்வதியையும் விடவில்லை.

"இங்கே பார், பெண்பிள்ளை. நீ ஒன்றும் செய்யவில்லைபோல் தோன்றுகிறது. உண்மை சொன்னால் தப்பித்துக் கொள்ளலாம். வியாழக்கிழமை சாயங்காலம் காதர்கானும் அவன் மகனும் உன் வீட்டுக்கு வந்தார்களா?" என்று ஹெட் கான்ஸ்டேபில் கேட்டான்.

"தகப்பனும் பிள்ளையுமா? இல்லவே இல்லை" என்றாள் பார்வதி.

"நல்லது; இஸ்மேல் மாத்திரம் தனியாக வந்தானல்லவா?" என்று ஹெட்கான்ஸ்டேபில் கூறி அருகிலிருந்த சேவகர்களைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினான்.

"எஜமான்களே! இப்படி யெல்லாம் பேசாதீர்கள். என் வீட்டுக்குத் துலுக்கன் ஏன் வருகிறான்? பெண் பிள்ளையைப் பார்த்து இப்படிப்பட்ட அவமானமான சங்கதிகளைக் கேட்கலாமா? என்னை வீட்டுக்கு அனுப்புங்கள். மாமன், மாமி, எல்லோரும் அங்கே யிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கேட்டால் எல்லாம் சொல்வார்கள்."

"வீட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டுமா? அவ்வளவு அவசரம் வேண்டாம், அம்மே. உண்மையைச் சொல்லிவிட்டால் வீட்டுக்குப் போகலாம்; இல்லாவிட்டால் போகமுடியாது; இங்கேதான் இருக்க வேண்டும்."

"ஐயோ கடவுளே!" என்று பார்வதி கதறினாள்

"நயமாகக் கேட்பதெல்லாம் இவளிடம் பலியாதப்பா; இவள் பலே கைக்காரி; எத்தனையோ ஆண் பிள்ளைகளைக் கெடுத்தவளாயிற்றே" என்றான் ஹெட்கான்ஸ்டேபில்.

"எஜமான்களே! நீங்களெல்லாம் பெண்டு பிள்ளைகளைப் படைக்கவில்லையா? ஒன்று மறியாத ஏழையின்மீது கருணை செய்யுங்கள். நானும் உங்

கள்கூடப் பிறந்ததாக நினையுங்கள்" என்றாள் பார்வதி.

"அடே, இரும்பைக் காய்ச்சி எடுத்துக்கொண்டு வா" என்று ஹெட்கான்ஸ்டேபில் கூவினன்.

"சாமி, சாமி! என் புருஷனைக் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள். அவர்கள் எல்லாம் சொல்வார்கள்; இந்தத் திக்கற்ற பெண்பிள்ளையை ஏன் வதைக்கிறீர்கள்?" என்று பார்வதி அலறினாள்.

"உன் புருஷனைக் கேளாமலா இருப்போம்? அவனைக்கேட்டு எல்லாம் சொல்லிவிட்டான். நீதான் ஒளிக்கிறாய்" என்றார் சப்இன்ஸ்பெக்டர்.

பார்வதி மிகுந்த மன வேதனையுடன் "எல்லாம் சொல்லிவிட்டார்களா?" என்றாள்.

"ஆம், ஆம், எல்லாம் உன்னால் வந்த வினைதான் என்று அவன் சொல்லிவிட்டான்."

பார்வதி கையைப் பிசைந்துகொண்டு "ஐயோ! கடவுளே!" என்று கதறினாள். பின்னர், தொப்பென்று தரையில் விழுந்தாள்.

"அழுவதிலே உபயோகமில்லை, அம்மே! இதெல்லாம் எங்களை ஏய்த்துவிட முடியாது. பலே பாசாங்குக்காரியா யிருக்கிறாயே? எத்தனை ஆண்பிள்ளையை இப்படித் தலை மொட்டை அடித்திருக்கிறாய்?"

"நீங்கள் எல்லாம் என் கூடப்பிறந்தவர்களைப் போன்றவர்கள். அப்படிப் பேசாதீர்கள். அந்த மனிதன் வந்து தவணைப் பணம் கேட்டான்."

"ஆஹா, வழிக்கு வருகிருயா?" என்ருன் ஹெட் கான்ஸ்டேபில். சப் இன்ஸ்பெக்டர் பக்கம் திரும்பி, "ஏன்? நான் சொல்லவில்லையா?" என்ருன். பிறகு பார்வதியை நோக்கிச் சொன்னதாவது:—"ஏ, பெண்பிள்ளை! இதோ பார், உண்மையைச் சொன்ருயோ விட்டு விடுவோம். பெண்பிள்ளையை ஜெயிலுக்கனுப்ப எங்களுக்கு ஆசையா என்ன? உன் புருஷனுக்கும் சொற்ப தண்டனையுடன் போய்விடும். அதற்கு நாங்கள் உத்தரவாதம்."

"இன்றிரவு என்னை வீட்டுக்கனுப்புங்கள்; ஐயா! நாளை எல்லாம் சொல்லி விடுகிறேன்" என்ருள் பார்வதி.

"நல்லது; அவள் போகட்டும். உண்மை சொல்லி விடுவாள்போல் தெரிகிறது" என்ருர் சப் இன்ஸ்பெக்டர்.

"வீட்டுக்குப் போய்விட்டால் அப்புறம் உண்மை வராது" என்ருன் ஹெட்கான்ஸ்டேபில்.

சப் இன்ஸ்பெக்டர் கான்ஸ்டேபில் காதண்டை வந்து "ஆனுல், அவளை நாம் கைது செய்யவில்லையே. இராத்திரி எப்படி ஸ்டேஷனில் வைத்திருக்க முடியும்?" என்று இரகசியமாகச் சொன்ஞர்.

"நல்லது, ஐயா! அப்படியானால் அவளை இப்போது பந்தோபஸ்துடன் அனுப்பி நாளை மறுபடியும் கொண்டுவரச் சொல்லவேண்டியதுதான்."

"ஏ, பெண்பிள்ளை, உள்ளது உள்ளபடி சொல்லிவிடு. இல்லாவிட்டால், தெரியுமா?" என்று அதட்டினார்.

8

உலகம்

கறுப்பனுடைய தகப்பன், தன் மூத்த குமாரனிடம் கெஞ்சி ஒரு வக்கீல் பேசி அமர்த்தச் செய்தான். செலவுக்காகக் கறுப்பனுடைய வண்டியை விற்றார்கள். அந்தப் பணம் செலவானதும் அடுத்த கிராமத்திலிருந்த உறவு முறையானிடம் எருமை மாட்டை அடகு வைத்துக் கடன் வாங்கினார்கள். பார்வதியால்தான் இவ்வளவும் வந்தது என்று அவளை எல்லோரும் மனங்கொண்டமட்டும் திட்டினார்கள்.

மாஜிஸ்ட்ரேட்டின் முன், கறுப்பனுடைய வக்கீல், அவன் குற்றம் நடந்த அன்று கருமாண்டூரில் இருந்தான் என்று நிரூபிக்கச் சாட்சியம் விட்டார். அவர் மூன்று மணி நேரத்திற்குமேல் பேசியது கண்டு, கறுப்பனுடைய உறவினர்கள் எல்லோரும் திருப்தியடைந்தார்கள்.

காதிர்கான் தெய்வ சாட்சியாகப் பிரமாணம் செய்து, தானும் தன் மகனும் கறுப்பனுடைய

வீட்டுக்குப்போய்த் தனக்குச் சேரவேண்டிய கந்துப் பணம் கேட்டதாகவும், அவன் கோபங்கொண்டு திட்டியதாகவும், தான் அவனைக் கண்டித்துப் பணங் கொடுக்கத்தான் வேண்டுமென்று சொல்ல, கறுப்பன் அரிவாளால் தன்னை ஓங்கி வெட்ட வந்ததாகவும், ஒரு மயிரிழை யளவினுல் தான் தப்பியதாகவும், ஆனுல், இடையில் புகுந்த தன் மகன் காயமடைந்ததாகவும், மண்டையில் அடிவிழுந்திருந்தால் உயிரே போயிருக்குமென்றும், நல்ல வேளையாக அப்படி விழாமல் வலது காதைப் பிய்த்துக்கொண்டு போய்விட்டதென்றும் கூறினுன்.

பார்வதி ஒரு சாட்சியாக விசாரிக்கப்பட்டாள். வக்கீல் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தபடி அவள் ஒன்றுமே நடக்கவில்லை யென்று கூறினுள். போலீசாரிடம் கொடுத்த வாக்குமூலம், தன்னை இம்சை செய்து பயமுறுத்தி வாங்கியது என்று சொன்னுள்.

மாஜிஸ்ட்ரேட்டு வழக்கை செஷன்ஸ் கோர்ட் விசாரணைக்கு அனுப்பினுர்.

கறுப்பனுடைய வண்டிமாடுகளையும் இப்போது விற்றுவிட்டார்கள். செஷன்ஸ் கோர்ட்டுக்குப் புதிய வக்கீல் ஒருவர் அமர்த்தப்பட்டார். பார்வதி தன்னுடைய சொந்தக்கிராமத்திலிருந்த அண்ணன் வீட்டுக்கு, விசாரணை முடியும் வரையில் தங்குவதற்காகப் போனுள்.

பார்வதியின் அண்ணன் மிக ஏழை. அவன் காலட்சேபம் செய்வதே கஷ்டமாயிருந்தது. அவன்

மனைவி நல்லாயி, பார்வதியின்மீது எரிந்து விழுந் தாள். பார்வதி வீட்டு வாசலில் நின்று அழுது கொண்டே அண்ணனுடன் பேசிக்கொண்டிருக் கையில், அவன் மனைவி வெளியே வந்து "கண்டவர் களை யெல்லாம் நாம் வீட்டில் சேர்த்துக்கொள்ள முடியாது. நம் வயிற்றுப்பாடே நமக்குப் போதும்" என்றாள்.

இப்படிச் சொல்லி அவள் வீட்டுக் கதவைத் தாள் போட்டுக்கொண்டு காட்டுக்குப் போய்விட் டாள்.

"பார்வதி, மாட்டுக் கொட்டிலிலுள்ள எருவைச் சேர்த்து வயலுக்கு எடுத்துக்கொண்டு போ" என் றான் அண்ணன்.

பார்வதி அவர்களுக்கு ஓயாமல் வேலை செய்து உதவ முயன்றாள். தான் சாப்பிடும் சாப்பாட்டுக் குக் கஷ்டப்பட்டு உழைத்தாள். ஆனால், அவள் அண்ணிக்கு மட்டும் அவள்மீது இரக்கம் பிறக்கவே யில்லை. தன்னால் கூடிய வரையில் அவளை அவ மதித்து உபத்திரவித்தாள். பார்வதியோ எல்லா வற்றையும் பொறுமையுடன் சகித்து வந்தாள்.

மீண்டும் ஒருநாள் கான்ஸ்டேபில் ஒருவன் வந்துசேர்ந்தான். கறுப்பன் வழக்கு விசாரணைக்கு வருகிறபடியால் பெரியகோர்ட்டுக்குச் சாட்சிசொல்ல வரவேண்டுமென்று பார்வதியைக் கூப்பிட்டான். அண்ணியினால் கொடுமைப் படுத்தப்பட்ட பார் வதிக்கு இதுகூட ஆறுதலாயிருந்தது. அந்தப்

போலீஸ் சேவகன் முகம்மதியன்; வயதானவன்; நல்ல உயரம்; பெரிய மீசை; பார்க்க அச்சம் தரத் தக்கவனு யிருந்தாலும் பேசும்போது பெற்ற தகப்பனைப்போல் அன்புடன் பேசினான்.

அவர்கள் ரயிலேற நடந்து ஈரோட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கையில் அவன் பார்வதியிடம் "நடந்தது நடந்தபடி உண்மையைச் சொல்லிவிடு; அம்மா, ஜட்ஜ் ஒரு வேளை இரக்கப்பட்டு உன் புருஷனை விட்டுவிடலாம்" என்றான்.

"உண்மையை எப்படிச் சொல்வது ஐயா? அது பெரிய வெட்கக்கேடாயிற்றே?" என்றாள் பார்வதி.

"வெட்கம் என்ன? அந்த மாதிரி தப்பு எத்தனையோ பேர் செய்கிறார்கள். ஒரு தடவையாவது ஏமாந்து போகாதவர்கள் அருமை. கடவுள் நம்மையெல்லாம் பராமரித்து வருகிறார். சில சமயம் நம்மைக் குற்றம் செய்ய விட்டுவிடுகிறார். அது அவர் விருப்பம்."

"எல்லாவற்றையுமா சொல்லச் சொல்கிறீர்கள்? அப்புறம் என்னைச் சாதியைவிட்டு நீக்கி விடுவார்களே! என் புருஷன் என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ள மாட்டான். பிறகு நான் என்ன செய்வேன்!" என்றாள் பார்வதி.

"நீ நிசம் சொன்னால் உன் புருஷனை ஆறு மாதத்தோடு விட்டுவிடுவார்கள். இல்லாவிடில், ஆறு வருஷம் போட்டு விடுவார்கள். இதற்குமுன் இப்

படி ஒரு வழக்கு நடந்தது. நீ இப்போது உன் புருஷனுக்கு உதவி செய்தால் அவன் அதற்காக உன்னிடம் நன்றி பாராட்டவேண்டும். உன்னைச் சாதியில் சேர்த்துக்கொள்ள ஏதாவது கோயிலில் நல்லது செய்துவிடக்கூடும். எப்படியானாலும் நிசம் சொல்வதுதான் எப்போதும் நல்லது.''

பார்வதி மௌனமாயிருந்தாள். உண்மையைச் சொல்லும்படி அவள் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒன்று சொல்லிற்று. ஆனால், அடுத்த நிமிஷம் வேறொரு போதனை உள்ளத்தில் கிளம்பி அதை மறைத்தது. பயமும் குழப்பமும் அவளைப் பற்றிக்கொண்டன. 'ஆண்டவனே!' என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டு நடந்தாள்.

போலீஸ்காரன் ஈரோட்டில் அவளை ரயில் ஏற்றினான். பார்வதி ரயில் பிரயாணம் செய்தது அதுதான் முதல்தடவை. ஸ்டேஷனிலிருந்த ஜனக் கூட்டமும், ரயில்வண்டியின் ஓட்டமும் அவளைத் திகைப்படையச் செய்தன. தன்னுடைய வாழ்க்கைத் துயரக் குழப்பத்தில் அந்த ரயில் குழப்பமும் ஒரு பகுதி என்றே அவளுக்குத் தோன்றிற்று.

வண்டி வேகமாய் ஓடத்தொடங்கியதும் சிரித்த முகம் வாய்ந்த சிறுவன் ஒருவன் எங்கிருந்தோ தோன்றிப் பாடத்தொடங்கினான். அவன் இரண்டு கண்ணுந் தெரியாத குருடன். கந்தலுடுத்தின மற்றொரு பையனும் அவனுக்குப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டு சேர்ந்து பாடினான்.

"படவாப் பசங்களா? இத்தனை நேரம் எங்கே ஒளிந்திருந்தீர்கள்?" என்றான் போலீஸ்காரன்.

பையன்கள் பாட்டை நிறுத்தாமல் குறு நகை புரிந்தார்கள். அவர்கள் பாட்டு, தேவ கானம் போலிருந்தது. சங்கீத வித்துவான்கள்கூட அப்படிப் பாடமாட்டார்கள். இந்தப் பிச்சைக் காரச் சிறுவர்கள் எங்கே, எப்படிப் பாடக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்பது யாருமறியாத மர்மம். பாட்டு முடிந்ததும், குருட்டுச் சிறுவன் கையேந்தி நிற்க, அவனைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு மற்றவன், வண்டி முழுதும் சென்றான். வண்டியி லிருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் சர்க்கார் வரி செலுத்துவதுபோல் காசு கொடுத்தார்கள். பார்வதி யும் தன் புடைவைத் தலைப்பில் போட்டிருந்த முடிப்பை அவிழ்த்துக் காலணா கொடுத்தாள். அவள் கேட்ட பாட்டு அன்று முழுவதும் அவள் செவியில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. அது ஏதோ உள்ளர்த்தமுள்ள பாட்டு. அவளுக்கு விளங்கவே யில்லை. ஆனால், அதில் ஓர் அடிமட்டும் குருட்டுச் சிறுவனின் பரிதாபமான குரலுடன் கலந்து அவள் மனதில் அடிக்கடி வந்துகொண்டிருந்தது.

"என்னகுற்றஞ் செய்தேனோ எல்லாருங் காணமல்
அன்னைசுற்ற மெல்லாம் அறியாரோ அம்புவியில்
கொன்றாரைத் தின்றேனோ தின்றாரைக் கொன்றேனோ
எண்ணுதெல் லாமெண்ணு மிச்சை மறந்தேனோ
சாதியிற் கூட்டுவரோ சமயத்தோ ரெண்ணுவரோ
பேதித்து வாழ்ந்ததெல்லாம் பேச்சுக்கிட மாச்சுதடி.'

9

நியாயம்

சேலத்தில் பார்வதியை ஓர் ஏழைச் சாப்பாட்டுக் கடைக்குப் போலீஸ்காரன் அழைத்துச் சென்றான். அங்கே அவளுக்கு 'அரைச்' சாப்பாடு போடச் சொன்னான். கடைக்காரி பார்வதியைப் பார்த்து, "சேலத்திற்கு எதற்காக வந்தாய்?" என்று கேட்டாள். "என்னைக் கோர்ட்டுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்" என்று பார்வதி சொன்னதும், அவளைச் சுற்றிப் பெரிய கூட்டம் சேர்ந்துவிட்டது. அவர்கள் எல்லோரும் இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்குப் போவதற்காக வந்த கூலியாட்கள்.

செஷன்ஸ் கோர்ட்டில் பழைய கொலைவழக்கு ஒன்று நடந்து கொண்டிருந்தபடியால் அன்று கறுப்பன் வழக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. மறுநாள் வழக்கு விசாரணைக்கு வந்தபோதும் சர்க்கார் வக்கீல் பார்வதியைச் சாட்சியாகக் கூப்பிடவில்லை. அவள் சர்க்காருக்கு விரோதமாய் மாறிவிட்டாள் என்று பப்ளிக் பிராஸிகியூடர் சொன்னார்.

கறுப்பனுடைய வக்கீல், அப்படியானால் அவளைத் தம் பட்சத்துச் சாட்சியாக விசாரிப்பதாகவும், அவளை ஊருக்குப் போகாமல் நிறுத்தி வைக்க வேண்டுமென்றும் கோர்ட்டாரைக் கேட்டுக்கொண்டார். சாயங்காலம் கறுப்பனுடைய அண்ணன் அவளை வக்கீலிடம் அழைத்துப்போனான். முஸ்லிம்

போலீஸ் சேவகன் வழியில் கூறியவாறே உண்மையைச் சொல்லென்று வக்கீலும் சொன்னர்.

கணவனைக் காப்பாற்ற அவளுக்கு விருப்பந் தான். ஆனல், தான் செய்ததை ஒப்புக்கொள்வதென்று எண்ணியபோது அவள் நடுநடுங்கினள்.

"தெய்வம் எப்படி வழி காட்டுகிறதோ அப்படிச் செய்கிறேன்" என்று பார்வதி முடிவில் சொன்னள்.

"சண்டாளி, உனக்குத் தெய்வம் வேறு உண்டா? பழஞ் செருப்பை எடுத்து அடி." என்று கறுப்பனுடைய அண்ணன் கத்தினன். அதற்கு அவள் நடுங்கி, "நீங்கள் சொல்லுகிறபடியே செய்கிறேன். பெண்பிள்ளையினல் என்ன ஆகும்?" என்றுள்.

வக்கீல் வேண்டியது இதுதான். உடனே எல்லாரையும் போகச் சொல்லிவிட்டு அவர் கறுப்பன் அண்ணனுடன் தனிமையில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

மறுநாள் பார்வதி கச்சேரிக்கு வெளியே ஒரு மரத்தடியில் மற்றும் பலருடன் வெகுநேரம் காத்திருந்தாள். கடைசியில் அவள் பெயரைச் சொல்லி யாரோ உரத்த குரலில் கூப்பிட்டான். பார்வதி திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். 'வா!' என்று ஒரு சேவகன் அவளை அழைத்துச் சென்று சாட்சிக் கூண்டில் நிறுத்தினன். அங்கே அவள் பார்த்தனவெல்லாம் அவள் திகைப்பை அதிகமாக்கின. மண்டபத்தின் மேற்குக் கோடியில் அவள் பார்வை

சென்றபோது, அங்கே தன் புருஷன் கூண்டி லடைபட்ட காட்டு மிருகம்போல் இரும்புக் கம்பி களுக்குப் பின்னால் நின்று தன்னை விழித்துப் பார்ப்பதைக் கண்டாள். அவன் தலைமயிரும் தாடி மீசையும் அதிகம் வளர்ந்துவிட்டபடியால் அவனை அடையாளங் கண்டுபிடிப்பதே கஷ்டமாயிருந்தது. ஏரைப்பிடித்து ஓட்டும் ஏழைக் குடியானவன் ஒரு வனை இரண்டு மாதம் சிறையில் வைத்தால் அவன் பார்வைக்குக் கொலைகாரனைப் போலவே ஆகி விடுகிறான்.

'ஐயோ! இவ்வளவும், பாவி என்னால் வந்த தல்லவா?' என்று பார்வதி தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு அளவில்லாத வேதனைப்பட்டாள். தான் நின்ற இடத்தில் போட்டிருந்த கிராதியைப் பிடித் துக்கொண்டு நிற்பதுகூட அவளுக்குச் சிரமமா யிருந்தது. குமாஸ்தா திடீரென்று, 'பிரமாணம் செய்!' என்று கூவியதும் அவள் தலை கிறுகிறு வென்று சுழன்றது.

"தெய்வம் சாட்சியாக நான் சத்தியமே சொல் கிறேன். அன்று சாயங்காலம் நான் சமையல் செய்து கொண்டிருந்தபோது—"

'நிறுத்து!' என்று குமாஸ்தா கோபமாகக் கத்தினார்.

நீதிபதி சர்க்கார் வக்கீலைப் பார்த்து, "நன் றாய் மனப்பாடம் செய்திருக்கிறாள்போலிருக்கிறது' என்றார்.

"பாதகமில்லை. சீக்கிரத்தில் மறந்துபோய் விடுவாள்!" என்றார் மறுபடியும். நீதிபதியின் பரிகாசச் சொல்லைக்கேட்டு, கோர்ட்டில் எல்லோரும் 'கொல்' என்று சிரித்தார்கள். சர்க்கார் வக்கீல் 'இடியிடி' என்று சிரித்தார்; மற்ற வக்கீல்கள் கொஞ்சம் சாவதானமாகச் சிரித்தார்கள். எதிரி வக்கீல்கூடச் சிறிது புன்னகை செய்தார்.

"நான் சொல்லுகிற மாதிரி சொல்" என்று குமாஸ்தா கடுமையாகச் சொன்னார். பார்வதிக்குத் திகைப்பு இன்னும் அதிகமாயிற்று.

"இதேது, வக்கீலும் கொழுந்தனும் சொல்லிக் கொடுத்ததெல்லாம் உபயோகமில்லையோ? குமாஸ்தா சொல்லிக்கொடுப்பதைத்தான் சொல்ல வேண்டுமோ?" என்று யோசிக்கலானாள்.

கடைசியில் பிரமாணம் செய்த பிறகு அவளைக் கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தார்கள். சில சமயம் கேள்விகளே அவளுக்கு விளங்கவில்லை. தான் சமையல் செய்து கொண்டிருந்தபோது இஸ்மேல்வந்து, தகாத காரியம் செய்யச் சொன்னதாகவும், தான் அதற்கிணங்கவில்லை யென்றும், இதற்குள் தன் புருஷன் உள்ளே கோபமாக ஓடிவந்து தன்மீது மண் வெட்டியை எறிந்ததாயும், தான் பயந்து ஓடியதாயும், அப்புறம் நடந்தது தெரியாதென்றும், இஸ்மேல் தலையில் இரத்தம் பெருகியவாறு ஓடியதை மட்டும் பார்த்ததாகவும் சொல்லிமுடித்தாள்.

வக்கீல் வீட்டில் அவள் இம்மாதிரி சொல்லவேண்டு மென்று தான் முடிவாகியிருந்தது.

"அடி, சண்டாளி!" என்று கறுப்பன் கைதிக் கூண்டிலிருந்து கத்தினான். தான் கருமாண்டூரி லிருந்ததாகச் சாட்சி விடப்படுமென்று அவன் இன்னமும் நம்பியிருந்தான். அவனுடைய வக்கீல் அவனருகில் சென்று காதில் இரகசியமாக ஏதோ ஒன்று சொன்னார். இதனால் அவன் சமாதானம் அடைந்தான். விசாரணை முடிவடைந்ததும் அஸெ ஸர்கள், கறுப்பன் கொலை செய்ய முயன்ற குற்றம் நிரூபிக்கப்படவில்லை யென்றும், பெரிதும் கோபம் மூட்டப்பட்டதின்மேல் பலமாய்க் காயப்படுத்திய குற்றம் செய்தவன் என்றும் அபிப்பிராயம் தெரி வித்தார்கள்.

வழக்கை நீதிபதி மறுநாளைக்குத் தள்ளி வைத் தார். மறுநாள் கோர்ட்டு கூடியதும் தீர்ப்புக் கூறப்பட்டது. நீதிபதி அஸெஸர்களின் அபிப் பிராயத்திலிருந்து மாறுபட்டு கறுப்பன் 'கொலை செய்ய முயன்ற குற்றம்' நிரூபிக்கப்பட்டதாய்க் கரு தினார். அவர் காதிர்கானும், இஸ்மேலும் கூறிய சாட்சியத்தை ஒப்புக்கொண்டு, அவர்கள் இருவரும் கறுப்பனிடம் தவணைப்பணம் கேட்கப் போனதா யும், குடிகாரனாகிய எதிரி, கோபங்கொண்டு மரண ஏதுவான ஆயுதத்தினால் தாக்கியதாயும், காதிர்கா னும் அவன் மகனும் முதலில் தற்செயலாகவும், பிறகு ஜனங்கள் வந்து விட்டதாலுமே உயிர்

பிழைத்தார்கள் என்றும் அபிப்பிராயப்பட்டார். கறுப்பனுடைய மனைவி அவனுக்குச் சாதகமாகச் சாட்சி சொல்வதே இயல்பாதலாலும், அதிலும் போலீஸார் முன்பும், மாஜிஸ்ட்ரேட் முன்பும் அவள் வெவ்வேறு விதமாய்ச் சொல்லியிருப்பதாலும், அவள் சாட்சியத்தைத் தாம் நம்பமுடியாதென்று குறிப்பிட்டுக் கடைசியில் கறுப்பனுக்கு ஆறு வருஷம் கடுங்காவல் தண்டனை விதித்தார். பார்வதியின் மேல் பொய்சாட்சி சொன்ன குற்றத்திற்காக வழக்குத் தொடங்க அநுமதி பெறுவதைக் குறித்து யோசிக்கும்படியும் அவர் சர்க்கார் வக்கீலுக்குச் சிபார்சு செய்தார்.

கறுப்பன் தண்டனையைக் கேட்டதும், "சண்டாளி ஏமாற்றிவிட்டாள். கட்டிய பெண் சாதி துரோகம் செய்யும்போது, சாமி, நீங்கள் சொல்லுங்கள், ஆண் பிள்ளை பார்த்துக் கொண்டிருப்பதா?" என்று கூவினன்.

"அவனைக் கொண்டு போங்கள்!" என்றார் நீதிபதி.

போலீஸ் சேவகர்கள் அவனைத் தள்ளிக் கொண்டு போனார்கள். "நீ சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் எழுதி ஹைகோர்ட்டுக்கு அப்பீல் செய்யலாம்; வா" என்று அவனுக்கு ஆறுதல் சொன்னார்கள்.

10

விடுதலை

விசாரணை முடிந்ததும், பார்வதியை அவள் பந்துக்கள் யாருமே கவனிக்கவில்லை. மிகுந்த பிரயாசையுடன் அவள் இராமாபுரம் போய்ச் சேர்ந்தாள். வயோதிகனான முஸ்லிம் கான்ஸ்டேபில் அவள்மீது இரக்கங்கொண்டு திரும்புகாலையிலும் அழைத்துச் சென்றான்.

"முதலிலேயே நீ உண்மையைச்சொல்லியிருக்க வேண்டும். முதல் கோர்ட்டில் நீ நிசம் சொல்லாதபடியால்தான் உன்னை ஜட்ஜ் நம்பவில்லை. இங்கேயும் நீ உண்மை முழுவதையும் சொல்லவில்லை" என்று அவன் சொன்னான்.

அவன் வார்த்தைகள் அவள் காதில் விழுந்தனவாயினும், அவளுக்கு அவை அர்த்தமாகவேயில்லை. அவள் பிரமைகொண்டவள் போலிருந்தாள். இரவில் வெகு நேரம் கழித்து அவர்கள் இராமாபுரம் வந்து சேர்ந்தார்கள். கான்ஸ்டேபில், இராத்திரி தன் வீட்டு வெளித் தாழ்வாரத்தில் படுத்திருந்துவிட்டுக் காலை எழுந்து அவள் அண்ணன் ஊருக்குப் போகலாமென்று சொன்னான்.

அவளுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. மறுபடியும் அண்ணியின் முகத்தில் எவ்வாறு விழிப்பது? எல்லாம் ஆகிவிட்டது. ஆண்டவனே கைவிட்டுவிட்டார். இனி இந்தத் துயர வாழ்க்கைக்கு முடிவு

தேட வேண்டியதுதான். உயிரை விட்டு விடுவதே வழி. நல்ல வேளை! கஷ்டங்களிலிருந்து தப்பு வதற்கு அந்த ஒரு வழியாவது இருக்கிறதே! அதை யாரும் அபகரிக்கமுடியாது.

வெகு நேரம் தூங்காமலிருந்துவிட்டுக் கடைசி யில் காலை நேரத்தில் அவள் சோர்ந்து தூங்கிப் போனாள். ஆறு மணிக்கு எழுந்து வெளியே வந்த சாகிபு,அவள் மெய்ம்மறந்து தூங்குவதைப் பார்த்து, "புருஷனைச் சிறைக்கு அனுப்பிவிட்டு வந்த இந்தப் பெண்பிள்ளை ஆனந்தமாய்த் தூங்குகிறாள். இந்த மோசக்கார ஸ்திரீகளை நம்புவோர் மதியற்றவர் கள்" என்று எண்ணிக்கொண்டான்.

குழந்தை அழும் சத்தங் கேட்டு பார்வதி எழுந்திருந்தாள். தன்னுடைய குழந்தை ஏதோ வலியினால் அழுது கொண்டிருப்பதாய் அவள் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தாள். விழித்துக்கொண்டு தன் குழந்தை செத்து வெகுகாலமாயிற்றென்றும் தான் இப்போது புருஷன் வீடு வாசல் எல்லாம் இழந்த அநாதை யென்றும் தெரிந்துகொள்ள அவளுக்குக் கொஞ்ச நேரம் பிடித்தது.

அவள் எழுந்து உட்கார்ந்தபோது எதிரில் கன்னங்கறேலென்று ஒரு சிறுவன் நின்றுகொண் டிருந்தான். அவன் தன் கையினால் வாயை மூடிக் கொண்டு குழந்தை அழுவதுபோல் சத்தம் செய் தான். பிறகு அதை நிறுத்திக் குழந்தையின் தாயார் பேசுவதுபோல் பேசினான். இப்படி மாற்றி

மாற்றி வேடிக்கை செய்துகொண்டிருந்தவன், பார்வதி எழுந்து உட்கார்ந்ததைக் கண்டதும் "ஒரு காசுகொடு அம்மா!" என்று பிச்சை கேட்டான்.

"அப்பா, உனக்கு வீடு எங்கே?" என்றாள் பார்வதி.

"ஒரு காசு கொடு, அம்மா!" என்றான் பையன்.

"உன் தகப்பன் யார்?" என்று மறுபடியும் பார்வதி கேட்டாள்.

"தெரியாது" என்றான் சிறுவன்.

"உனக்கு அம்மா இல்லையா?"

"இருக்கிறாள்; என்னைப் பன்றிக்காரனுடன் விட்டுப்போயிருக்கிறாள்."

"உனக்கு யார் சோறு போடுகிறார்கள்?"

"நானே சம்பாதித்து நான் சாப்பிடுகிறேன். காசு சேர்த்துப் பன்றிக்காரனிடம் கொடுக்கிறேன். சில சமயம் அவன் எனக்குச் சோறு போடுவான். அப்புறம் பணம் சேர்த்துக் கொடுத்துவிடுவேன்."

"குழந்தைபோல் அழுவதற்கு எங்கே கற்றுக் கொண்டாய்?"

"ஓ! நானும் இன்னொருவனும் தஞ்சாவூரில் கற்றுக்கொண்டோம். ஏதாவது கொடு; அம்மா, நான் பன்றிக்காரனிடம் போகவேண்டும்" என்றான்.

இதற்குள் போலீஸ்காரன் வந்து அவனைப் பயமுறுத்தி விரட்டினான். "இவர்கள்தான் திருட்டுப் பயல்கள். இப்படி வந்து உளவு பார்த்துப் போவார்கள்; பிறகு இரவில்வந்து கன்னம் வைத்துத் திருடுவார்கள். நீ நன்றாய் இரவு தூங்கினாற் போலிருக்கிறது" என்றான்.

"ஆண்டவன் உங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். நீங்கள் எனக்குத் தகப்பனைப்போல் இருந்தீர்கள்" என்று பார்வதி சொல்லிக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

இப்போது அவனுடைய மனம் கொஞ்சங்கூட இளகவில்லை. அவள் பாசாங்குக்காரி என்று நினைத்தான். "நீ உன் அண்ணன் ஊருக்குக் கிளம்பலாம். இப்போதே புறப்பட்டால் வெயிலுக்கு முன்னால் போய்ச் சேர்ந்துவிடுவாய்" என்றான்.

நடுமத்தியானத்தில் சொல்லமுடியாத பசியுடனும் களைப்புடனும் பார்வதி அண்ணன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தாள். அண்ணியின் மனம் கொஞ்சம் இரங்கியிராதா, என்று அவளுக்கு இன்னும் சிறிது ஆசையிருந்தது. ஆனால், அந்தோ! அவளுக்கு முன்னதாகவே சமாசாரம் போய்விட்டது. அண்ணன் வயலுக்குப் போயிருந்தான். அண்ணி வாயிற்படியில் நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

"சாதி கெட்டவள் வந்துவிட்டாள்! உன் நாற்ற உடம்பை இங்கே கொண்டு வராதே. புருஷனைத் தின்று துலுக்கனோடு போகிறவர்களுக்கு இங்கே

சத்திரம் கட்டி வைத்திருக்கிறதா? என் வீட்டில் உட்கார்ந்து என் அசட்டுப் புருஷனின் இரத்தத்தை உறிஞ்சலாமென்று நினைக்கிறாய்? எனக்குப் பிள்ளை குட்டிகள் உண்டு. உன் சகவாசம் அவர்களுக்கு வேண்டாம். நீ யாரை ஏமாற்றுவாயோ அவனிடம் போ. இங்கே இடமில்லை'' என்று அவள் சரமாரியாய்ப் பொழிந்தாள்.

"அண்ணா! அண்ணா!'' என்று பார்வதி கதறினாள். அண்ணன் உள்ளே இருப்பதாக அவள் நினைத்தாள்.

"பேசமாட்டாயா? நீயும் என்னைக் கைவிட்டு விட்டாயா? இனிமேல் கடவுள்தான் எனக்குக் கதி'' என்று சொல்லி விம்மி விம்மி அழுதாள். பசியாயும் களைப்பாயும் இருந்தபோதிலும் அந்த இடத்தைவிட்டு அழுதுகொண்டே போய்விட்டாள்.

வெயில் தகித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் இப்போது அவளுக்கு வெப்பம், பசி ஒன்றும் தெரியவில்லை. தாகத்தினால் வறண்ட அவள் தொண்டையும், உதடுகளும் அவளுக்குத் தெரிந்த கடவுளின் நாமங்களை உச்சரித்தன. பக்கத்துக் கிராமத்தில் ஒரு மலைக்கோயில் உண்டு. அவ்விடத்தை நோக்கிச் சென்றாள்.

மலைமேல் கொஞ்ச தூரம் ஏறியதும் அவளால் ஓரடியும் நடக்க முடியாமல் போயிற்று. மூர்ச்சை போய்விடுவாள்போல் ஆகிவிட்டது. ஒரு பாறையின் நிழலில் சற்று உட்கார்ந்தாள்.

சிறிது நேரங் கழித்து மறுபடியும் எழுந்து நடந்தாள். கோயிலை அடைந்தாள். ஆனல் உள்ளே போகவில்லை. வெளியிலேயே நமஸ்காரம் செய்து பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள்; பிறகு கோயிலையும்விட உயரமாயிருந்த ஒரு பாறையின் உச்சிக்கு ஏறினள். அதில் ஏறுவது கஷ்டமாயிருந்தது. ஆனல் அவள் புதிய பலம் பெற்றிருந்தாள், ஏறி உச்சியை அடைந்தாள். மேற்குப் புறத்து ஓரமாய் வந்து கீழே நோக்கினள். உச்சியிலிருந்து மலையடிவரை ஒரே செங்குத்தான அகாத பள்ளம். தலை சுழல ஆரம்பித்தது. கீழே உட்கார்ந்தாள். மறுபடி எழுந்து, "அம்மா, தாயே! காளி! என் பாவங்களை யெல்லாம் மன்னித்துக்கொள்; என்னை உன்னிடம் சேர்த்துக்கொள்!" என்று கதறிவிட்டு ஒரே குதியாய்க் குதித்தாள்.

ஆகா! ஒரு கணநேரத்திற்குள் என்ன ஆனந்தம்! என்ன நிம்மதி! பூமியும் ஆகாயமும் மாறிச் சுழன்றன. ஆகா! எவ்வளவு குளிர்ச்சி! எவ்வளவு இன்பம்! பின்னர் அதற்குமுன் அவள் எப்போதும் கேட்டிராத பெரிய வெடிச் சத்தம் தலையில் படாரென்று வெடித்தது. அப்புறம், முடிவிலா மௌனக் கடலில் மூழ்கிப் போனள். திக்கற்ற பார்வதியின் உயிர் துயரக்கூட்டினின்றும் தப்பிப் பறந்து சென்றது.

ஜகதீச சாஸ்திரிகள் கனவு

1

இரங்கூன் ஜகதீச சாஸ்திரிகள் தமது ஐம்பத்திரண்டாவது வயதில் தாம் பிறந்த ஊராகிய திருவிடைமருதூருக்குத் திரும்பி வந்தார். அவர் முதலில் பாரிஸ்டர் சுப்பையரின் சமையற்காரனாக இரங்கூனுக்குப் போனார். சில காலத்துக்கெல்லாம் சமையல் வேலையை விட்டு இரங்கூனில் குடியேறியிருந்த பிராமணர்களுக்குப் புரோகிதம் செய்து வைக்கத் தொடங்கினார். புரோகித குடும்பத்தில் பிறந்தவராதலால் அவருக்குக் கொஞ்சம் மந்திரங்கள் தெரிந்திருந்தன. தெரியாததற்கு அச்சடித்த புத்தகங்களை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு சமாளித்து வந்தார்.

பரிசாரகத் தொழிலிலும், வைதிகத்திலும் சம்பாதித்த பொருளை வட்டிக்குவிட்டு விருத்தி செய்து வந்தபடியால் நாளடைவில் பணக்காரரானார். அவரிடம் லக்ஷம் ரூபாய் வரையில் ரொக்கம் உண்டு என்று ஜனங்கள் சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

இரங்கூனிலிருந்த காலத்தில் சாஸ்திரிகள் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பி

யது உண்டு. ஆனால் அந்த விருப்பம் நிறைவேற வில்லை. இப்போது வயது தாண்டிவிட்டபடியால் அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிட்டார். திருவிடைமரு தூரில் கொஞ்சம் நிலம் வாங்கிக்கொண்டு போகிற வழிக்காக யாராவது ஒரு பையனைச் சுவீகாரம் செய்துகொண்டு, தம் வாழ்நாளைக் கழித்து விடுவது என்று தீர்மானித்திருந்தார். ஆனால் அவர் திரும்பி வந்த வருஷத்தில் நேர்ந்த மகாமகத்துக்காகக் கும்பகோணம் போயிருந்தபோது ஏற்பட்ட ஒரு சம்பவம், அவரது வாழ்க்கையில் பெரிய மாறு தல் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாயிற்று.

ஜகதீச சாஸ்திரி தங்கியிருந்தவீட்டில் அவரைப் போலவே மகாமக ஸ்நானத்துக்கு வந்த நாகேசுவர ஐயரும், அவருடைய மூன்று புதல்விகளும் தங்கி யிருந்தார்கள். விசாரித்ததில் நாகேசுவரையர் வைர வியாபாரி என்றும், இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி ஒன் றின் ஏஜண்ட் என்றும் தெரியவந்தது. அவருடைய ஜன்மதேசம் வட ஆர்க்காடு ஜில்லா. வெகுகாலம் தெலுங்கு தேசத்திலும், பிறகு கொஞ்சநாள் கல் கத்தாவிலும் வாசம் செய்தவர். அவருடைய குமா ரத்திகளில் மூத்தவர்கள் இருவருக்கும் விவாகம் ஆகிவிட்டது. கடைசிப் பெண்ணுக்குக் கலியாணம் ஆகவில்லை. அவளுக்கு வயது 14. பார்வைக்கு லட்சணமா யிருந்தாள். பிடில் அற்புதமாய் வாசித் தாள். ஜகதீச சாஸ்திரிக்கு வயது 52 ஆனபோதி லும், நல்ல திட சரீர முடையவரா யிருந்தார்.

அவரைப் பார்த்தவர்கள் 38, 40 வயதுக்குமேல் மதிப்பிடமாட்டார்கள் என்று நாகேசுவரையர் அபிப்பிராயப்பட்டார். ஆகவே, கலியாணப் பேச்சு ஏற்பட்டது.

நாகேசுவரையர் இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனிக்குச் சேரவேண்டிய பணத்தைச் செலவழித்துவிட்டு அதை ஈடுசெய்ய முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்ததாய்த் தெரியவந்தது. மேற்படி பாக்கியைத் தீர்ப்பதற்காக ஜகதீச சாஸ்திரிகள் அவருக்கு ரூபா 6,000 கொடுத்து விடுவதென்றும், கலியாணத்தை ஆர்ப்பாட்டம் எதுவுமில்லாமல் திருப்பதியில் உடனே நடத்திவிடுவதென்றும் ஏற்பாடாயிற்று. அவ்வாறே பணம் கொடுக்கப்பட்டு, கலியாணமும் நடந்தேறியது. நாகேசுவரையர் அவசர காரியமாய்க் கல்கத்தாவுக்குப் போய்விட்டார். அதற்குப் பிறகு அவரிடமிருந்து எவ்விதத் தகவலும் இல்லாதது ஜகதீச சாஸ்திரிகளுக்குக் கொஞ்சம் வியப்பாயிருந்தது. ஆனால் அவர் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. தம் இளம் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு இரங்கூன் சென்றார்.

2

இரண்டு வருஷத்துக்குள் ஜகதீச சாஸ்திரிக்கு ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். முதுவயதில் பிறந்த குழந்தையானபடியால் சாஸ்திரிகள் மகனை அருமையாய் வளர்க்கலானார்.

இரண்டு மூன்று வருஷத்துக்குப் பிறகு ஊரில் அவர் மனைவியின் நடத்தையைப்பற்றிப் பேச்சு

உண்டாயிற்று. இது சாஸ்திரிகளின் காதுவரைக்கும் எட்டியது. எனினும் அவர் ஒன்றும் செய்வதற்கு வழியில்லாமல் இருந்தார். கடைசியாக ஒரு நாள் சாஸ்திரியார் வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தவர் மனைவியைக் காணவில்லை. பிடிலையும், அணிந்திருந்த நகைகளையும், பெட்டியிலிருந்த பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு கிழவனாரைப் பரிதபிக்க விட்டுக் காணமல் போய்விட்டாள்.

பையனுக்கு இப்போது வயது ஏழு. பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய படிப்பு முதலிய விஷயங்களில் சாஸ்திரி மனதைச் செலுத்தினர். முன்போல், சில முக்கியமான சிநேகிதர்களின் வீடுகளில் புரோகிதமும் செய்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார். இவ்வாறு சிறிது சிறிதாகச் சாஸ்திரி தமது துக்கத்தை மறந்து காலங்கழித்து வந்தார்.

இராமசந்திரன் நன்ருய்ப் படித்து 19-ஆம் வயதில் கல்கத்தா பி.ஏ.பரீட்சையில் தேறினன்.அவனை அழைத்துக்கொண்டு சாஸ்திரிகள் 1930 - ஆம் வருஷத்தில் மறுபடியும் தமது ஜன்மதேசம் வந்தார்.

ஜகதீச சாஸ்திரிக்கு மாமா பிள்ளை ஒருவர் மயிலாப்பூரில் பிரசித்திபெற்ற வக்கீலா யிருந்து வந்தார். அட்வகேட் ஜெனரல் பதவி காலியானல் அவருக்குத்தான் கிடைக்கும் என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள். அவர் பெயர் ஸி. வி. சீதாராமையர். கப்பலை விட்டிறங்கிய ஜகதீச சாஸ்திரிகள்,

அவருடைய வீட்டில் இரண்டு நாள் தங்கினார். சீதாராமையரின் மனைவி இராமசந்திரனைப் பார்த்தாளோ இல்லையோ, தன்னுடைய பெண் பார்வதியை அவனுக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டாள். "இதைவிட நல்ல வரன் எங்கே கிடைக்கப்போகிறது? பையன் பி. ஏ., தேறியிருக்கிறான். ஐ. சி. எஸ். பரீட்சைக்குச் சீமைக்கு அனுப்பலாமே?" என்று சீதாராமையரிடம் அவர் மனைவி சொன்னபோது, அவருக்கும் அது மிகவும் பிடித்தமாயிருந்தது. சாஸ்திரிகளிடம் விஷயத்தைத் தெரிவித்தார். அவருக்கும் சம்மதமாயிருந்தது. ஆனால் ஒரே ஓர் இடையூறு குறுக்கே நின்றது. அதுதான் புதிதாக அப்போது நிறைவேறியிருந்த சாரதா சட்டம். பெண்ணுக்குப் பதினெரு வயதுதான் ஆகியிருந்தபடியால் சட்டத்தை மீறாமல் கலியாணம் நடத்த முடியாது. அட்வகேட் ஜெனரல் பதவியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஒருவர் சட்டத்துக்கு விரோதம் செய்யமுடியுமா?

ஆனால், சீதாராமையரின் மனைவிக்கு இவ்வளவு நல்ல மாப்பிள்ளையைக் கைநழுவ விடுவதில் பிரியமில்லை. கலியாணம் இப்போது நடக்காவிட்டாலும், தஸ்தவேஜி மூலமாய் நிச்சயதார்த்தம் செய்துவிட வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினாள். அவ்வாறே, சீதாராமையர் தம்முடைய செலவில் பையனை ஐ. சி. எஸ்., பரீட்சைக்குச் சீமைக்கு

அனுப்பவேண்டியதென்றும், மூன்று வருஷங் கழித்துக் கலியாணம் செய்துவிட வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. பெண் கறுப்பாயிருந்தபடியால் பையனுக்குமட்டும் அவ்வளவு திருப்தியில்லை. ஆனால் தகப்பனார் வார்த்தையை முன்னிட்டும், சீமைக்குப் போக ஆசையாயிருந்தபடியாலும் அவன் ஆட்சேபிக்கவில்லை.

3

இராமசந்திரன் சீமைக்குப் பிரயாணமான பிறகு, ஜகதீச சாஸ்திரி திரும்பவும் இரங்கூனுக்குச் சென்றார். ஆனால் இந்தத் தடவை அவர் மனம் அங்கே நிம்மதியாயில்லை. புதல்வன் பேரிலும் ஓடிப்போன மனைவியின் பேரிலும் அடிக்கடி ஞாபகம் சென்றது.

மனநிம்மதி இல்லாமையால் தேக திடமும் குறைந்துபோயிற்று. உடம்பில் ஏதோ வியாதியென்று எண்ணி டாக்டரைக் கேட்டார். உடம்புக்கு ஒன்றுமில்லை யென்றும், ஆனால் ஜன்ம தேசம் திரும்பிப்போய்விடுவது நல்லதென்றும் டாக்டர் சொன்னார். சாஸ்திரிகளுக்கும் இது உசிதமாய்த் தோன்றியபடியால் கடைசிமுறையாக இரங்கூனைவிட்டு இந்தியாவுக்குப் பிரயாணமானார்.

கப்பலில் எதிர்பாராத ஒரு சம்பவம் நேர்ந்தது இரண்டாவது வகுப்பில் பிரயாணம் செய்த ஒரு ஸ்திரீ, காணாமற்போன தம் பத்தினியைப்போல

இருந்ததாக அவருக்குத் தோன்றியது. கொஞ்சம் வித்தியாசம் இருந்தது வாஸ்தவந்தான். ஆனால் அவள் போய் இப்போது பதினைந்து வருஷங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டதல்லவா? சென்னைக்குச் சமீபமாக வருவதற்குள் அந்த அம்மை தம் மனைவியாய்த் தான் இருக்கவேண்டுமென்று சாஸ்திரிகள் முக்காலே மூன்றுவீசம் பங்கு நிச்சயம் செய்துகொண்டார். கப்பல் துறைமுகத்துக்கு வந்துசேர்ந்தது. அந்த ஸ்திரீ தன் சாமான்களுடன் இறங்குவதற்குத் தயாராய் நின்றபோது ஜகதீச சாஸ்திரிகள் அவள் எதிரில்போய் நின்றார். ஒருவரையொருவர் ஒரு கணநேரம் உற்று நோக்கினார்கள். "அங்கப்ப நாயக்கன் தெருவு, 614-ஆம் நெம்பர் வீட்டில் நான் தங்குவேன். என்னுடன் பேசவேண்டுமானால் அங்கே வாருங்கள்" என்று அந்த ஸ்திரீ சொன்னாள். "நீதானா? நான் நினைத்தது சரிதான்" என்று சொல்லிச் சாஸ்திரி சிரித்தார்.

"ஆமாம்! நான்தான்" என்று அவளும் சிரித்தாள்.

4

சாஸ்திரிகள் சம்பந்தி சீதாராமையர் வீட்டில் மிக்க உபசாரங்கள் செய்யப்பட்டுச் சுகமாக இரண்டு நாள் இருந்தார். தமிழ்நாடெங்கும் பஞ்சமர்களுக்குக் கோயிலைத் திறக்கும் விஷயத்தைப்பற்றியே பேச்சாயிருந்தது. "ஸநாதன தர்மம் போய்விட்டது" என்று சீதாராமையர் வீட்டில் எல்லோரும் சொன்

ஞர்கள். சாஸ்திரிகளுக்கும் அப்படித்தான் தோன்றிற்று.

"சாரதா சட்டம் செய்யும்போது நீங்கள் எல்லாம் ஏன் சும்மாயிருந்தீர்கள்? அதனுடைய பலன் தான் இது" என்று சீதாராமையர் மனைவி சொன்னாள்.

"உளருதே! அதற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று சீதாராமையர் கேட்டார். "எல்லாம் ஒன்றுதான். சாஸ்திரத்துக்கு விரோதமாக ஒன்று நடந்தால் பிறகு எல்லாவற்றிற்கும் இடம் உண்டாகிவிடுகிறது" என்றாள் அம்மாள்.

"ரொம்ப வாஸ்தவம்" என்றார் ஜகதீச சாஸ்திரிகள். சீதாராமையரிடம் தொழில் பழகும் வக்கீல் ஒருவர் அங்கிருந்தார். "ஆமாம், நீங்கள் கப்பலேறி இரங்கூனுக்குப் போனீர்களல்லவா? அதுதான் எல்லாவற்றிற்கும் இடங்கொடுத்துவிட்டது" என்று அவர் மெதுவாகச் சொன்னார்.

"இது என்ன சம்பந்தமில்லாத பேச்சு? ஜீவனார்த்தமாக இரங்கூன்போவதும், கோயில்களில் பறையர்களை விடுவதும் ஒன்றுதானா?" என்று சீதாராமையர் ஆத்திரமாய்ப் பேசினார்.

"சாஸ்திரத்தில் நாலு வர்ணங்கள்தானே சொல்லியிருக்கிறது? ஐந்தாவது வர்ணம் கிடையாதே. இந்த ஜனங்களை நாலாவது வர்ணமாகட்

பாவித்து நடத்தினுல் என்ன மோசம் முழுகிவிடும்?" என்று சின்ன வக்கீல் கேட்டார்.

ஜகதீச சாஸ்திரிகள் "இங்கிலீஷ் மொழி பெயர்ப்புகளைப் படித்துவிட்டுச் சாஸ்திரங்களைக் கரைகண்டதுபோல் பேசுகிறீர்கள். ஆதி சிருஷ்டி நாலுவர்ணந்தான். அதற்குப் பிறகு வர்ணக்கலப்பு ஏற்பட்டுச் சங்கர ஜாதி உற்பத்தியாயிற்று. பிரதி லோம சேர்க்கைகளின் பலனுய்ச் சாதி சண்டாளர்கள் உண்டானுர்கள்."

சின்ன வக்கீல், "பிரம்மாவுடைய எண்ணம் சாயாமல் போச்சுபோலிருக்கிறது. பறையன், பள்ளன், சக்கிலியன் எல்லோரும் கெட்டுப்போன பிராமண ஸ்திரீகளின் சந்ததிகள் என்ரு சொல்லுகிறீர்கள்?"

சாஸ்திரிகள், "அப்படியெல்லாம் நோண்டிப் பார்க்கச் சரிப்படாது. தலைமுறை தலைமுறையாக அவர்களைச் சண்டாளர்கள் என்று வைத்து நடத்தியிருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் ருசு கேட்கக்கூடாது. நாம் பிராமணர்கள் என்பதற்கு ருசு என்ன?"

இதற்குள் கோர்ட்டுக்குப்போக நேரம் ஆகிவிட்டது. கூட்டம் கலைந்ததும் ஜகதீச சாஸ்திரி அங்கப்ப நாயக்கன் தெரு, 614-ஆம் நம்பர் வீட்டுக்குச் சென்ருர்.

5

அன்று மாலை ஜகதீச சாஸ்திரி சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில் டிக்கட் வாங்குமிடத்தில் நின்று

காசிக்கு டிக்கட் கேட்டார். காலையில் அவரைப் பார்த்ததற்கு இப்போது பத்து வயது அதிகமானவ ராகக் காணப்பட்டார்.

"காசிக்கு எந்த மார்க்கமாய்ப் போகிறீர்கள், தாதா?" என்று டிக்கட் குமஸ்தா கேட்டான்.

"எந்த மார்க்கமாயிருந்தாலும் சரிதான்; சுருக்குவழியாய்க் கொடுங்கள். சீக்கிரம் கங்கையில் ஸ்நானம் செய்து பாவங்களைப் போக்கிக்கொள் கிறேன்" என்றார் சாஸ்திரிகள்.

ஜகதீச சாஸ்திரி அங்கப்ப நாயக்கன் தெரு 614-ஆம் நெம்பர் வீட்டில் தம் மனைவியைக்கண்டு தெரிந்துகொண்ட விவரங்கள் அவருக்கு அவ்வளவு வைராக்கியத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டன.

ஜகதீச சாஸ்திரியின் மாமனார் நாகேசுவர ஐயர் உண்மையில் ஐயருமல்ல; வைர வியாபாரியு மல்ல. அவரது உண்மைப்பெயர் பரியாரி நாகன். அஸிஸ்டெண்ட் அக்கவுண்டண்ட் ஜெனரல் தியாக ராஜ ஐயர் அவனைக் கல்கத்தாவுக்குத் தம்முடன் அழைத்துச் சென்றார். அங்கே அவன் ஸலூன் வைத்து நடத்திக்கொண்டிருக்கையில்ஓர் அநாதைக் கைம்பெண்ணைச் சேர்த்துக்கொண்டு வாழ்ந்து வந் தான். பிறகு மோசத்தொழில்களில் புகுந்து கெட் டுப்போனான். இவர்களுக்குப் பிறந்த பெண்தான் ஜகதீச சாஸ்திரியின் மனைவி. நாகேசுவரையர் என்கிற பரியாரி நாகன் ஜகதீச சாஸ்திரியின் கலி யாணத்திற்குப் பிற்பாடு ஏதோ ஒரு மோசடி வழக்

தில் ஏழு வருஷம் தண்டனையடைந்து இப்போது லாகூர் சிறைச்சாலையில் கைதியாயிருந்தான்.

ஜகதீச சாஸ்திரியின் மனைவி இரங்கூனில் அவரை விட்டுப் பிரிந்தபிறகு சில நாட்கள் இங்கு மங்கும் அலைந்து கடைசியாகச் சினிமாக் கம்பெனி ஒன்றில் சேர்ந்து நிறையப் பணம் சம்பாதித்து வந்தாள். தனக்குப் பணத்திற்குக் குறைவில்லையென்றும், கூடியவரையில் சந்தோஷமாய்க் காலங் கழிப்பதாகவும், உதவி எதுவும் தேவையில்லையென்றும் தெரிவித்தாள்.

"நானும் என் தகப்பனும் சேர்ந்து உங்களை ஏமாற்றினோம். பகவான்தான் எங்களை மன்னிக்க வேண்டும்" என்றாள்.

ஜகதீச சாஸ்திரிகளுக்குத் தம் அழகிய மனைவியிடம் அன்பு அதிகரித்தது. குழந்தையைப்போல் அழுதார். "இந்தப் பாழும் சாதிகளை யார் சிருஷ்டித்தது? சுவாமி ஒருநாளும் சிருஷ்டித்திருக்கமாட்டார். போனதெல்லாம் போகட்டும். நாம் மறுபடியும் இந்த ஊரைவிட்டு இரங்கூனுக்குப்போய்ச் சௌக்கியமா யிருக்கலாமே?" என்றார்.

"ஐயோ! வேண்டாம். நீங்கள் என்னைத் தொடுவதற்குக் கூட நான் அருகமல்ல; நான் கட்டிக்கொண்டிருக்கிற பாவம் பதினாறு தலைமுறைக்கும் தீராது. காசிக்குப்போய்க் கங்கையில் ஸ்நானம் செய்து என்னுடன் வாழ்ந்த பாவத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றாள் சாஸ்திரியின் மனைவி. அவ்

வீட்டை விட்டு வெளியே வந்ததும் கிழவர் பெரிய பயத்தில் ஆழ்ந்தார். சீமையில் படித்துக் கொண்டிருந்த தம் பையனை நினைத்துக் கொண்டார். சில மாத காலத்தில் அவன் திரும்பி வருவான்; கலியாணம் நடக்கவேண்டும். அவன் இந்தத் துன்மார்க்க ஸ்திரீயின் புதல்வன் என்று மட்டும் தெரிந்துவிட்டால்?—அவள் என்ன சாதி? பையன் என்ன சாதி? சீதாராமையரும், அவர் மனைவியும் என்ன சொல்வார்கள்? — சாஸ்திரிகளின் தலை சுழன்றது. தள்ளாடிக்கொண்டே சென்று ஸ்டேஷனை அடைந்தார்.

6

சாஸ்திரிகள் ரயில் வண்டியில் பிரயாணம் தொடங்கிய இரண்டாம் நாள் இரவு. பக்கத்திலிருந்த பிரயாணிகள் இரக்கங்கொண்டு கிழவருக்குப் படுக்க இடங்கொடுத்தார்கள். களைப்புற்றிருந்த சாஸ்திரிகள் விரைவில் தூங்கிப்போனார். தூக்கத்தில் பயங்கரமான கனவு ஒன்று கண்டார்.

இராமசந்திரன் சீமையிலிருந்து திரும்பி வந்துவிட்டான். ஆனால் பார்த்தால் பிராமணப் பையனாக இல்லை. சாபம் பெற்ற திரிசங்குவைப்போல் பறைப் பையனாய் வந்துசேர்ந்தான்! ஐ. சி. எஸ். பதவி ஒன்றுமில்லை. கூலிக்காரப் பையனாயிருந்தான். ஆனால் — கனவின் மாயை — சாஸ்திரிகள் முன்னைவிட அதிகமாக அவனிடம் அன்புகொண்டிருந்தார்.

சீதாராமையரும், அவருடைய மனைவியும் அவர்களை வீட்டை விட்டுத் துரத்துவதாகக் கண்டார். தோட்டக்காரன், மோட்டார் டிரைவர், தோட்டி முதற்கொண்டு அவர்களை ஏளனமாகப் பேசி, வீட்டுக்கு வெளியே துரத்தி யடித்தார்கள். தெருவில் கூட்டம் சேர்ந்துவிட்டது. சாஸ்திரிகள் பிள்ளையுடன் எப்படியோ தப்பியோடினர்........

சாஸ்திரிகள் இப்போது தமது சொந்தக் கிராமத்தில் இருந்தார். அவர் ஒரு பறைப்பையனைத் தம் வீட்டில் ஒளித்து வைத்திருக்கிறார் என்று ஊராருக்குத் தெரிந்து போயிற்று. அவர்கள் கூட்டமாய் வந்து அவரையும் அவர் பையனையும் அக்கிரகாரத்தை விட்டு ஓட்டினர்கள்........

சாஸ்திரிகள் மறுபடியும் தம் பிள்ளையுடன் சென்னைக்கு வந்தார். அங்கு ஒரு மோட்டார் பஸ்ஸில் ஏறினர்கள். கண்டக்டர் வந்து "இந்தப் பையன் என்ன ஜாதி?" என்று கேட்டான். கழுத்தில் ருத்திராட்ச மாலையுடன் பஸ்ஸில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு கிழப் பிராமணர் "ஐயோ இவன் பிரதிலோம சந்ததி! சண்டாளன்!" என்று கூச்சலிட்டார். "அவனை இறக்கிவிடு" என்று வண்டியிலிருந்த எல்லோரும் கத்தினர்கள். பஸ்காரன் பையனை இழுத்துக் கீழே இறக்கினன். சாஸ்திரிகளும் உடனே குதித்து இறங்கினர். வெட்கம் பொறுக்க முடியாமல் பக்கத்திலிருந்த ஒரு சந்தில் போய் இருவரும் ஒளிந்து கொண்டார்கள்.......

மறுபடியும் கனவு திடீரென்று மாறியது. மயிலாப்பூரில் சீதாராமையரின் ஆபீஸ். "என் குழந்தையை உங்களிடம் குமாஸ்தா வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ளக்கூடாதா?" என்று சாஸ்திரிகள் சீதாராமையரைக் கெஞ்சிக் கேட்டார்.

"அதெப்படி முடியும்? என் சம்சாரம் சண்டை பிடிப்பாளே?" என்றார் சீதாராமையர். அச்சமயம் சீதாராமையர் மனைவி அங்கு வந்து சேர்ந்தாள். ஜகதீச சாஸ்திரி பயத்தால் நடுநடுங்கினார்.

"பறைப்பையன் எங்கள் ஆபீஸில் உட்கார்ந்து வேலை செய்வதா? ரொம்ப நன்றாயிருக்கிறது! எங்களுக்கு வேண்டாம். பணத்தைக் கீழே வையும்?" என்று சொல்லிச் சீதாராமையரின் மனைவி தஸ்தவேஜியை எடுத்து நீட்டினாள். அது, இராமசந்திரன் கலியாணத்தைப்பற்றிய தஸ்தவேஜி. சீதாராமையர் அதுவரை ரூ. 15,000 இராமசந்திரனுக்காகச் செலவிட்டிருந்தார். அதைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி சாஸ்திரிகளைக் கேட்டார்........

காட்சி மறுபடியும் மாறியது. ஒரு மடாதிபதி காஷாயதாரியாய், கையில் திரிதண்டத்துடன் மான் தோல் ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்தார். "சுவாமி! என் மகனைப் பிராமணனுக்க முடியாதா?" என்று சாஸ்திரிகள் கேட்டார். காஷாயதாரி உச்சஸ்வரத்தில் சொல்லுகிறார்: "முடியவே முடியாது. ஜாதி சண்டாளனுக்குப் பிராயச்சித்தம் இல்லை. அவனுடைய நீச உடம்பு எரிந்து சாம்பலான பிறகுதான் சண்

டாளத்வம் நீங்கும். இந்த ஜன்மத்தில் தன் குல தர்மத்தைச் சரிவரக் கடைப்பிடித்துச் செய்து வந்தானுல், அடுத்த ஜன்மத்தில் கொஞ்சம் உயர்ந்த குலம் சித்திக்கலாம். ஆனுல் அநேக ஜன்மம் எடுத்த பிறகுதான் பிராமணனுக முடியும்."

ஜகதீச சாஸ்திரி கோபாக்கிராந்தராகிக் கூச்சலிட்டார்: "அட பாவி! நீ சந்நியாசியா? நம்பிக்கைத் துரோகக் கேஸை மறந்தாயா? பொய் விண்ணப்பங்கள் போட்டாயே! குடிக்கூலிக்கு எடுத்த சாமானை விற்ருயே! ஜயிலுக்குப் போகவேண்டியவன் அபராதத்தோடு தப்பித்துக் கொண்டாயே! அதற்கெல்லாம் ஒன்றுமில்லையோ?" என்ருர்.

மடாதிபதியின் கண்கள் கோபத்தால் சிவந்தன. "பிரஷ்டா! உன்னைச் சபித்தேன்!" என் பூர்வாசிரமத்தைப்பற்றி நீ பேசிவிட்டாய்!" என்று சொல்லிக் கொண்டு தண்டத்தைத் தூக்கி அடிக்க வந்தார். சாஸ்திரி ஓடி வாசற் கதவில் தலையை முட்டிக்கொண்டார்.

* * * *

தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிழவர் ரயில் பலகையிலிருந்து புரண்டு கீழே விழுந்தார். அந்த அதிர்ச்சியில் கண் விழித்தார். பக்கத்திலிருந்தவர்கள் அவரைப்பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

7

மறுநாள் இரவும் சாஸ்திரிகளின் தூக்கத்தில் இதே மாதிரி தம் மகனைப்பற்றிய கனவுகள்

வந்தன. கண்ணை மூடினால் உடனே சொப்பனந் தான்.

* * * *

சாஸ்திரிகள் மறுபடியும் தம் புதல்வனுடன் அலைந்து கொண்டிருந்தார். பசி எடுத்து ஒரு காப்பி ஹோட்டலுக்குள் இருவரும் சென்றார்கள். பரிசாரகன் இலையில் இட்டிலி கொண்டுவந்து இரண்டு பேருக்கும் வைத்தான். சாப்பிட ஆரம் பிக்கும்போது அங்கே உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவர், "அந்தப் பையன் யார்?" என்று கேட்டார். சாஸ்திரிகள் திடுக்கிட்டுப் பதில் சொல்லாமல் இருந்தார். "அவன் சண்டா ளன்!" என்று ஒரு குரல் கேட்டது. உடனே எல் லோரும் சேர்ந்து, "சண்டாளன்! சண்டாளன்! துரத்துங்கள் வெளியே!" என்று கத்தினார்கள். பரிசாரகன் பையன்முன் இருந்த இட்டிலியை எடுத்து எச்சில் தொட்டியில் எறிந்துவிட்டு, பைய னைக் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளினான். "என் மகன்! என் மகன்!" என்று கத்திக் கொண்டு சாஸ்திரிகள் அவன் பின்னோடு வெளி யேறினார்.

கும்பகோணம் ராவ்பஹதூர் நரசிம்மாச்சாரி யார் தில்லி சட்டசபை அங்கத்தினர். "நீங்கள் தில்லிக்குப் போகும்போது என் பையனைக் குமாஸ் தாவாக அழைத்துக்கொண்டு போங்களேன். பையன் பி. ஏ., படித்திருக்கிறான். என்னுடைய

பாவத்தினல் திடீரென்று பறைப்பையனுகி விட்டான் " என்றார் சாஸ்திரிகள்.

" முடியாது, சாஸ்திரிகளே ! தில்லியில் நம் ஊர்க்காரர்கள் ஜாதி வித்தியாசம் அதிகமாய்ப் பார்ப்பதில்லை என்பது வாஸ்தவந்தான். ஆனாலும் பறைப்பையனை வீட்டுக்குள் எப்படி வைத்துக் கொள்ள முடியும்? சூத்திரப் பையனுயிருந்தாலும் பாதகமில்லை" என்றார் நரசிம்மாசாரியார். " அப்படியானல் அவனைச் சூத்திரப்பையனாய்ச் செய்து விடட்டுமா ?" என்று சாஸ்திரிகள் ஆவலுடன் கேட்டார்.

" நான் எப்படியப்பா சூத்திரப் பையனாக முடியும் ? நான்தான் சங்கர ஜாதியாச்சே ? நீங்கள் தானே அப்படிச் சொன்னீர்கள் ?" என்றான் பையன்.

" ஐயோ வாஸ்தவந்தான். சாஸ்திரங்களை யாராவது கொளுத்திச் சாம்பலாக்கமாட்டார்களா?" என்று சாஸ்திரி கத்தினர்........

" அப்பா, அப்பா! ரயில் போர்ட்டர் வேலைக்குப் போய்விடுகிறேன். அங்கே யாரும் என்னைத் தொந்தரவு செய்யமாட்டார்கள் " என்றான் இராமசந்திரன்.

" அதையும் பார்க்கலாம், குழந்தாய்!" என்றார் சாஸ்திரிகள். உடனே இராமசந்திரன் ரயில் போர்ட்டராக மாறினன். முதல் முதல் அவன்

தூக்கிய பெட்டிக்கு நாலு அணு கிடைத்தது. அடுத்த தடவை அவன் இன்னொருவருடைய பெட்டியையும் மூட்டையையும் தூக்கிக்கொண்டு கிளம்பிய போது, ஒரு பையன் ஓடிவந்து, "சாமி! சாமி! அவன் பறைப்பையன்" என்றான்.

பெட்டி மூட்டையின் சொந்தக்காரர் ஒரு பிராம்மண உத்தியோகஸ்தர். அவர், "அட படவா! எப்படியடா என் மூட்டையைத் தொட்டாய்?" என்று கத்திக்கொண்டே குடை நுனியால் பையன் முதுகில் குத்தினர். அவன் பெட்டியையும் படுக்கையையும் கீழே போட்டுவிட்டு ஓடினன்........

சாபத்துக்கு ஆளான பிள்ளையுடன் சாஸ்திரிகள் மீண்டும் அலையலானர். ஆகாய வெளியில் எங்கிருந்தோ "சண்டாளன்! சண்டாளன்!" என்னும் சப்தம் வந்துகொண்டிருந்தது. மரங்களின் இலைகள் ஆடும் ஓசை "சண்டாளன்", "சண்டாளன்" என்பதுபோலத் தோன்றிற்று. பட்சிகளும் "சண்டாளன்", "சண்டாளன்" என்று பாடின.

பையனுடன் அலைந்து அலைந்து கிழவர் களைப்புற்றுப் போனர். கால் வலித்தது. தாகம் தொண்டையை வறட்டிற்று. சமீபத்தில் குளம், கிணறு ஒன்றையும் காணேம்.

"குழந்தாய்! ரொம்பத் தாகமாயிருக்கிறது. கொஞ்சம் தண்ணீர் வாங்கிக்கொண்டு வருகிறாயா?" என்று சாஸ்திரிகள் சொன்னர்.

"நான் கேட்டால் யார் கொடுப்பார்கள்? அப்பா!" என்றான் இராமசந்திரன்.

"வாஸ்தவந்தான், குழந்தாய்! நாம் சாக வேண்டியதுதான்."

"சாகவாவது! அப்பா, எழுந்து நடங்கள் சீமைக்குப் போவோம். அங்கே ஜாதித்தீட்டுக் கிடையாது."

"சீமைக்கு எப்படிப் போவது? நாம் இன்னும் விருத்தாசலத்தில்தானே இருக்கிறோம்?" என்றார் சாஸ்திரிகள்.

"அதோ ஒரு படிக்கிணறு இருக்கிறது. இறங்கித் தண்ணீர் குடிக்கலாம்" என்று பையன் அழைத்துக்கொண்டு போனான். பயந்து நடுங்கிக் கொண்டே கிணற்றில் இறங்கினார்கள். அங்கு ஒருவரும் இல்லை. இருவரும் தாகம் தணியும்படி தண்ணீர் குடித்தார்கள். மறுபடியும் படியிலேறி வெளியே வந்துகொண்டிருக்கையில், கிழவி ஒருத்தி அங்கே வந்தாள். அவர்களைப் பார்த்ததும், 'ஐயோ! இதென்ன? யாரோ பறைப்பையன் வந்து ஊர்க்கிணற்றைத் தீட்டாக்கிவிட்டானே, பாவி!" என்று கூச்சலிட்டாள்.

உடனே அங்கு ஒரு கூட்டம் சேர்ந்துவிட்டது எல்லோரும் சேர்ந்து இராமசந்திரனை அடிக்க வந்தார்கள். சாஸ்திரிகள் பையனைக் கையைப்பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு ஓடினார். தூரத்தில் ஒரு

கோவில் தென்பட்டது."சுவாமி!பகவானே! நீதான் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று சத்தமிட்டுக்கொண்டு கோயிலை நோக்கி ஓடிவந்தார். ஆனால் கோயில் அருகில் வந்ததும் சந்தேகம் வந்துவிட்டது.

"பகவானே! எல்லாரும் என் பையனைச் சண்டாளன் என்கிறார்களே! உன்னுடைய கோவிலுக்குள்ளாவது நாங்கள் வரலாமா? உன்னைத் தவிர எங்களுக்குக் கதி வேறு யார்?" என்று கதறினார்.

"வரலாம்; அனைவருக்கும் தாயும் தகப்பனும் நான்" என்று கோவிலுக்குள்ளிருந்து அசரீரி போல் ஒரு சப்தம் வந்தது.

சாஸ்திரிகளும் பையனும் உள்ளே நுழைந்தார்கள். "அப்பா! கடைசியாக அடைக்கலத்திற்கு ஓர் இடம் கிடைத்தது" என்று பெருமூச்சுவிட்டார் சாஸ்திரிகள்.

அதற்குள்ளாக "ஐயோ! சண்டாளன் கோவிலுக்குள் வந்துவிட்டானே!" என்று கூவிக்கொண்டு அர்ச்சகர் ஓடிவந்தார். இன்னும் பலரும் எங்கிருந்தோ மளமளவென்று வந்து அவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

"பறைப்பையனுக்கு என்ன தைரியம்? அடியுங்கள்! உதையுங்கள்!" என்ற கூக்குரல் எழுந்தது.

"ஐயோ! அவன் பறையன் அல்ல, என் பிள்ளை,என் பிள்ளை" என்று சாஸ்திரிகள் கத்தினார்.

அந்தச் சமயத்தில் சாஸ்திரியின் மனைவி அங்கு எவ்வாறோ வந்துசேர்ந்தாள்; "அது பொய்! கிழவனை நம்பாதீர்கள்! அவன் என் பிள்ளை. நான் சங்கர சாதி. பையன் சண்டாளன்தான்" என்று அவள் கூவினாள்.

"அடி பாவி! துரோகி! சண்டாளி!" என்று சாஸ்திரிகள் கூச்சலிட்டார். பிறகு கூட்டத்தை நோக்கி, "பகவான் அசரீரியாக வாக்குக் கொடுத்தாரே! உள்ளே வரலாமென்று சொன்னாரே!" என்று கத்தினார்.

"பொய்! பொய்! அசரீரியாவது ஒன்றாவது? பறைப்பையனை உதையுங்கள்; கொல்லுங்கள்" என்று கத்திக்கொண்டு ஜனங்கள் இராமசந்திரன் மீது விழுந்து தாக்கினார்கள்.

* * * *

"ஐயோ" என்று கத்திக்கொண்டு சாஸ்திரி தூக்கத்திலிருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தார். அவரைத் தட்டி எழுப்பிய டிக்கட் கலெக்டர், "ஏன் தாத்தா அலறுகிறீர்? டிக்கட் காட்டும்" என்றான்.

நல்ல வேளை! எல்லாம் கனவுதான். என்றாலும், சாஸ்திரிகளின் உடம்பு வெகுநேரம் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. ரயில் ஓடும் சத்தங்கூட அவர் காதில் "சண்டாளன், சண்டாளன்" என்பதுபோல் ஒலித்தது.

8

மங்களம்

சில நாட்களுக்குப்பின் இராமசந்திரன் சீமையி லிருந்து திரும்பிவந்து கர்நூலில் அஸிஸ்டெண்ட் கலக்டரானன். ஜகதீச சாஸ்திரியின் மனைவி வெளியிட்ட விவரங்களில் ஒன்றும் இராமசந்திரனுக் காவது, சீதாராமையருக்காவது தெரியாது.

கிழவரைக் காணேமே என்று எல்லோரும் பரி தபித்துச் சிலநாள் பேசிக்கொண்டனர். திடீரென்று வைராக்கியம் பிறந்து காசியாத்திரைபோய் அங்கே ஸந்நியாசம் வாங்கிக்கொண்டு விட்டார் என்று சிலர் சொல்லிக்கொண்டார்கள். கங்கா நதியில் முழுகி இறந்துபோனர் என்று வேறு சிலர் சொன் ஞர்கள்.

கொஞ்சநாள் பார்த்தும் அவர் வராமற்போ கவே, உடன்படிக்கையில் கண்டபடி, சீதாராமைய ரின் புதல்விக்கும், அஸிஸ்டெண்ட் கலெக்டர் ஜே. ஆர். சந்திராவுக்கும் விவாகம் சிறப்பாக நடந்தேறியது.

அறியாக் குழந்தை

“அம்மா! நான் கிட்டப் போனால் வெள்ளை மாடு முட்டவருகிறது. கறுப்பன் போனால் ஒன்றும் செய்யாமலிருக்கிறது. முட்டவருவதே கிடையாது. இது ஏன் இப்படி?”

“அவன் கிட்டப் போய்ப் போய்ப் பழக்கம். அது சும்மா இருக்கும். நீ பழக்கமில்லை; அதனால் முட்டுகிறது.”

“நானும் பழக்கம் பண்ணிக் கொள்ளு கிறேனே, அம்மா!”

“வேண்டாம், வேண்டாம். உனக்கு ஏன் அந்த வேலை? நீ விளையாடிக் கொண்டிரு. அவன் பறைப்பையன்; மாடு மேய்க்கவேண்டும். இந்தா போளி, சாப்பிடு.”

சுப்பனுக்கு நாலு வயது. வயதுக்குமேல், எதிர்பாராதபடி, பேசும் குழந்தை. தாய் தகப்ப னுக்கு ரொம்ப செல்லம். இரண்டு பெண் குழந்தை களுக்குப் பின் பிறந்த முதல் ஆண் குழந்தை.

“அம்மா, போளி எதனால் செய்கிறது?”

“வெல்லம், பருப்பு, தேங்காய் எல்லாம் போட் டுச் செய்கிறது. சாப்பிட்டுப் பார்த்துச் சொல்; நன்றாயிருக்கிறதா?”

"அம்மா, பறையன் என்றால் என்ன? கறுப்பன் ஏன் நம்ம வீட்டுக்குள்ளே வருவதில்லை? எல்லோரும் வருகிறார்களே?"

"அது அப்படித்தான் குழந்தாய்; அவன் பறையன்."

"சொல்லம்மா! பறையன் என்றால் என்ன?"

"அதெல்லாம் உனக்குத் தெரியமாட்டாது. நீ போளி சாப்பிடு."

"நான் சாப்பிடமாட்டேன். ஏன் கறுப்பன் உள்ளே வரக்கூடாது?"

"தொந்தரவு செய்யாதே; போ. அவன் எவ்வளவு அழுக்குடன் இருக்கிறான் பார். அவன் உள்ளே வந்தால் தீட்டாய்ப்போய்விடும்."

"தீட்டு என்றால் என்னம்மா! மாட்டுச் சாணியா?"

"மாட்டுச்சாணி தீட்டல்ல. அவன் உடம்பில் மண்ணும் சேறும் பார். அவன் குளிக்கிறதே இல்லை. அவன் பறையன்."

"அம்மா, நம்ம வீட்டிலே கறுப்பனைக் குளிக்கச் சொல்லட்டுமா?"

"இதென்ன விபரீதம்? சுப்பு, போ! நீ அவனோடு விளையாடாதே."

"அவனோடுதான் விளையாடுவேன். அவனுக்கும் ஒரு போளி தா."

"முடியாது. பறைப்பையனுக்குப் போளிதரலா வது? தந்தால் செய்த போளியெல்லாம் கெட்டுப் போகும். ஓடிப் போ. வாசலில் மாமா வந்திருக் கிறார். உன்னைக் கூப்பிடுகிறாராம், பார்."

"இல்லை இல்லை. இன்னொரு போளி தா. பாவம்! அவனும் சாப்பிடட்டும்."

"முடியாது போ. இங்கேயே சாப்பிட்டுவிட் டுப் போ. அவனிடம் போகாதே."

"அப்படியானால் எனக்கும் வேண்டாம்" என்று சொல்லிப் போளியைக் கீழே போட்டு விட்டுப் புழைக்கடைக்கு ஓடினான்.

"கறுப்பா! நீ பறையனா?"

"ஆமாம்."

"நான் பறைய னல்லவா?"

"சீ! நீ பாப்பான். நான்தான் பறையன்."

"உனக்கு அம்மா இருக்கிறாளா?"

"ஓ! இருக்கிறாளே."

"எங்கள் அம்மா மாதிரி இருக்கிறாளா?"

"ஆமாம்!"

"உனக்கும் போளி பண்ணித் தருகிறாளா?"

"போளியா! இல்லை, எங்க வீட்டில் போளி கிடையாது" என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன் னான் கறுப்பன்.

“இன்று தீபாவளி. நாங்கள் எல்லாம் எண்ணெய் தேய்த்துக் குளித்தோம். நீ குளித்தாயா?”

“எங்கள் கிணற்றில் தண்ணீர் வற்றிப்போய் விட்டது. எண்ணெய்க்கு அப்பனிடத்தில் காசு எங்கே?”

“நம்ம வீட்டில் குளியேன்!”

“ஐயோ! விடுவாங்களா உள்ளே?”

“நீ வா, கறுப்பா! குளித்துவிட்டு வந்தாயானால் வீட்டில் விடுவார்கள்.”

“ஐயையோ! உதைத்துப் போடுவார்கள்.”

“சீ, சீ, எங்கம்மா உதைக்கவே மாட்டாள்.”

இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது மாமா கிருஷ்ணையர், “அப்பா, சுப்பு! இந்தா பட்டாசு” என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்.

உடனே சுப்பு ஒரு குதிகுதித்து மாமாவிடம் போய் அவர் தோள்மேல் ஏறி உட்கார்ந்தான். அவரும் அவனைக் கட்டியணைத்துப் பிறகு அவன் கையில் பட்டாசுக்கட்டைக் கொடுத்து, “சுடத் தெரியுமா?” என்று கேட்டார்.

“ஓ! தெரியும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு பட்டாசுக்கட்டைத் திறந்து சரங்களைப் பிரித்து, “மாமா! இதில் பாதி கறுப்பனுக்கு அறுத்துக் கொடு” என்றான்.

"பறைப்பையனுக்கு என்னத்திற்குப் பட்டாசு? அவனைத் தீண்டாதே! வா, உள்ளே போவோம்."

"படவா, பறைப்பயலே, உனக்கு என்ன இவ்வளவு கர்வம்? குழந்தைக்கு இவ்வளவு பக்கம் வருகிறாய். ஓடிப்போ தூர!" என்று ஒரு அதட்டு அதட்டினார்.

கறுப்பன் ஓடி ஒதுங்கி நின்றுகொண்டான் ஆனால் அவன் கண் பட்டாசுக்கட்டின் மேலேயே இருந்தது. சுப்புவுக்கு உலகம் விளங்கவேயில்லை அப்போது சுப்புவின் தாயாரும் வந்தாள்.

"உன் குழந்தையைப் பார், சாவித்திரி! பறைப்பையனுக்கும் பட்டாசுகொடு என்று தொந்தரவு செய்கிறான்" என்று சுப்புவை எடுத்து முத்தமிட்டார்.

"இந்தக் குழந்தை உண்டோ இல்லையோ? விபரீதம்! அதை என்னவென்று சொல்லுவேன்?" என்று வெகு பெருமையோடு அவளும் சுப்புவை எடுத்து அணைத்து முத்தமிட ஆரம்பித்தாள். சுப்புவுக்கு உலகம் இன்னும் விளங்கவில்லை. கறுப்பன் மாட்டைப் பிடித்துக்கொண்டு வயலுக்குப் போய்விட்டான்.

சுப்புவின் சின்ன அக்காள் பார்வதி அப்போது பாடிக்கொண்டு வந்துசேர்ந்தாள்.

"பறையருக்கும் தீயருக்கும் புலையருக்கும் விடுதலை" என்ற பாரதியாரின் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டே வந்தாள்.

"அம்மா, பேபர் பார்த்தாயா? கோயில்களை எல்லாம் பறையருக்குத் திறந்துவிடுகிறார்களாமே" என்று கேட்டாள்.

"இது என்ன அவதியோ தெரியவில்லையே" என்றாள் சாவித்திரி.

"உனக்குத் தெரியாதா, சாவித்திரி? உலகமே தலைகீழாகப் போகிறது" என்றார் கிருஷ்ணையர்.

முகுந்தன்

1

சிறுவர்களும் குரங்குகளும் சேர்ந்துவிட்டால் விளையாட்டுக்கு என்ன குறைவு? வேலம்பட்டிப் புளியந் தோப்பில் ஊர்ப்பையன்க ளெல்லாம் சேர்ந்து மரத்தில் ஏறியும் குதித்தும் கூக்குரலிட்டும் குரங்குகளை விரட்டிக்கொண்டும் விளையாடினார்கள். சில சமயம் குரங்குகள் ஜயித்தன. அப்போது அவைகளில் பெரிய குரங்கு 'உர்' என்று உறுமும் போது சில பிள்ளைகள் விளையாட்டை மறந்து, சிறிது பயங்கொள்வார்கள். குரங்குகளில் சிறு குட்டிகளுக்கு, பாவம், ஆபத்தாய்த்தான் இருந்தது அவை விளையாட்டில் வேடிக்கை எதுவும் காண வில்லை. பயந்து ஓடி ஓடிக் கிளைக்குக்கிளை பாய்ந்து சிறுவர்களுடைய இம்சையிலிருந்து தப்பப் பார்த்தன. பையன்களுக்கோ இது வெகு வேடிக்கையாயிருந்தது. அவர்களுடைய ஆரவாரமும், குரங்குகளின் கீச் கீச் என்ற சத்தமும் ஊருக்குக் கேட்கும்.

திடீரென்று கிழக்குக் கோடியில் பையன் ஒருவன் பெரிய கூக்குரலிட்டான். எல்லோரும் என்னவோ அபாயம் நேர்ந்துவிட்டதென்று அந்தப்பக்கம் ஓடினார்கள். முகுந்தன்மேல் ஒரு பெரிய குரங்கு

பாய்ந்து அவன் உடம்பெல்லாம் கிழித்து இரத்தக் காயம் செய்து கழுத்தைக் கௌவிக்கொண்டிருந் தது. முகுந்தன் குரங்குக்குட்டி ஒன்றைத் துரத்தி விளையாடும்போது அது கிளையிலிருந்து நழுவிக் கீழே விழ, அவன் அதைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஓடவே, தாய்க் குரங்கு மரத்திலிருந்து சீறி அவன்மேல் பாய்ந்து இவ்விதம் தாக்கிக் கொண்டிருந்தது. முகுந்தன் திக்பிரமை கொண்ட வனாய் இன்னது செய்யவேண்டுமென்று தோன்றா மல் குரங்குக் குட்டியை இறுகக் கட்டிப் பிடித் துக் கொண்டான். இதைக் கண்டு குரங்கு பின்னும் ஆவேசத்துடன் அவனைக் காயப்படுத் திற்று. "குட்டியை விட்டுவிடு; குட்டியை விட்டு விடு" என்று பையன்கள் கூக்குரல் போட்டும் அவனுக்கு விளங்கவில்லை. சிறுவர்களில் யாரும் கிட்டப் போகத் தைரியங் கொள்ளவில்லை. குரங் கோ மிகப் பெரியது. மகா கோபாவேசங்கொண் டிருந்தது.

இவற்றை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மாரி என்னும் சிறுவன், "அடே, செத்துப் போயிடு வான்" என்று கத்திவிட்டு ஒரே குதியாய்க் குதித்து முகுந்தன் கையிலிருந்த குரங்குக் குட் டியைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஓடினான். உடனே குரங்கு முகுந்தனை விட்டுவிட்டு மாரிமேல் பாய்ந் தது. பாய்ந்ததும், மாரி குட்டியைக் கீழே போட்டு விட்டுத் தரையில் கிடந்த ஒரு குச்சியை எடுத்துக்

கொண்டு குரங்கை எதிர்த்து நின்றான். குட்டி கீழே விழுந்து ஓட ஆரம்பித்ததும் தாயானது பையனைத் தாக்குவதை விட்டுவிட்டுக் குட்டியண்டை ஓடிற்று. குட்டி தாயின் வயிற்றைக் கௌவிக்கொள்ளவே, இரண்டும் மரத்தின்மீது ஏறி உச்சிக்கிளை போய்ச் சேர்ந்து ஒன்றும் நடவாததுபோல் அங்கே உட்கார்ந்தன.

முகுந்தன் நினைவற்றுக் கீழே கிடந்தான். பையன்கள் எல்லாம் பயந்து, "முகுந்தன் செத்து விட்டான்!", "குரங்கு முகுந்தனைக் கொன்றுவிட்டது" என்று கத்திக்கொண்டு ஊர்ப்பக்கம் ஓடினார்கள். மாரி மாத்திரம் ஓடாமல், "அடே சின்னான்! போய் அம்மாவைக் கேட்டு ஒரு கலயத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வா" என்று சொல்லி முகுந்தன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவனுடைய முகத்தைத் துடைத்துத் தடவிக்கொண்டிருந்தான். சின்னான் சேரிக்கு ஓடிப்போய் ஒரு மண் கலயத்தில் ஜலம் கொண்டுவந்தான். அதை மாரி வாங்கி முகுந்தன் முகத்தில் தண்ணீரை அடித்ததும் அவனுக்கு நினைவு வந்தது. ஆனால், காயங்களில் இரத்தம் பெருகிக்கொண்டேயிருந்தது.

"சின்னா, நீ ஒரு பக்கம் பிடி; நான் ஒரு பக்கம் பிடிக்கிறேன். இருவரும் தூக்கி அவன் வீட்டுக்குக் கொண்டு போவோம் வா" என்று மாரி சொல்ல, இருவரும் சேர்ந்து முகுந்தனைத் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள். மாரியும் சின்னானும் சிறு குழந்தை

கள். ஆனால், ஏழைப் பிள்ளைகளா யிருந்த படியால் வேலைக்கு அஞ்சவில்லை. சுகத்தில் வளரும் குழந்தைகள் செய்யாத காரியங்களை யெல்லாம் ஏழைக்குலத்தில் பிறந்த குழந்தைகள் தைரிய மாகச் செய்யும். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் எப் படிப் பிழைக்க முடியும்?

2

“ எச்சிலென்று சொல்லி யிதமகிதம் பேசாதே
எச்சி லிருக்கு மிடமறியீர்—எச்சிறனை
உய்த்திருந்து பார்த்தா லொருமை வெளிப்படும்பின்
சித்த நிராமயமா மே.”

முகுந்தன் தகப்பனில்லாக் குழந்தை. அவன் தகப்பனுக்கு ஒரு காரணமுமில்லாமல் வந்த ஜுரம் ஒரு மாதம் விடாமல் அடித்து ஊர்ப்பண்டிதன் என்ன மருந்து கொடுத்தும் நிற்கவில்லை. முப்பத் தோராவது நாள் இரவு, மனைவியையும் மகனையும் திக்கற்றவர்களாய் விட்டுவிட்டு அவன் இறந்து போனான்.

சீதம்மாள் தெய்வபக்தி யுடையவள். புருஷன் இறந்த பிறகும் தைரியத்துடன் பையனை வளர்த்து வந்தாள். ஊரில் புருஷன் அங்கங்கே கொடுத்திருந்த காசு பணத்தை யெல்லாம் வசூலித்து, அவன் வைத்துவிட்டுப் போன நாலு ஏக்கரா புன்செய்க் காட்டை ஒரு நல்ல குடியானவனிடம் குத்தகைக்கு விட்டுக் குடும்பத்தை நடத்திவந்தாள். பையனை

கிராமத்திலிருந்த சிறு பள்ளிக்கூடத்தில் போட்டாள். வீட்டிலும் அவனுக்கு இராமாயண பாகவத பாரதக் கதைகளைச் சொல்லிவந்தாள். தைரியமாய் வாழ்வு நடத்தி வந்தாலும், பாவம்! சிறு வயதில் விதவையாய்ப்போன சீதம்மாளுக்குச் சில சமயம் உலகம் வேண்டியிருப்பதில்லை. திக்கற்ற வாழ்வின் கஷ்டங்களைச் சகித்துக் கொள்ளுதல் யாருக்குமே கடினமல்லவா? ஆனால், ஈசுவர நம்பிக்கையும் ஆசாரசீலமும் அவளைக் காத்துவந்தன.

அன்று சீதம்மாள் ஸ்நானம் செய்து பூஜைக் காரியங்கள் முடித்துவிட்டு அடுப்பண்டை சமையல் செய்து கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று மாரியும் சின்னனும் " அம்மா, அம்மா " என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு, உள்ளே நுழைந்து, மேலெல்லாம் இரத்த வெள்ளமாயிருந்த முகுந்தனை அவள்முன் கீழே இறக்கி வைத்தார்கள். திடுக்கிட்டுப் போன தாய் ஒரே பாய்ச்சலாய்க் குழந்தையண்டை வந்து குதித்து, "ஐயோ! என் குழந்தாய்!" என்று தலையைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு, "என்னடா செய்தீர்கள்? துஷ்டப் பயல்களா!" என்று கூக்குரலிட்டாள். இவள் திடுக்கிட்டுக் குழந்தையண்டை குதித்த குதியும், தோப்பில் குரங்கு தன் குட்டியைக் காக்கச் சீறிப் பாய்ந்த பாய்ச்சலும் ஒரேமாதிரியா யிருந்தன. பெற்ற வயிறு எல்லாம் ஒன்றுதானே? குரங்கானலென்ன, சீதம்மாளானலென்ன?

நடந்த சங்கதிகளெல்லாம் மாரி சொன்னான். கேட்டதும் அவளுடைய உள்ளத்தில் உதித்த நன்றி அவள் முகத்தில் அழகிய புன்முறுவலாகப் பிரகாசித்தது.

" நீங்கள் யார்? என் அப்பன்களே! " என்றாள்.

" நாங்கள் பறைப்பசங்கள், அம்மா " என்றான் மாரி.

" பறைப்பயல்களா? அடே பாவி! வீட்டுக்குள் நுழைந்துவிட்டீர்களே. ஐயோ, ஈசுவரா! நான் என்ன செய்வேன்? அடுப்பண்டை வந்துவிட்டீர்களே! ஐயோ! கொடும்பாவிகளே!" என்று எல்லாவற்றையும் மறந்து பெருங் கூக்குரலிட்டுக் கொண்டே, ஒரு விறகுக்கட்டையை எடுத்துப் பலத்துடன் வீசிச் சின்னான்மேல் எறிந்தாள். மாரி சட்டென்று குறுக்கே குதித்தான். கட்டை அவன் காலில் பட்டுக் காயம் ஏற்படவே அவன் கீழே விழுந்தான். சின்னான், கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு தெருப்பக்கம் ஓடினான்.

" பறைப்பயல் வீட்டுக்குள் நுழைந்து என் ஜன்மத்தைப் பாழாக்கினான். போதாதற்கு, ஊருக்கெல்லாம் இந்த வெட்கக் கேட்டைத் தெரிவிக்கக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு ஓடுகிறான், பார்!" என்று சீதம்மாள் கூவினாள்.

கீழே விழுந்த மாரி மெள்ள எழுந்து காயம் பட்ட காலைக் கையால் அழுத்திக்கொண்டு, " அம்மா

உன் மகனை நான் குரங்கின் கையிலிருந்து தப்பு வித்தேன். அதற்குப் பதில் என் காலை ஒடித்து விட்டாய் " என்றான்.

" நீயும் உன் குரங்கும் நாசமாய்ப்போக ; இந் தப் பறைத்தீட்டு எப்படி நீங்கி நான் நற்கதியடையப் போகிறேன் ? ஐயோ, நிழல்பட்டாலும் தீட்டா யிற்றே! வீட்டுக்குள் சுவாமி வைத்திருக்கும் இடத் துக்கே வந்துவிட்டார்களே! இவர்கள் நாசமாய்ப் போக. ஹே, ஈசுவரா! என்மேல் கருணை வைத்துக் காப்பாற்று, சுவாமி !" என்று கத்தினாள்.

மாரி இன்னும் காலை அழுக்கிக்கொண்டே நின் றான். "அடே, தூரப்போ, பறைப்பயலே" என்று இன்னொரு கட்டையை யெடுத்து மெய்மறந்து ஓங்கி அவன்மேல் அடித்தாள். முன் அடியைக் காட் டிலும் இது பலமாய்த் தாக்கிற்று. பொறுக்க முடி யாமல் 'வீச்' என்று கத்திக்கொண்டு பையன் காலைப் பிடித்துக்கொண்டே குதித்து ஓடினான்.

தெருவில் பெரிய கூட்டம் சேர்ந்துவிட்டது. " என்ன ? என்ன ?" என்று சிலர் கேட்கவும், சிலர் பதில் சொல்லவும் பெரிய ஆரவாரம் கிளம்பிற்று. மாரி, சின்னான் இவர்களுடைய ஆயாளும் சேரியி லிருந்து வந்து தெருக்கோடியில் நின்றுகொண்டு, "ஐயோ, என் குழந்தைகளைக் கொல்லுகிறார்களே!" என்று பெரிய கூச்சல் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். பெற்ற தாயின் வயிறு எரிதல் எல்லாம் ஒரே

மாதிரிதான். குரங்கானுலென்ன? எந்தக் குல மானுல் என்ன?

3

பிறகு இரண்டு வருஷகாலம் ஆயிற்று. முகுந்தன் பெரிய பையனுகிக் கமலாபுரம் பேட்டையில் பெரிய பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்துவிட்டான். தினம் இரண்டு மைல் போய்த் திரும்பிவரவேண்டும். ஆனல், துணைக்கு அவனைப் போலவே அந்தப் பள்ளிக்கூடம் போகிற இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தபடியால் கஷ்டமாகத் தோன்றவில்லை. குரங்கு விளையாட்டுச் சமாசாரம் எல்லோரும் மறந்துவிட்டார்கள். முகுந்தன் நெற்றியில் மாத்திரம் பெரிய காயத்தின் வடு இருந்தது.

மாரியின் தாயார் குப்பாயியின் மனத்துக்கு மாத்திரம் சமாதானம் ஏற்படவில்லை. "எப்படி ஐயமார் வீட்டுக்குள் போய் நுழையலாம்? அந்தப் பாவம் பிடித்துத் தின்னுதா? மற்ற ஜாதிப் பையன்களுடன் நீங்கள் ஏன் கலந்து விளையாடினீர்கள்? தெய்வம் நம்மை விடுமா? அதனுல்தான் இந்தக் கஷ்டங்கள் எல்லாம் நமக்கு வந்திருக்கின்றன. மழை பெய்யாமல் நின்று விட்டது. தின்னச் சோறு இல்லாமல் தவிக்கிறேம். எல்லாம் அந்தச் சாபந்தான்" என்று பலவாறு தன் மகனை ஏசிக்கொண்டேயிருப்பாள். ஊர் மாரியாயிக்கு மூன்று பொங்கலுக்கும் தவருமல் மூன்று கோழி கொடுத்து, "ஆயாளே! தெய்வமே! என்

மகன் தெரியாமல் செய்துவிட்டான். மன்னித்து விடு" என்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டாள். எவ்வளவு பயபக்தியுடன் பூஜைசெய்து பலி கொடுத்தாலும் மாரியாயிக்குக் கோபம் சாந்தமாகவில்லை. கஷ்டங்கள் மேலிட்டுக்கொண்டே வந்தன. முன்னெல்லாம் புருஷன் சந்தையன்று மாத்திரம் கள்ளுக்கடைக்குப்போவது வழக்கம். இப்போது தினம் போகலானான். குடித்துவிட்டுப் போதையுடன் வீடுவந்து, சோறு போடு என்று மிரட்டுவதும், "சோறு ஏது? எல்லாம் கள்ளுக்குத் தொலைத்து விட்டாயே?" என்றால் உதைப்பதும் அடிப்பதும் வழக்கமாயின. பகலெல்லாம் காட்டில் திரிந்து ஒரு தலைச்சுமை விறகு பொறுக்கி வந்து விற்று ஒரு பணம் சம்பாதித்தால், அதையுங்கூடச் சண்டை போட்டுப் பிடுங்கிக் கள்ளுக்கடைக்குக் கொண்டு போய்விடுவான். இப்படி வாழ்வு மிகக் கஷ்டமான போதெல்லாம், "பாப்பாத்தி அடுப்பண்டைபோன சாபந்தான் இது" என்று தன் குழந்தைகளைப் பார்த்துச் சொல்வாள். புருஷன் குடித்துவிட்டு வந்து அடித்தால் அடிகளை வாங்கிக்கொண்டு, "குழந்தைகளே, அழவேண்டாம். நாம் கண்டிக்குப் போய்விடலாம். இந்தப் பாழாய்ப்போன ஊரும் வீடும் நமக்கு வேண்டாம். இவன் கள்ளுக்கடையிலே சாகட்டும்" என்பாள்.

அந்த வருஷம் மழை சுத்தமாயில்லை. நிலங்களெல்லாம் காய்ந்துகிடந்தன. கூலிக்கு அழைப்

பார் யாருமில்லை. ஏழைக் குடியானவர்கள் பாடே வெகு கஷ்டமாயிருந்தது. கூலிவேலை செய்து ஜீவனம் பண்ணுவோர் பாடு இன்னும் பரிதாபம். பறையர், சக்கிலிமார்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? அவர்களின் நிலையை எழுதத்தான் முடியுமா?

கண்டிக்கு ஆள் சேர்க்கக் கங்காணி வந்தான். ஜனங்கள் அவனைத் தெய்வமாய் எண்ணி எதிர் கொண்டார்கள். "கங்காணி வந்து ஏழைகளை ஏமாற்றி அழைத்துப் போகிறான். பொய்யும் புரட்டும் சொல்லி அறியாதவர்களை இட்டுச் செல்கிறான். இந்த அநியாயத்தைக் கேட்பாரில்லையே" என்று பெரிய குடித்தனக்காரர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால், 'நாம் இப்போது படும் கஷ்டத்தைவிடப் பெரிய கஷ்டம் என்ன இருக்கப் போகிறது' என்றெண்ணி அநேகர் கங்காணியுடன் இலங்கைக்குச் சென்றார்கள்.

குப்பாயியும் தனக்கு விமோசனம் இதுதான் என்றெண்ணிக் குழந்தைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு கண்டிக்குப் போகப் பெயர் கொடுத்தாள். புருஷன் வரமாட்டேன் என்றான். அவன் எக்கேடாவது கெடட்டும் என்று ஊரில் விட்டுப்போவதாகவே முதலில் தீர்மானித்திருந்தாள். ஆனால், கடைசியில் அவன், "எனக்கு யார் கஞ்சி காய்ச்சி ஊற்றுவார்? நானும் வருகிறேன்" என்றான். இனி, கள், சாராயம் தொடுவதில்லை என்று சத்தியம் செய்து தன்னையும் கூட்டிக்கொண்டு போகும்படி கெஞ்சிக்

கேட்டுக்கொண்டான். முடிவில் எல்லோரும் சேர்ந்தே போனார்கள்.

4

பின்னும் மூன்று வருஷங்கள் கழிந்தன. முகுந்தன் பள்ளிக்கூடத்தில் நன்றாய்ப் படித்துவந்தான். கடைசிப் பரீட்சையில் பையன்களுக்குள் முதலில் தேறினன். பள்ளிக்கூடத்தில் இது காலையில் வெளியாயிற்று. முகுந்தன் உடனே தாயிடம் போய்ச் சந்தோஷ சமாசாரஞ்சொல்ல மிக்க ஆவல் கொண்டான். ஆனல் பரீட்சையில் தேறிய தோழர்கள் எல்லாரும் கூடி சுவாமிமலையேறி அங்கே திருநாள் பார்த்துவிட்டு வேடிக்கையாய்ச் சிறிது நேரம் கழித்துவரலாமென்று தீர்மானித்து முகுந்தனையும் அழைத்தார்கள். மாட்டேன் என்று அவன் சொல்லிப் பார்த்தான். "போனல் நேரமாய்விடும்; வீட்டில் தாயார் காத்திருப்பாள்" என்றான்.

"போடா, பெண் குழந்தைபோல் பேசுகிறாய். நேரமானல் நானும் உன்னுடன் ஊருக்கு வருகிறேன்; நீ பயப்படவேண்டாம். பரீட்சையில் முதலில் தேறினேமென்று கர்வப்படாதே. எங்கள் கூடக் கட்டாயம் வரவேண்டும்" என்று ஒரு தடிப் பையன் வற்புறுத்தினன்.

"வந்தே தீரவேண்டும், வந்தே தீரவேண்டும். விடக்கூடாது" என்றார்கள், சுற்றிலு மிருந்த பையன்கள் எல்லோரும்.

ஆகவே முகுந்தன் மலைக்குப் போகவேண்டிய தாயிற்று. மலைமேல் வேடிக்கையாகத்தா னிருந் தது. உற்சவத்திற்குத் திரள்திரளாக ஜனங்கள் வந்திருந்தார்கள். பையன்கள் கோயிலுக்குள்ளும் வெளியிலும் கடைவீதியிலும் மனம்போனபடி சுற் றித்திரிந்து விளையாடினார்கள். அவர்களில் ஒருவன் பணக்கார வீட்டுச் செல்வப் பிள்ளை. அவன் தகப் பன் ஐந்து ரூபாய் முழு நோட்டு ஒன்று அவன் இஷ்டப்படி செலவு செய்யக் கொடுத்திருந்தான். அதைக்கொண்டு மிட்டாய்க் கடையில் வேண்டிய பட்சணங்கள் வாங்கி எல்லாரும் தின்றார்கள். வெயி லில் நாள் முழுதும் ஓய்வில்லாமல் திரிந்துவிட்டு மலையிலிருந்து இறங்கினார்கள். பாதிதூரம் இறங் கும்போது "அடே, ராமகிருஷ்ணா! வெகு தாகமா யிருக்கிறதடா" என்றான் முகுந்தன். "இங்கே தண்ணீர் ஏது? ஊர் சேர்ந்தால்தான்" என்றார்கள் மற்றவர்கள்.

"போங்களடா, மடையன்களா! இங்கே ஹனுமான் குட்டை இருப்பது தெரியாதா?" என்று தடிப் பையன் சொல்லி, அங்கே ஒரு காற்பாதை வழியாய்ப் போய் ஒரு பெரிய ஆஞ்சநேய ஸ்வாமி செதுக்கியிருந்த பாறைக்குப் பின்னால் குட்டை ஒன்றைக் காட்டினான். முகுந்தன் அதில் இறங்கித் தாகம் தீரத் தண்ணீர் குடித்தான். "எவ்வளவு நன்றாய் இருக்குதடா தண்ணீர்?" என்று சொல் லிக்கொண்டு மேலே ஏறினான். நல்ல தாகமாயிருந்

தால் அழுக்குத் தண்ணீர்கூட வெகு ருசியா யிருக்குமல்லவா ?

கமலாபுரம் போய்ச் சேரவே இருட்டாய்விட் டது. அதற்குமேல் முகுந்தன் வேலம்பட்டி போய் வீடு சேர்ந்து, 'அம்மா' என்று கதவைத் தட்டிய போது அதிக நேரமாய் விட்டது. "அப்பா முகுந்தா! வந்தாயா ? ஏன் இவ்வளவு நேரம் ? நான் பயந்து விட்டேன், குழந்தாய்! பரீட்சை சமாசாரம் தெரிந்த வுடன் திரும்பிவருவதாய்ச் சொன்னாயே ?" என் றாள் தாயார்.

"சுவாமிமலைக்கு எல்லோரும் போயிருந்தோம். நான் வரவில்லை என்றேன். பையன்கள் விட வில்லை. போய்த் திரும்பிவர இவ்வளவு நேரமாகி விட்டது. உற்சவ வேடிக்கை எல்லாம் பார்த் தோம்" என்று முகுந்தன் சொன்னான்.

"நல்லது ; எப்படியாவது வந்துசேர்ந்தாயே ; அதுவே போதும். இருக்கட்டும் பரீட்சை என்ன வாயிற்று? குழந்தாய் !" என்று தாயார் கேட்டாள்.

"அம்மா ! நான் முதலில் தேறினேன்" என்றான்.

"ஐயோ ! என் கண்மணியே !" என்று சீதம் மாள் குழந்தையை அணைத்துக் கட்டிக்கொண்டு அழுதாள். அவள் ஏன் அழவேண்டும் ? அவள் மனதில் அப்போது என்ன என்ன எண்ணங்கள் உதயமாயின ? இவை யெல்லாம், புருஷனை இழந்து,

பெற்றபிள்ளை ஒருவன்மேல் ஆசைவைத்து வளர்த்த தாய்க்குத்தான் தெரியும். நான் எழுதமுடியுமா ?

5

“வேகுதே தீயதனில் வெந்து பொடிசாம்பல்
ஆகுதே பாவியேனையகோ—மாகக்
குருவி பறவாமற் கோதாட்டி யென்னைக்
கருதி வளர்த்தெடுத்த கை.”

முகுந்தன் தாயார் இப்படி ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கி நாலே நாளுக்குள், இந்த வீடு ஏன் இப்படிப் பாழடைந்து கிடக்கிறது ? ஐயோ உலகமே ! கதையைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லி முடிக்கிறேன். முகுந்தன் சுவாமி மலையில் தோழர்களுடன் விளையாடி விட்டு, வீடு திரும்பிய இரவே, வயிற்றில் வலி கண்டது. பிறகு பேதியாயிற்று. இரவுக்குள் பத்துத் தடவையாயிற்று. ஆனால், யாரும் விஷபேதி என்று நினைக்கவில்லை. ஏதோ சுவாமி மலையில் கடையில் பட்சணம் வாங்கித் தின்றதால் அஜீரணம் ஏற்பட்டிருப்பதாக எண்ணினார்கள். பையன் வெகு கஷ்டப் பட்டான். கிராமத்தில் நோய் கண்டால் வைத்தியனா, மருந்தா, ஒன்றும் கிடையாது. அதிலும் ஏழைகள் வீட்டில் காலரா அல்லது வேறு பெரிய வியாதியை நிறுத்தவோ, பரவாமற்செய்யவோ என்ன ஏற்பாடுகள் செய்வதென்று ஒருவருக்கும் தெரியாது. தெரிந்தாலும் அதற்குச் சௌகரியம் ஏது ? செலவுக்குப் பணம் எங்கே ? இப்படிச் செய்யவேண்டும், அப்படிச் செய்யவேண்டும் என்று அறிந்தோர் சொல்வார்கள் ; புத்தகத்தில் எழுதியிருப்பார்கள். அவற்

றில் ஒன்றும் திக்கற்ற ஏழைகளின் குடிசைகளில் நடத்தமுடியாது.

தெய்வாதீனமாய் பையன் தப்பித்துக்கொண்டான். பக்கத்து வீட்டு ஜனங்கள் சிலர் பரிதாபப் பட்டு உதவி செய்தார்கள். பையன் தப்பிப்பிழைத் தாலும் தாயை விஷ நோய் பிடித்தது. இரண்டு நாள் யாருக்கும் சொல்லாமல் தன் நோயை மறைத்து வைத்துக்கொண்டே பையனுக்கு வேண்டியது செய்துவந்தாள். கடைசியில் தாங்கமுடியா மற் போகவே படுத்துவிட்டாள். பிறகு என்ன செய்யமுடியும்? "ஐயோ! என் குழந்தைக்கு குண மாயிற்று? அவனை யார் பார்த்துக் கொள்வார்கள்? நான் சாகிறேனே!" என்று எழுந்து உட்கார்ந்து கதறிவிட்டு மறுபடியும் கீழே பிரக்ஞை தப்பி விழுந்தாள். பிறகு நினைவு வரவேயில்லை. கைகால் கள் சிறிது இழுத்தவுடன் உயிர்போய்விட்டது.

6

"விடாய்கழிக்க நீர்தேடல்
என்று விடியுமெனக் கென்கோவே."

இன்னும் பதினைந்து வருஷம் சென்றது. எல் லாம் அடியோடு மாறிவிட்டன. வேலம்பட்டிப் பார்ப்பாரத் தெருவில் வீடுகள் எல்லாம் பாழாயின. கோயில் பூஜை செய்யும் கிருஷ்ணபட்டர் மாத் திரமே தம்முடைய வீட்டில் குடியிருந்தார். மற்றவர் கள் எல்லோரும் ஜீவனோபாயந்தேடி ஊரை விட்டுப் பட்டணக் கரைகளுக்குப் போய்விட்டார்கள்

வேலம்பட்டிப் பறைச்சேரியும் பாதி பாழாய்க் கிடந்தது. சிலர் கண்டிக்கும், சிலர் பினங்குக்கும், சிலர் சேர்வராயன் மலைக்கும், சிலர் கோலாருக்கும், பெங்களூருக்கும், வேறிடங்களுக்கும் கூலிவேலை தேடிப் போய்விட்டனர். குடியானத் தெரு மட்டும் அவ்வளவு பாழாகவில்லை. காட்டையும் மாட்டையும் விட்டுப்போக வழியில்லாமல் அவர்கள் இருந்த இடத்திலேயே கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தாயுடன் இலங்கைக்குப் போன மாரியும் சின்னனும் அங்கேயே இருந்து வந்தனர். தகப்பன், தோட்டம் சேர்ந்தவுடன் பழையபடி கள்ளுக்கடைக்குப்போக ஆரம்பித்தான். வேலையும் சரியாய்ச் செய்வதில்லை. சோம்பேறி, குடிகாரன் என்று அவனைச் சில நாளுக்குள்ளாகவே துரத்திவிட்டார்கள். பின்னர் வேறு தோட்டத்துக்குப் போனன். அங்கேயும் அதே கதிதான். கண்ட இடம் அலைந்து பிச்சை யெடுத்துக் கொஞ்ச நாள் குடித்துவந்தான். கடைசியில் இன்ன இடம் போனனென்றே தெரியவில்லை.

மாரியும் சின்னனும் தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்துகொண்டு தாயுடன் சிக்கனமாய் வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். மாரிக்கு இப்போது வயது இருபத்தைந்து. அதே தோட்டத்தில் பிறந்த பெண் ஒருத்தி இருந்தாள். “உனக்கு இந்தப் பெண்ணைவிட நல்லபெண் ஊரில் எங்கே கிடைக்கப்போகிறுள்? இவளைக் கட்டிக்

கொள்" என்று குப்பாயி வற்புறுத்தியதன்மேல் மாரியும் அதற்கு இணங்கினன். கலியாணமாகிச் சில நாளானதும் ஊருக்குத் திரும்பவும் குடிபோக லாம் என்று மாரி யோசித்தான்.

"அம்மா, இந்த நாட்டில் நாம் பதினைந்து வருஷம் ஜீவனம் செய்தாகிவிட்டது. தகப்பன் போன வன் திரும்பி வரவேயில்லை. அவனுக்காகக் காத் துப் பயனில்லை. நாம் ஏன் இனி நம் ஊருக்குப் போகக்கூடாது? நமக்கு இப்போது என்ன குறைவு? நம்முடைய பணம் சுமார் 200 ரூ. கங் காணியிட மிருக்கிறது. அதை வாங்கிக்கொண்டு வேலம்பட்டிக்குத் திரும்பிப்போய், ஒரு வண்டியும் ஒரு ஜதை மாடும் வைத்துக்கொண்டு மானமாய் ஜீவனம் செய்யலாம். அம்மா! இந்த ஊர் எனக்குப் பிடிக்கவே யில்லை. பட்டியில் அடைபட்ட மாடுகள் மாதிரி வாழ்வு நடத்துகிறோம். குளம் கிடையாது; கோவில் கிடையாது. ஒருவன் பெண்டாட்டி ஒருவ னுடையவளல்ல. இங்கே ஏன் அம்மா, நாம் இனி இருக்கவேண்டும்?" என்று தாயிடம் சொன்னன்.

"ஆமாமடா, அப்பா! வேலம்பட்டிக்கே போய் அங்கே உங்களப்பன் குடிசையிலேயே சாகவேண் டும் என்பதுதான் எனக்கும் ஆசை" என்றாள் குப்பாயி.

அவ்வாறேவேலம்பட்டிக்குத் திரும்பிப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். மாரியும் சின்னனும் மேச்சேரி சந்தைக்குப் போய் ஒரு ஜதை நல்ல காளை மாடும்,

சேலத்தில் ஒரு வண்டியும் வாங்கிக்கொண்டு வந்தார்கள். அவற்றை வைத்துக்கொண்டு சில காலம் மாரி மிகவும் சந்தோஷமாய் வாழ்வு நடத்தினன். குடியானத் தெருவில், "பார்த்தாயா? கண்டிப் பறையன், மாடும் வண்டியுமாய்க் கொழுத்திருக்கிருன்" என்று பொருமைப்பட்டார்கள்.

ஆனல், நீண்டநாள் இப்படி நடக்கவில்லை. கெட்ட காலம் சீக்கிரத்திலேயே வந்துவிட்டது. மாடுகளில் ஒன்று இருந்தாற்போலிருந்து நொண்ட ஆரம்பித்தது. இன்ன காரணமென்று தெரியவில்லை. என்ன செய்தும் கால் சரியாகவில்லை. கொண்டலாம்பட்டியில் ஒரு மாட்டு வைத்தியனுக்கு ஐந்து ரூபாய் கொடுத்துக் காலுக்கு மருந்து வைத்துக் கட்டிப் பார்த்தான். பிறகு மந்திரம் போடுவித்தான். கடைசியில் சூடும் போட்டுப் பார்த்தான். ஒன்றுக்கும் கேட்கவில்லை. அந்த மாட்டுக்குப் போட்ட பணம் வீணாய்ப் போயிற்று. வண்டியை ஈடுகாட்டிக் கவுண்டன் ஒருவனிடம் நாற்பது ரூபாய் கடன் வாங்கிக் கையிலிருந்த பணத்தையும் சேர்த்து வேறொரு மாடு வாங்கினன். இது கொஞ்ச நாள் நடந்துவந்தது.

திடீரென்று அந்தப் பக்கத்துக் கிராமங்களில் கோமாரி வியாதி பரவலாயிற்று. பல கால்நடைகள் இறந்தன. மாரியின் புது மாடு அந்த நோய் கண்டு ஒரே நாளில் செத்துப்போயிற்று. பிறகு குடித்தனம் போன போக்கைப்பற்றி எழுதுவானேன்?

கடைசியில் ஒரு குடியானவன் தோட்டத்தில் அண்ணனும் தம்பியும் வேலைக்கு அமர்ந்தார்கள். எஜமானன் இரவும் பகலும் வேலை வாங்குவான். ஆனால், கூலி மிகவும் குறைவு. எல்லோரும் அரை வயிறு சாப்பிட்டாலும் தள்ளாத தாயைக் காப் பாற்றுவது கஷ்டமாய் இருந்தது. போதாததற்கு, தம்பி சின்னான் சண்டைபிடிக்க ஆரம்பித்தான்.

இப்படியிருக்கையில் பினாங்குக்கு ஆள் சேர்க்க ஒரு கங்காணி வந்தான். சின்னான் அண்ணனிடம் சொல்லாமல் அவன் பின்னோடு போய்விட்டான். நாகபட்டினம் போனதும் அண்ணனுக்கு ஒரு கடுதாசி எழுதிப் போடச் செய்தான். தான் சொல் லாமல் வந்துவிட்டது பெருங்குற்றம் என்றும், அதற்காக மன்னிக்க வேண்டுமென்றும், பஞ்சம் பொறுக்க முடியவில்லை யாதலால் எப்படியாவது பிழைத்துக் கொள்ளலாமென்று கிளம்பி வந்த தாகவும், அண்ணன், அண்ணி, தாயார் இவர்க ளுடைய பாதாரவிந்தங்களுக்கு நமஸ்காரம் செய் வதாகவும் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தது. ஆனால், இந்த வக்கணை யெல்லாம் சின்னானுக்கா எழுதத் தெரியும்? எழுதித்தந்தவனுடைய கைச்சரக்குத் தான். ஆனால், அண்ணனுக்கு மரியாதையாய்க் கடிதம் எழுதச்சொல்லி அதற்காக இரண்டணா எழுத்துக் கூலி கொடுத்தது பெருந்தன்மை யல்ல வா? படிப்பில்லாத ஏழை ஒருவன் அதற்குமேல் என்ன செய்யமுடியும்?

கிழவி குப்பாயி, பாவம், அதிகமாகப் புலம்ப ஆரம்பித்தாள். "ஐயோ! இது எல்லாம் குழந்தையாயிருக்கையில் அந்தப் பாப்பாத்தி அடுப்பண்டை போனயே, அந்தச் சாபந்தான் அப்பா! அது இன்னும் நீங்கவில்லையே. மாரியாயி! நீ எப்போது மனமிரங்குவாய்? இந்தக் கொடுமை எப்போது தீரும்? கையில் காசு இல்லையே! இருந்தால் அடுத்த நோன்புக்கு ஒரு கோழியாவது தருவேனே. வேலம்பட்டி ஆயாளே! நானவது சீக்கிரம் செத்தால் என் கஷ்டம் தீர்ந்துவிடும். என் அறியா மகனைக் காப்பாற்று. அவனும் அவன் பெண்டாட்டியும் சுகமாயிருக்க வேண்டும்" என்று அவள் சதா உளறிக்கொண்டேயிருப்பாள்.

மாரியின் மனைவி பூவாயிக்குப் பதினைந்தே வயதானலும் வெகு சுறுசுறுப்பாய் வேலை செய்வாள். காட்டுக்குத் தைரியமாய்ப் போய்ச் சுற்றித் திரிந்து விறகு கொண்டுவருவாள். வெறுமனே ஒரு நிமிஷமும் இருக்கமாட்டாள். ஒழிந்த நேரத்தில் புல் செதுக்குவாள். அல்லது எங்கேயாவது கெஞ்சி வேலை சம்பாதித்துச் செய்து கூலி கொண்டுவருவாள். புல் அல்லது விறகு கொண்டுபோனல் அவள் தலைச் சுமைக்குக் கொஞ்சம் அதிக விலையே கொடுப்பார்கள். எப்படியோ தன் சாமர்த்தியத்தால் வாரத்தில் இரண்டு மூன்று நாள் தவறுமல் வெள்ளைப் பணமாக இரண்டணு கொண்டுவந்து சிரித்த முகத்துடன் புருஷனிடத்தில் கொடுப்பாள்.

அந்த வருஷத்தில் மழை துளிகூடக் கிடை யாது. நாலு வருஷமாகவே மழை சரியாய்ப் பெய்ய வில்லை. ஆனால், அந்த வருஷத்தைப் போன்ற கொடும் பஞ்சம் அதற்குமுன் கிடையாது. கிணறுக ளெல்லாம் வற்றிப்போயின. பயிர் பச்சையே யில்லை. குடிக்கத் தண்ணீருக்குக்கூடக் கஷ்டமாய்ப் போய்விட்டது. அநேகம் பேர் ஊரைவிட்டே போய் விட்டார்கள்.

மாரியும் தன் மனைவியுடன் எங்கேயாவது போய் ஜீவனத்துக்கு வழி தேடலாமென்று பார்த்தான். ஆனால், தாய், "நாம் இங்கேயே இருந்து செத்துப் போகலாம். எங்கே போனால் என்ன? தெய்வம் அங்கே காப்பதாயிருந்தால் இங்கேயும் காப்பாற் றும்" என்று சொல்லிப் பிடிவாதமாய் மாட்டே னென்றாள். தள்ளாத தாயின் வார்த்தையை மாரி தட்டமாட்டாமல் பேசாதிருந்தான்.

சேரியில் ஐந்து வீடுகளே காலியாகாமல் இருந்தன. மற்ற வீட்டுக்காரர் எல்லோரும் ஊரை விட்டுப் போய்விட்டார்கள். சேரியைச் சேர்ந்த தண்ணீர்க்குட்டை வற்றிப்போய்ப் பல நாளாயின. பக்கத்தில் ஒரு வேளாளன் தோட்டம். அதில் ஒரு கிணற்றில்தான் கொஞ்சம் ஜலம் இன்னும் இருந் தது. அவ்வேளாளன் அதில் கவலை கட்டி இறைத் துக் கொஞ்சம் பாக்கி இருந்த பயிரைக் காப்பாற்றி வந்தான். தண்ணீர் இறைத்தானதும் கவலை மாடு களை அவிழ்த்துவிட்டுக் கழுவின பிறகு பறை

யர்கள் கிணற்று வாய்க்காலிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். கிணற்றில் பறையர்கள் தங்கள் குடத்தை விடக்கூடாது. விட்டால் தீட்டாய்ப் போகும். ஆகையினால் அவர்கள் வாய்க்காலிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மற்றக் குடியானவர்கள் இவ்வளவுகூட இடங் கொடுக்க மாட்டார்கள். ஐந்து வீட்டார் தினசரி எடுத்துக்கொள்ளும் தண்ணீர், காய்ந்துபோகும் பயிருக்குக் கொஞ்சம் உதவுமல்லவா? ஆனால், குட்டிக் கவுண்டன் நல்லவன். "பாவம்! ஏழைப் பறையர்கள் குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் இல்லாமல் சாகிறார்கள்" என்று இரக்கப்பட்டு அவர்களைத் தண்ணீர் எடுக்கவிட்டான்.

காலையிலிருந்து பெண்கள் காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நான் முன், நீ முன் என்று சண்டை போடுவார்கள். வாய்க்காலில் பள்ளம் தோண்டி நின்ற ஜலம் மிகவும் கொஞ்சம். ஆகையால் சண்டை. ஒவ்வொரு நாள் அவர்கள் போடும் சண்டையில் வாய்க்காலில் தண்ணீர் சேறாய்ப் போய் விடும். "பார் 'சாமி, பொல்லாதவள் ஜலத்தைக் கலக்கிவிட்டாள்" என்று ஒருத்திமேல் மற்றொருத்தி குடியானவனிடம் புகார் சொல்லுவாள். இந்த வேடிக்கையைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும் குடியானவர்கள், "இந்தப் பறை நாய்கள் வழக்கமே இப்படி" என்பார்கள். பிறகு, அந்த ஸ்திரீகள் சேற்று ஜலத்தையே அள்ளி எடுத்துக்கொண்டு

போவார்கள். வீட்டில் குடத்தில் வைத்திருந்தால் பிறகு தெளியுமல்லவா?

இவை யெல்லாம் படிப்பதற்குக் கஷ்டமாகவே இருக்கும். மகா கொடுமை! ஆனால், இவ்வளவும் உண்மையேயல்லவா? ஏழைத் 'தீண்டாதா'ரின் துயரம் இதுதான். உலகத்திலே புண்ணிய பூமியும், தர்மம் என்பது உதித்து உலாவும் நாடும் நமது பாரததேசமாகும். அன்பும், தெய்வ பக்தியும், பாவத்தைக் கண்டு அஞ்சும் குணமும் நம்முடைய நாட்டில் வாழும் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் இயல்பானவை. ஆனால், நீசர் என்று பெயரிட்டுச் சிலரை ஒதுக்கி வைக்கிறோமே, அக் கொடிய வழக்கத்தின் வெப்பத்தில் நமது தர்மம், அன்பு, தெய்வ பக்தி, நல்லொழுக்கம், எல்லாம் எரிந்து சாம்பலாய்ப் போய் வருகின்றன. அவ்வழக்கம் தொலையவேண்டும். தெய்வம் கொடுக்கும் சுகதுக்கங்களை அனைவரும் சமமாகப் பகிர்ந்து அநுபவிப்பதல்லவா தர்மம்? சிலர் பேரில் பொறுக்கமுடியாத சுமை போடுவது பாவம் அன்றோ?

7

குட்டிக் கவுண்டனது தோட்டத்துச் சாலையில் வழக்கம்போல் அவன் மக்கள் இருவரும் படுத்திருந்தார்கள். இராத்திரிக் காவலுக்கு அங்கே பயிர் ஒன்றுமில்லை. ஆயினும், அரை வயிற்றுக்குத் தீனி போட்டு எலும்புக் கூடாயிருந்த நாலு எருதுகளும் நாலைந்து வெள்ளாடுகளும் இருந்தன. தண்ணீர்

இறைத்த பறியும் கயிறும் கிடந்தன. இவைகளை யாராவது தூக்கிக்கொண்டு போய்விடலாமல்லவா? பஞ்சகாலத்தில் கிடைத்ததைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்விடுவார்கள். இதற்காகக் காவல்சாலையில் யாராவது இரவில் படுப்பது வழக்கம்.

நடுநிசி. உச்சிக்குமேல் பூரண சந்திரன். அந்த வெண்ணிலாவில் காய்ந்து போன வயல் காடுகளும் கூடப் பால் வண்ணத்துடன் அழகாய்த் தோன்றின. பகலில்தான் எங்கேயும் பஞ்சத்தின் பிரத்தியட்சத் தோற்றம். இரவில் எல்லாம் ஓய்ந்து அடங்கி மறைந்திருந்தன. பஞ்சங்கூட இரவில் தூங்குமல்லவா? மனிதனுக்கிருக்கும் கஷ்டங்களுக்கு அவன் சற்று நேரம் நினைவற்றுத் தூங்கக்கூடியதாயிருப்பது ஒரு பெரிய சகாயமே.

நிச்சப்தமாயிருந்த அந்த நள்ளிரவில் திடீரென்று நாய் குலைத்தது. ஒன்று குலைக்கவே எல்லா நாய்களும் குலைக்கத் தொடங்கின. "யார் திருடன்!" என்று குட்டிக் கவுண்டனின் சின்ன மகன் எழுந்து உட்கார்ந்தான். கிணற்று வாரியோடு யாரோ பூவரச மரங்களின் நிழலில் மெதுவாக நழுவிச் சென்றதாகத் தோன்றிற்று.

"எழுந்திரு, அண்ணே! யாரோ திருடன் ஓடுகிறான்!" என்று மறுபடியும் சத்தம் போட்டான். "என்ன? என்ன?" என்று செங்கோடன் கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு எழுந்தான். உடனே "ஓ, மாமா! ஓ, ராக்கியாக் கவுண்டா! ஓ, காளி!

பறி எடுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறான் திருடன். ஓடி வாருங்கள்! ஓடி வாருங்கள்!" என்று உரக்கக் கூவிக்கொண்டு ஆள்போன பக்கமாய் ஓடினான்.

இதற்குள் ஊரிலுள்ள நாய்கள் எல்லாம் குலைக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. "தோட்டத்தில் திருடன் புகுந்துவிட்டான்" என்றும், "பிடிபிடி" என்றும் இன்னும் பலவாறாகவும் பெருங்கூச்சல் கிளம்பிவிட்டது. பக்கத்துச் சாலைகளில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் எழுந்து ஓடிவந்தார்கள். கடைசியில் திருடன் பிடிபட்டான். பிடிபட்ட திருடனைப் பார்த்தால் ஒரு பெண் பிள்ளை! அவள் கையில் மண் குடமும் கயிறும் இருந்தன. திருடியது தண்ணீர்! கிணற்றில் தன் குடத்தைப்போட்டுத் தண்ணீர் மொண்டிருந்தாள். "அடிபாவி! பறைப்பிள்ளை வந்து கிணற்றில் குடத்தை விட்டு விட்டதடா" என்று கூக்குரலிட்டார்கள். உடனே "அடி", "உதை", "கொல்லு", "உடை பானையை" என்று நாலுபுறமும் கூச்சல் கிளம்பிற்று. பானை ஒரு நிமிஷத்தில் சுக்கு நூறாயிற்று. உதையும் அடியும் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக ஓயாமல் விழுந்தன. பெண்பிள்ளை நினைவு தப்பிக் கீழே விழுந்தாள்.

"அடே, செத்துப்போய்விட்டாள். இனி அடிக்காதேயுங்களடா" என்றான் ராக்கியா கவுண்டன்.

"குழி வெட்டி நாயை மூடுங்களடா" என்றான் இன்னொருவன்.

"ஆமாம், தொந்தரவு இல்லாமல் போகும்" என்றான் மற்றொருவன்.

குழி வெட்டுவது, மூடுவது என்ற பேச்சுக்கிளம்பியவுடன் எல்லோருக்கும் கொஞ்சம் புத்தி தெளிந்தது. அடித்துக்கொண்டே இருக்க முடியாது, அதற்கு ஒரு முடிவு உண்டு என்று உணர்ந்தார்கள்.

"யாரடா இவள்? யாருக்காவது தெரியுமா? பாருங்கள்" என்றான் ஒரு கிழவன்.

"கண்டி மாரி பெண்சாதியடா! ஐயோ பாவம்! இவள் நல்ல பிள்ளையாயிற்றே. இவள் ஏன் இந்த வேலை செய்தாள்?" என்றான் செங்கோடன், குட்டிக் கவுண்டனின் பெரிய மகன்.

"நேற்றுத் தண்ணீர் இல்லை போ என்று எல்லாப் பறைப் பெண்களையும் விரட்டிவிட்டேன். ஆகையால் இம்மாதிரி போக்கிரித்தனம் செய்திருக்கிறாள்" என்றான் சின்ன மகன்.

"இந்தக் கொடும் பஞ்சத்தில் சாதியேது? சாமியேது? எல்லாம் ஒன்றாய்ப் போய்விட்டது. நல்லதுமில்லை; கெட்டதுமில்லை" என்று ஒரு நெட்டையான கவுண்டன் கீழே கிடந்த பெண்ணண்டை நின்றுகொண்டு சொன்னான்.

"அடே, அவள் சாகவுமில்லை; ஒன்றுமில்லை. வெறும் பாசாங்கு. உதையடா. உதை விழுந்தால் எழுந்து வீட்டுக்கு ஓடுவாள்" என்று ஒருவன் சொல்லிக்கொண்டு உதைக்கவும் உதைத்தான்.

மற்றவர்களும் இந்தச் சிகிச்சையைப் பிரயோகித்தார்கள். கொஞ்சம் அசைந்தாற்போல் காணப்பட்டாள். ஆனால், எழுந்திருக்கவுமில்லை ; பேசவுமில்லை.

" அடே, இந்த நாயைத் தூக்கிப்போய்ச் சேரியில் எறிந்துவிட்டு வாருங்களடா " என்றான் ராக்கியாக் கவுண்டன். ராக்கியாக் கவுண்டனுக்குக் கொலைக் கேசு அநுபவம் உண்டு. அதன் கஷ்டம் அவனுக்குக் கொஞ்சம் தெரியும். அவன் 'செஷன்ஸ்' வரையில் ஒரு விசாரணைக்காகப் போயிருந்தவன்.

ராக்கியாக் கவுண்டன் சொன்னபடி மூன்று நான்குபேர் கீழே கிடந்த பெண்பிள்ளையைத் தூக்கிக்கொண்டு சேரிப் பக்கம் சென்றார்கள்.

8

பெற்றோர்களில்லாத அநாதைக் குழந்தைகளுடைய சரித்திரம் உண்மை விவரங்களுடன் எழுதப்பட்டால் எல்லோருக்கும் மிகுந்த பயன் தருவதாயிருக்கும். நாம் அனைவரும் அவர்களைப் போன்ற அபாக்கியர்கள் இல்லையானாலும், அவர்களுடைய அநுபவங்களிலிருந்து பல விஷயங்களைக் கற்றறிந்து பயன் பெறுதல் கூடும். முகுந்தனுடைய அநுபவங்களும் அத்தகையனவே. தாய் இறந்து அநாதையாய்ப்போன நாள் முதல், அவன் ஏங்கித் திரிந்து அலைந்து வளர்ந்த கதை ஒரு பாரதமாகும். ஆனால், அவன் தன் சரித்திரத்தை எழுதி வைக்கவில்லை. கேட்டறிந்து எழுதுவது ஆறிய

கஞ்சியைப்போல் ருசியற்று இருக்கும். ஆதலின் அதை விவரியாமல் விட்டுவிடுகிறேன்.

திக்கற்ற குழந்தைகளுக்கு மற்றது ஒன்றும் இல்லாமல் போனாலும் தேசம் சுற்றித்திரியும் பாக்கியம் உண்டு. பூகோள சாஸ்திரம் அவர்களுக்கு அநுபவப் படிப்பு. முகுந்தனும் பாரததேசம் முழுதும் அலைந்து திரிந்து வெகு கஷ்டங்கள் பட்டு எப்படியோ முன்னுக்கு வந்தான். கடைசியாக டாக்டர் பரீட்சையில் தேறி சில ஊர்களில் இருந்துவிட்டுப் பிறகு சொந்த ஊருக்கே ஆஸ்பத்திரி டாக்டராக வந்துசேர்ந்தான்.

ஒரு நாள் கமலாபுரம் ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டர் முகுந்தன், மேஜைமீது மருந்து கொடுத்த கணக்குகளை வைத்துக்கொண்டு ஒத்துப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வருஷாந்தக் கணக்குத் தயார் செய்து அனுப்ப நாள் நெருங்கியிருந்தது. அப்போது வெளியே நான்கு ஆட்கள் தாங்கள் தூக்கி வந்த கயிற்றுக் கட்டிலைக் கீழே மெதுவாக வைத்து, "சாமி!" என்றார்கள், "பறையர்கள் போலிருக்கிறது. என்ன? கொலையா? போய்ப்பாரும்" என்று முகுந்தன் கம்பவுண்டருக்குச் சொன்னான்.

அவ்வூர்ப் பள்ளிக்கூடத்தின் தலைமை உபாத்தியாயர் அருகில் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் தினம் காலையில் தேகாரோக்கியத்துக்காகக் கொஞ்சதூரம் நடந்துவிட்டு ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டருடன் அரை

மணி நேரம் வெறும் பேச்சுப் பேசிவிட்டுப் போவது வழக்கம்.

"வாரந் தவருமல் இந்த ஊரில் ஒரு கொலை; ஒரு பிரேத விசாரணை; பொல்லாத ஊர் இது. நான் இருந்த வேறு எந்த ஆஸ்பத்திரியிலும் இப்படி இல்லை" என்ருன் முகுந்தன்.

"படிப்பில்லாத ஜனங்கள். இந்த ஜில்லாவில் ஒன்றும் இல்லாததற்கெல்லாம் சண்டைபோடுகிருர்கள். வாய்ப்பேச்சிலிருந்து உடனே அடி, குத்து, கொலை ஏற்பட்டுவிடுவது சர்வசாதாரணம். ஆரம்பப் படிப்பு பரவினுல்தான் இவைகளெல்லாம் நிற்கும்" என்ருர் உபாத்தியாயர்.

இதற்குள் கம்பவுண்டர் முத்துப் பிள்ளை திரும்பிவந்து, "பிரேதமல்ல. பெண் பிள்ளையைப் பலமாய் அடித்துக் கட்டிலில் போட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கிருர்கள்" என்ருர்.

"வயது என்ன?" என்ருர் ஹெட்மாஸ்டர். இந்தக் கேள்வியைக் கவனியாமல் முகுந்தன், "உள்ளே கொண்டுவந்து மேஜைமேல் இறக்கச் சொல்லு" என்ருன்.

ஹெட்மாஸ்டர் புன்னகையுடன், "ஏதோ திருட்டுச் சிநேகம். அதிலிருந்து வந்த ஆபத்துப் போல் தோன்றுகிறது" என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தார்.

"இருந்தாலும் இருக்கலாம்; போய்ப் பார்ப்போம்" என்று முகுந்தன் எழுந்து மேஜையண்டை

போனான். பெண்ணைக் கொண்டுவந்த ஆட்கள் அவளை மெல்லக் கட்டிலிலிருந்து தூக்கி வந்து மேஜையின்மேல் படுக்கவைத்தார்கள்.

முகுந்தன் காயங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே, "பலமாய் அடித்திருக்கிறார்கள்" என்றான். நன்றாகப் பரிசோதித்ததில் இரண்டு கை யெலும்புகள் ஒடிந்து போயிருந்ததாகத் தெரியவந்தது; மற்றவை மேலான தோல்காயங்கள்.

பெண்ணைத் தூக்கிவந்த ஆட்களில் மாரி ஒருவன். "பிழைப்பாளா? எஜமானே!" என்று அவன் கேட்டான்.

"உனக்குச் சொந்தமா?" என்றான் முகுந்தன்.

"என் வீட்டுக்காரி, சாமி! பிழைப்பாளா?" என்று கண்ணில் நீர் ததும்ப மறுபடியும் அவன் கேட்டான்.

"எல்லாம் சரியாய்ப் போகும். பயப்படாதே. ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு மாதம் வைத்திருக்கவேண்டும்" என்றான் முகுந்தன்.

இதைக் கேட்டதும் மாரி, "ஐயோ!" என்று கதறி, "ஒரு மாதம் கஞ்சிக்கு என்ன செய்வேன்!" என்றான்.

"பைத்தியக்காரா! கஞ்சி நாங்கள் வார்ப்போம்; பயப்படாதே!" என்றான் முகுந்தன். அப்போது கூட வந்திருந்தவர்களில் ஒருவன், "அடே மாரி! உனக்குத் தெரியாதா? நம்ம ஊர்ச் சாமியடா!

டாக்டர் துரை நம்ம வேப்ப மரத்தையா மகன்! நம்மைக் காப்பாற்றுவார், எஜமான். வாசிபண்ணி விட்டுவிடுவார்" என்றான்.

"கஞ்சி வார்த்துக் குணப்படுத்தி விடுவார். உனக்குங்கூடச் சோறு போடுவார். ஏனடா அழு கிறாய்?" என்றான் மற்றொருவன்.

"நம்ம எஜமான், நம்மைக் காப்பாற்று வாரடா" என்றார்கள் மூன்றுபேரும் சேர்ந்து.

மாரி இப்போது நிமிர்ந்து டாக்டர் முகத்தைப் பார்த்தான். "சுவாமி, நீங்கள் முகுந்தையா அல் லவா?" என்று கேட்டான்.

"ஆம், ஆம்" என்று முகுந்தன் ஒடிந்த கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே சொன்னான்.

"நான் போய்வருகிறேன். டாக்டர்வாள்!" என்று ஹெட்மாஸ்டர் நமஸ்காரம் செய்தார்.

"ஆகா, சரி; நமஸ்காரம்" என்று முகுந்தன் அவருக்குச் சொல்லிவிட்டு, "என்ன சண்டை? ஏன் இந்த அடி? சமாசாரம் சொல்லு, தம்பி!" என்று மாரியைக் கேட்டார்.

வந்தவர்கள் நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொன் னார்கள். கதை சொல்லும்போது எல்லோரும் சேர்ந்தாற்போல் பேசியபடியால், விவரம் தெரிந்து கொள்வது கொஞ்சம் கஷ்டமாய்த்தான் இருந்தது.

9

"முத்துப்பிள்ளை! ஏதாவது பூப்பறித்துவைத் திருக்கிறீரா, என்ன?" என்று டாக்டர் கேட்டார்.

"இல்லை ஐயா! பூவேது? பறிப்பதேது? செடியெல்லாம் காய்ந்துகிடக்கிறது" என்று கம்பவுண்டர் சொன்னார்.

"இந்தப் பெண்ணண்டை வந்தால்கூட மல்லிகை வாசனை வருகிறதே; என்ன காரணம்? அம்மா கொய்துவைக்கும் மல்லிகைப்பூ வாசனை மாதிரியே இருக்கிறது" என்று முகுந்தன் தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டான். இவ்விதம் தன் தாயின் ஞாபகத்துடன் பூவாயியின் காயங்களுக்கெல்லாம் மெதுவாக மருந்து தடவினான். பிறகு எலும்பு உடைந்த கைகளுக்கு மரக்கட்டை வைத்துக் கட்டினான்.

"எப்படி இருக்கிறது, அம்மா?" என்று அவளைக் கேட்டான்.

"அப்பா!" என்று அவள் பெருமூச்சுவிட்டு, "இப்போது கொஞ்சம் பொறுக்கலாம், எஜமானே! சாமி உன்னை மகாராஜனாக்கட்டும். நீ சுகமாயிருக்க வேண்டும், எஜமானே!" என்றாள்.

இவ்வார்த்தைகள் அந்தப் பெண்வாயிலிருந்து வந்தபோது அவள் பார்வையும், அவள் முகத்தில் பூத்த புன்முறுவலும், பெற்ற தாய் தன் குழந்தையைக் கண்டு ஆனந்தப்படும்போது தோன்றும் முகமலர்ச்சியை ஒத்து விளங்கின. முகுந்தனுக்குத் தன் தாயின் நினைவு மேன்மேல் அதிகரித்துவந்தது.

"இது என்னவோ தெரியவில்லை. இவளண்டை வரும்போதெல்லாம் அம்மா நினைவு மேலிடு

கிறது" என்று மறுபடியும் தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு முகுந்தன் எழுந்து கைகழுவப் போனான். எங்கே போனாலும் மல்லிகை வாசனை நிறைந்தாற்போலிருந்தது. முகுந்தன் தாய்க்கு மல்லிகைப் பூவில் அதிகப்பிரியம். புருஷன் இறந்து தலையில் பூ வைத்துக்கொள்ள முடியாமற்போன பிறகுங்கூட, தினம் தவறாமல் எங்கிருந்தாவது மல்லிகைப்பூப் பறித்துக்கொண்டு வந்து பூஜைக்கு வைப்பாள். வீடு முழுதும் வாசனை வீசும். இன்று முகுந்தன் எங்கும் அவ்வாசனையைக் கண்டான்.

இம்மாதிரிச் சில சமயங்களில் அகாரணமாக ஏதோ ஒரு வாசனை அல்லது ஒரு பாட்டின் இசை மனதில் திடீர் என்று தோன்றி, அத்துடன் குழந்தைப் பிராயத்தின் நினைவு உதிப்பது பலருடைய அனுபவம் அல்லவா? சில வேளைகளில் ஏதோ முன்னால் மோந்த மணம், முன்கேட்ட பாட்டு என்று மாத்திரம் நினைவு தோன்றுமேயொழிய, எப்போது எந்நாளில், மோந்தது அல்லது கேட்டது என்று சொல்ல முடியாமலிருக்கும். இவை பூர்வ ஜன்ம நினைவுகள் என்று சிலர் சொல்வார்கள். தான் குழந்தையாக இருந்தபோது வேலம்பட்டி வீட்டில் தாயுடன் விளையாடின பருவம் இன்று முகுந்தன் மனதை விடாமல் கவர்ந்தது.

"இதென்ன ஆச்சரியம்! இந்த மல்லிகைப் பூ வாசனை விடமாட்டேன் என்கிறது. ஒரு வேளை, இறந்தவர்கள் மறுபடியும் பிறக்கிறார்களென்று

சொல்லுகிறார்களே—அம்மாதான் இந்தப் பெண்ணாய்ப் பிறந்தாளோ, என்னவோ? யார் இல்லையென்று சொல்லமுடியும்?" என்று இந்த மாதிரி எண்ணி முகுந்தன் மறுபடி எழுந்து அந்தப் பெண்ணின் கட்டிலண்டை போனான். கண் மூடியிருந்தவள் கண்ணைத் திறந்து அவனைப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வை மறுபடியும் அவனுக்குத் தாயின் நினைவை உண்டாக்கிற்று. மீண்டும் மல்லிகைப் பூ வாசனை வீசிற்று.

10

"பிறந்தன விறக்கு மிறந்தன பிறக்கும்."

முகுந்தன் படுத்ததும் தூங்கிப் போவது வழக்கம். இந்த வித்தையை வடக்கே தான் சுற்றி வந்த நாட்களில் ஒரு யோகியிடம் கற்றுக்கொண்டான். படுத்த உடன் தூக்கம் வராமல் எண்ணங்கள் பல தொடர்ந்து தொடர்ந்து வருவது எல்லோருக்கும் சாதாரண அநுபவம். முகுந்தன் அவ்வெண்ணங்களை விரட்டி, மனதை யடக்கிப் நித்தவுடன் தூங்கிப் போகப் பயின்றிருந்தான். ஆனால், இன்று அது பலிக்கவில்லை. என்ன முயற்சி செய்தும் தூங்கமுடியவில்லை. சிறிது நேரம் புரண்டு புரண்டு பார்த்துவிட்டுக் கடைசியில் எழுந்து உட்கார்ந்து விளக்கேற்றிப் புஸ்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டான். அது இறந்துபோன நண்பன் ஒருவன் கொடுத்த பகவத்கீதைப் புஸ்தகம். அதைப் பிரித்துப் படிக்க ஆரம்பித்தான். இரண்டாவது அத்தியாயம், 22-ஆம் சுலோகத்துக்கு வந்தான் :—

"ஒருவன் நைந்துபோன துணியை எறிந்து விட்டுப் புதிய துணியை உடுப்பதுபோல் தேகத்தில் வசிக்கும் ஆன்மாவானது பழுதுபட்ட தேகத்தை விட்டு வேறு புதிய தேகத்தை அடைகிறது."

"ஆமாம்; ஆனால், இறந்தவனுக்கு மறுபிறப்பில் என்ன தேகம் கிடைக்கும்? நினைத்த தேகம் எடுக்க முடியுமா? அது முடியாது. தான் செய்த நன்மை தீமை, உபகாரம் அபகாரம், இவைகளை யொட்டியே புது ஜன்மம் கிடைக்கும். மனிதனோ, பிராணியோ துன்பத்தில் அடிபடுவதை அடிக்கடி நாம் காண்கிறோம். நம்மைத் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கடித்துவிட்டு இறந்துபோன நம் தாயோ, தகப்பனோ, அண்ணனோ மறுபிறப்பில் அந்த உருவம் எடுத்திருக்கலா மல்லவா? ஆதலின் துன்பப் படும் மனிதனுக்காகட்டும், பிராணிக்காகட்டும், நாம் அன்புடன் ஆதரவளித்து நோயைத் தீர்க்க முயல வேண்டும். யாராவது பொருளோ, பதவியோ அடைந்து சுகமாயிருப்பதைக் கண்டு நாம் பொறாமைப் படுகிறோமே? அது என்ன அறியாமை! ஒரு வேளை, நமக்கு மிகவும் பிரியராயிருந்து அகாலத்தில் இறந்துபோன எவருக்காக நாம் இன்னும் துக்கப்படுகிறோமோ அவரே, மறு ஜன்மம் எடுத்து, தாம் முன்செய்த நற்கருமங்களின் காரணமாய் அந்த நல்ல பதவியையோ, பொருளையோ அடைந்திருக்கலாமல்லவா?" இப்படி முகுந்தன் தனக்குத் தானே வியாக்யானம் சொல்லிக்கொண்டான்.

இந்தக் கீதா சுலோகத்தை இதற்கு முன் பல தரம் அவன் படித்ததுண்டு. புதியதொன்றுமில்லை. ஆனால், சில சமயங்களில் நாம் படிக்கும் சுலோகமோ, பாட்டோ, குறளோ முன்னெப்போது மில்லாத தெளிவுடன் பொருள் விளக்கமாகிறது. இந்தப் பகவத்கீதா சுலோகம் முகுந்தனுக்கு முன்னெப்போதுங் காணாத தெளிவுடன் இன்று விளங்கிற்று.

"உடல்தான் வயதினாலோ, நோயினாலோ மெலிந்து இறந்துபோகிறது. ஆனால், நோயும், மூப்பும் இல்லாத ஆத்மாவும் அத்துடன் இறந்து போகுமோ? அதெப்படி முடியும்? அம்மாவின் உடல் இறந்தாலும் அவள் மறுபடியும் வேறு உடலில் பிறந்தே இருக்கவேண்டும்" என்றிவ்வாறு இடையிடையே பற்பல எண்ணங்கள் எண்ணிக் கொண்டே படித்துக்கொண்டிருந்தான்.

11

"அப்பா, முகுந்தா! குழந்தாய்! எழுந்திருக்கிறாயா? சாப்பிட வருகிறாயா?" என்று அம்மா சமையல் உள்ளிலிருந்து கூப்பிட்டாள்.

அவள் குரலே; அதில் சந்தேகமேயில்லை! இதென்ன அதிசயம்! இவ்வளவு நாள் இவள் இறந்துவிட்டாள் என்று நினைத்து வருந்திக் கொண்டிருந்தேனே! இதோ அவள் குரல்! அவளே! நான் ஊர் ஊராய்ச் சுற்றியது, கஷ்டப்பட்டது, எல்லாம் வெறுங்கனவு. அம்மா செத்துப்போகவில்லை; உயிருடன் இருக்கிறாள். நானும் பள்ளிக்

கூடத்தில் இன்னும் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இனி ஒருநாளும் அழுக்குத் தண்ணீர் குடிக்கமாட்டேன். எனக்குக் காலரா வந்தாலும் அவளை என் அருகில் வரவிடமாட்டேன். அவளுக்கும் நோய் வரும்படி பார்த்துக் கொண்டிரேன். ஐயோ! இதென்ன சந்தோஷம்? அம்மா உயிருடன் இதோ இருக்கிறாளே!

* * * *

எங்கேயோ அவசரமாய்க் குடம் எடுத்துக் கொண்டு வேகமாய்ப் போகிறாள். என்னையும் வா வென்று அழைப்பதுபோல் கையினால் சைகை காட்டுகிறாள். அவசரமாய்ப் போகிறாள். சேரிக் குள் ஓடுகிறாள். ஐயோ! நில், அம்மா, நில்; ஏன் ஓடுகிறாய்? அதோ, சேரிக்குள் போய்விடுகிறாள். அங்குள்ளவர்கள் எல்லாம் சுற்றிக்கொண்டு அடிக் கிறார்கள். 'வந்தாயா சேரிக்குள்? பாப்பாத்திக்கு இங்கென்ன வேலை?' என்று காட்டு மிருகங்களைப் போல் கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு தடிகளெடுத்துக் கொண்டு மனம்போனபடி அடித்து எலும்பை நொறுக்கி விடுகிறார்கள். கயிற்றுக் கட்டிலில் போட்டு நாலுபேர் தூக்கிக்கொண்டு வந்து ஆஸ்பத் திரியில் போடுகிறார்கள்! ஐயோ! அம்மா!

இது ஒன்றுமில்லை. என்ன புத்தி மாறாட்டம்? பாவம்! காலரா கண்டு படுத்தபடுக்கையாக அல் லவா இருக்கிறாள்? உடம்பில் சொல்ல முடியாத வலி. கைகால் இழுப்பு. வயிற்றில் பொறுக்க முடி

யாத நோவு. ஐயோ! அம்மாவைத் தூக்கிப்போகிறார்களே! என்னால் எழுந்திருக்க முடியவில்லையே! 'முடிந்து போயிற்று' என்கிறார்களே. என்ன? அம்மாவுக்கு என்ன? ஏன் பேசாதிருக்கிறாள்? செத்தா போய்விட்டாள்? எனக்கு இனித் தாய் இல்லையா? ஐயோ! என்ன செய்வேன்!

* * * *

திடுக்கிட்டு முகுந்தன் கண்விழித்தெழுந்தான். நாற்காலியிலேயே தூங்கிப்போனபடியால் பகவத் கீதைப் புஸ்தகம் கீழே விழுந்து கிடந்தது. கமலாபுரம் ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பதுதான் உண்மையாகவும், மற்றவையெல்லாம் கனவாகவும் முடிந்தன. எழுந்து படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு தூங்கிப் போனான்.

12

"குலமொன்றாய் நீபடைத்த குறியையறி யாமல்யான்
மலபாண்டத் துள்ளிருந்து மயங்கினேன் பூரணமே."

பூவாயியின் காயங்களையெல்லாம் ஆற்றிக் கையெலும்பைக் குணப்படுத்த ஒரு மாதத்திற்கு மேலாயிற்று. மிக அன்புடனும் ஆதரவுடனும் முகுந்தன் மருந்துபோட்டுப் பார்த்துவந்தான்.

"தம்பி, மாரி! நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். கேட்கிறாயா?" என்றான் முகுந்தன்.

"சொல்லு, எஜமானே!" என்றான் மாரி.

"நாம் சிறு பையன்களாயிருக்கையில் என்னை ஒரு பெரிய குரங்கின் கையிலிருந்து காப்பாற்றினாய்

அல்லவா? அப்போது என் தாய் அதற்காக உன்னை அடித்துத் துரத்தினளல்லவா?"

"ஏதோ நடந்தது. அது வெகு நாளாயிற்று. சாமி! இப்போது என் வீட்டுக்காரியின் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்தாயே. என் வீட்டில் விளக்கு வைத்தாயே, எஜமானே!"

"மாரி, செத்துப்போனவர்கள் திரும்பிப் பிறக்கிறார்களென்று உனக்குத் தெரியுமா? நல்லதோ, தீயதோ, செய்ததின் பலன்களை அநுபவிக்க மறு ஜன்மம் எடுப்பது தெரியுமா?"

"ஆமாம், எஜமான்! அப்படித்தான் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். ஆண்டவன் எல்லாம் பார்த்து வருகிறான். ஒருவரையும் விடமாட்டான். அவனுக்கு மேல் யார்?"

"என் தாய் உனக்குச் செய்தது பெருந்தவறு. அதற்காக அவள் இப்போது வேறு ஜன்மம் எடுத்துக் கஷ்டப்படுகிறாள் என்றே நினைக்கிறேன். அதற்காக நான் ஒரு நோன்பு இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்திருக்கிறேன்."

"சொல்லு, சாமி!" என்றான் மாரி.

"இப்பொழுது உங்களுக்கெல்லாம் மிகவும் கஷ்டகாலம். கொடும் பஞ்சம். நீயும் உன் மனைவியும் என் வீட்டில் என்னுடன் இருங்கள். எனக்குப் பந்துக்கள் இல்லை. நீயும் பூவாயியும் எனக்குத் தம்பியும் தங்கையுமா யிருக்கவேண்டும்" என்றான் முகுந்தன்.

மாரிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை; "சாமி, நாங்கள் எஜமானுக்குத் தம்பியும் தங்கையும் எப்படி ஆவோம்? முடியாது எஜமானே!" என்றான் மாரி.

அதற்கு முகுந்தன், "மாரி, அவை யெல்லாம் சரியல்ல. உங்களை இப்படி நாய்வாழ்வு நடத்த மற்றவர்கள் வைத்திருப்பது பெரும் பாவம். அதற்காகவுந்தான் இந்த நோன்பு நிச்சயித்தேன். நீ மறுக்கக் கூடாது" என்றான்.

"சாமி!"

"இறந்தால் புது ஜன்மம் உண்டு என்று சொன்னேனல்லவா? உன் மனைவியைப் பார்த்தது முதல், என்ன காரணமோ, அவள் என் அம்மாவே என்று தோன்றிவருகிறது."

"சாமி! எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே!"

"தம்பி. விளங்காமற் போனால் போகட்டும். நான் சொல்வதை நீ மறுக்கக் கூடாது. என் கூட நீங்கள் இருக்கவேண்டும்."

"என் தாய் சம்மதிக்கமாட்டாளே!"

"நான் சமாதானப் படுத்துகிறேன்" என்றான் முகுந்தன்.

"அவள் ஒப்பினால் சரி, எஜமானே!" என்று மாரி சொன்னான்.

எப்படியோ முகுந்தன் சொல்லிக் குப்பாயியைச் சம்மதிக்கச் செய்தான். அதுமுதல் முகுந்தன் ஊருக்குப் பறையனாய்ப் போனான். அவன் மனம் சாந்தியடைந்தது.

தீபாவளியில் தேவ தரிசனம்

ஸுந்தரஞ் செட்டியார் ஒரு துணி வியாபாரி. சிறு முதலைக்கொண்டு ஆரம்பித்து, தம்முடைய நாணயத்தினலும், விவேகத்தினலும் நல்ல ஆஸ்தி சம்பாதித்தார். அவர் மனைவி மீனட்சியம்மாள் தீவிர தெய்வபக்தி கொண்டவள்; பழைய ஆசார ஒழுக்கங்களை ஏகாதசி விரதம் உள்பட மிகவும் கண்டிப்பாய் நடத்திவந்தாள். மத்தியானத்தில் சாப்பிடு முன் வீட்டுக்கு வெளியே சென்று, காக்கை, குருவிகளுக்காக அரிசி இறைத்துவிட்டுத்தான் சாப்பிட உட்காருவாள். செட்டியாரும் தம் மனைவியை மிகவும் கௌரவித்து வந்தார். மனைவியின் பாக்கியத்தினல் தான் தம் வியாபாரம் சரியாக நடைபெற்றுவந்த தாய் அவர் நம்பினர்.

"ஜெய் சீதாராம்!"—சந்நியாசி உடை, முகத்தில் தேஜஸ், ஒரு கையில் தண்டம், ஒரு கையில் கமண்டலம், இவைகளுடன் நடு வயது கொண்ட ஒருவர், செட்டியார் வீட்டிற்குள் நுழைந்து இம் மாதிரி சத்தம் போட்டார்.

அன்று தீபாவளிக்கு முதல் நாள். செட்டியார் மனைவி இரு கை நிறைய அரிசியுடன் உள்ளே

யிருந்து வந்து சந்நியாசியை எதிர்கொண்டு சென்றாள். "அரிசி வேண்டாம்! சமைத்த அன்னம் இருக்குமாயின் கொடுப்பாய்" என்றார் பெரியார்.

"சமையல் முடியும் சமயந்தான். அரை நாழிகை காக்கவேண்டும்" என்று சொல்லி ஒரு பலகைபோட்டு அமரச் சொன்னாள். பிறகு அவர் அன்னம் வாங்கிக்கொண்டு, "அம்மணி! உனக்கு ஒரு குறைவுமில்லை. நீ புண்ணியவதி, பதிவிரதை: ஒரு மந்திரம் சொல்லுகிறேன்; அதைக்கற்று நாளை, கங்கா ஸ்நானம் செய்து ஜபிப்பாய். குடும்பத்தின் பெரியோர்களையும், சுவர்க்க வாசிகளையும், ரிஷிகளையும் நாளையதினம் காண்பாய்!" என்றார்.

மிகவும் தெய்வபக்தி கொண்ட செட்டியாரின் மனைவிக்கு ஆனந்தம் பொங்கிற்று. உபதேசம் பெற்றாள். மறுநாள் காலை பொழுது புலருமுன், எண்ணெய் தேய்த்து, தீபாவளி ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, மந்திரத்தை 1008- தரம் சந்நியாசி சொன்ன முறைப்படி ஜபித்தாள். உடனே வீட்டில் பெரிய மங்கள கோஷம்; ஆஜாரத்தில் பெருங் கூட்டம்; திவ்ய ஆசனங்கள்; அவைகள்மேல் ஆதித்ய ஜோதிகொண்ட முகங்களுடன் பெரியோர்கள்.

தன் முப்பாட்டனாரும், செட்டியாரின் முப்பாட்டனாரும், இன்னும் பலரும். இவர்களுடன் வேணு கையில் பிடித்தவர் ஒருவர்; அவரே மோசக்காரக் கிருஷ்ணர். பக்கத்தில் வில்லை வைத்துக் கொண்ட ஒருவர்; அவரே ஸ்ரீ ராமர். அவர் பக்

கத்தில் கிழவர் வசிஷ்டர். கலப்பை ஒன்றைத் தூக்கிக்கொண்டு பலராமர். பெரிய கோடாலி ஒன்றைத் தோளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு மற்ருெரு ராமர். இன்னெரு பக்கத்தில் பீமனும், அர்ச்சுனனும், தர்மபுத்திரருங்கூட உட்கார்ந்திருந்தார்கள். இப்படி எங்கு நோக்கினும் தேவர்களும், ரிஷிகளும், பாரத தேசத்தின் ஜோதி புருஷர்களும் ஒரு சமயம் தரிசனம் காட்டினவர் மற்ருெரு சமயம் மற்ருெருவராகக் காணப்பட்டார். எள் போட்டால் கீழே விழாதபடி ஆஜாரம் நிறையக் கூட்டம். இதைக் கண்ட மீனுட்சியம்மாள் ஆனந்த பரவசமாய், "நாராயணு ஓ!" என்று கூக்குரல் போட்டு மூர்ச்சையடைந்தாள்.

செட்டியார் மெத்தையிலிருந்து ஒரே குதியாய்க் கீழே குதித்து இறங்கினுர். பார்த்ததும் அவருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. "இதென்ன! வீட்டில் யாரோ வேஷம் போட்டுக்கொண்டு ஒரு கூட்டம் நிறைந்திருக்கிறது! இது யார் காரியம்?" என்று யோசித்துக்கொண்டே சுற்றிப் பார்த்தார். செட்டியார் துணி வியாபாரியானபடியால் முதலில் வந்து கூடியிருக்கும் ஆட்களின் உடைகளைக் கவனித்தார். "ஓஹோ! இது ஒரு காந்திக்கூட்டம்" என்று நிச்சயித்தார். எல்லோரும் கதர் உடுத்திருந்தார்கள். சிலர் மோட்டாக் கதர்; சிலர் 'நைஸ்' கதர்; சிலர் வெறுங்கதர்; சிலர் கரைபோட்ட கதர். ஆனல் எல்லோரும் கதர்தான்.

" ஐயன்மீர் ! நீங்கள் ஏன் இங்கே வந்தீர்கள் ? போலீஸார் ஆட்சேபிப்பார்கள்" என்றார் செட்டியார். கொல் என்று நகை கிளம்பிற்று. " நீங்கள் சிரிக்கலாம்; நீங்கள் சிறைக்குப் போகத் தயார்; நான் இல்லை" என்றார் செட்டியார். "நீங்கள் வேறு எங்கேயாவது போங்கள். பக்கத்து வீட்டில் வக்கீல் ஐயர் இருக்கிறார். அங்கே போய் வேண்டிய ஆட்டம் போடுங்கள்" என்று மறுபடியும் சொன்னார்.

"குழந்தாய்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒரு கிழவனார் செட்டியாரை நெருங்கினார். இவர்தாம் சுந்தரஞ் செட்டியாருடைய முப்பாட்டனார். "என்னை உனக்குத் தெரியவில்லையா? உன் தந்தை வாசுதேவனைப்பெற்ற தகப்பன் சுந்தரம், என் அருமைக் குழந்தை ஆச்சே? ஏன் பயப்படுகிறாய்?" என்று செட்டியாரை அணைத்துக்கொண்டு முத்தமிட்டார்.

" எல்லாம் சரிதான் பெரியோர்களே! ஆட்டம் நன்றாயிருக்கிறது ! உங்கள் எல்லோருக்கும் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம். தயைசெய்து வீட்டை விட்டுப் போங்கள்! இந்தக் கதர்க்கூட்டம் இங்கே வேண்டாம்! பண்டிகை தினம். போலீஸார் வந்து தொந்தரவு செய்தால் நன்றாயிராது" என்றார் செட்டியார்.

" அப்பனே ! எதைக் கதர் என்று சொல்லுகிறாய்? இதைத் தவிர வேறு துணி எனக்கு ஏது ? நான் பூவுலகத்தில் வாழ்ந்தபோது இந்தத் துணிதான். அப்போது சீமைத்துணியே ஊரில் இல்

லையே! நாங்கள் என்ன செய்யமுடியும்? அந்தத் துணியுடன்தான் நான் சுவர்க்கம் போனேன். அங்கே துணிகள் கிழியமாட்டேன் என்கிறது; உன் மனைவி பதிவிரதை; அவசரமாகக் கூப்பிட்டாள்; வந்தேன்" என்றார் கிழவர்.

செட்டியாருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. 'இது ஏதோ மோசம்! இது ஒரு காங்கிரஸ்காரர் கூட்டம்! இல்லாவிட்டால் இப்படி எல்லோரும் கதர் உடுத்தியிருப்பார்களா?' என்றே மறுபடியும் நினைத்தார். முடிவில் முகஜாடையிலேயே நம்பிக்கை விளைக்கும் தருமபுத்திரரண்டை சென்று தண்டனிட்டு நின்று, "ஐயா! தங்களைப் பார்த்தால் மோசம் செய்யமாட்டீர் என்று தோன்றுகிறது. உண்மையைச் சொல்லும். இது என்ன சமாசாரம்?" என்றார்.

"மகனே ஒன்றும் மோசமில்லை. நாங்கள் பூவுலகத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் துணியென்றால், கைராட்டை நூலால் நெய்த கைத்தறித் துணிதானே? அதற்கு நீங்கள் கதர் என்று இப்போது பேர்வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அப்போது எங்களிடையில் வேறு துணி ஏது? பாரத நாட்டிற்கு வேறு தேசத்திலிருந்து துணி வந்ததே கிடையாது. ஊரில் ஏராளமான துணி குவிந்துகிடந்தது. வெளி நாடுகளுக்குங்கூடக் கப்பலேற்றி அனுப்பிவந்தோமே! அந்தத் துணியையே நாங்கள் இப்போதும் உடுத்தி வருகிறோம். நீங்கள் ஏன் விட்டுவிட்டீர்கள்? நாட்டில் மிகவும் தரித்திரமாமே?" என்றார் தருமபுத்திரர்.

பிறகு செட்டியார் தைரியங்கொண்டு, ஒவ்வொருவராக எல்லாரண்டையும் சென்று, தண்டம் சமர்ப்பித்து, அவரவர்கள் துணியைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பரீட்சை செய்து பார்த்தார். ஸ்ரீ ராமர், பலராமர், கிருஷ்ணர், பரசுராமர், பீஷ்மர், அர்ச்சுனன், யாருடையதைப் பார்த்தாலும் சுத்தக் கதர்தான்.

"இதென்ன விநோதம்! நான் ஏதோ காந்திதான் 'இந்தத் துணி கட்டு' என்று கலகம் செய்கிறார் என்று பார்த்தேன்! இந்தக் கூட்டமெல்லாம் அதையே கட்டியிருக்கிறார்களே?" என்று செட்டியார் மனதில் சிந்தித்துக்கொண்டே மனைவியைப் பார்த்தார்.

மீனாட்சியம்மாளின் ஆனந்த மூர்ச்சை, இன்னும் தெளிந்ததும் தெளியாததுமாக இருக்கையிலேயே, 'போய்வருகிறோம்' என்று ஒரு சப்தம் கிளம்பிற்று. செட்டியார் வீட்டு ஆஜாரம் காலியாய்ப் போயிற்று.

நம்முடைய முன்னோர்கள் காலத்தில் உண்மையில் கதர் தவிர வேறு துணியே இருந்ததில்லை. அந்தத் துணியைத்தான் இன்னும் அவர்கள் சுவர்க்கத்திலும் உடுத்திவருகிறார்கள். நாமும் ஏன் உடுத்திப் பார்க்கக்கூடாது? பழைய பெருமையும் அத்துடன் தேசத்திற்கு வரும் என்றே எண்ண இடமிருக்கிறது.

ஓர் எலெக்ஷன் கதை

1

கோட்டூர் ஜில்லாவுக்குத் தலைநகரமாகிய கோட்டூரில், முன்பு காட்டாஞ்சேரி என்று சொல்லி வந்து இப்போது சில வருஷமாய் ஜேம்ஸ்பேட்டை என்று புதுப்பெயர் கொண்ட ஆதிதிராவிடத் தெருவில், ஸப்ளையர் சீரங்கன் என்பவன் அவ்விடம் குடியிருந்த முப்பது ஹரிஜனக் குடும்பங்களுக்குள் கொஞ்சம் நல்ல ஸ்திதியிலிருந்தான். அநேகமாய் ஜேம்ஸ்பேட்டையில் குடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் சோனை மலையில் கூலிவேலை செய்து ஜீவனம் நடத்தி வந்தார்கள். சீரங்கன் கூலிவேலை செய்யவில்லை; மலையில் காப்பி, தேயிலைத் தோட்டங்கள் வைத்திருந்த வெள்ளைக்காரர்கள் வீட்டுக்கு வேண்டிய சாமான்கள் கோட்டூரிலும் சந்தைகளிலும் விலைக்கு வாங்கி அவர்களுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து அதில் கொஞ்சம் லாபம் சம்பாதித்து யோக்கியமாய் ஜீவனம் செய்துவந்தான். மலையில் எல்லாத் துரைமார்களும் துரைசானிகளும் அவனிடம் வெகு பிரியமாயும், நம்பிக்கை வைத்தும் இருந்தார்கள்.

கோட்டூர் ஜில்லா கலெக்டருக்குங்கூட ஸப்ளையர் சீரங்கனுடைய யோக்கியதையையும் நல்ல

குணங்களையும் பற்றிச் சமாசாரம் எட்டியிருந்தது. முனிஸிபாலிடியில் ஒரு ஹரிஜன அங்கத்தினர் நியமிக்க வேண்டி வந்தபோது, கோட்டூர்ப் போலீஸ் ஸூபரின்டெண்டும், ஜில்லா டாக்டரும், லண்டன் மிஷன் பாதிரியாரும் எல்லாரும் சேர்ந்து வெள்ளைக்காரக் 'கிளப்' பட்லர் சுவாமிப்பிரியன் என்பவரை நியமிக்க வேண்டுமென்று ஜில்லாக் கலெக்டரை வற்புறுத்தினார்கள். இந்த யோசனையைக் கலெக்டர் மனைவி தடுத்துவிட்டாள். "ஸப்ளையர் சீரங்கனுக்குத்தான் அந்த ஸ்தானம் கொடுக்க வேண்டுமென்று மலையிலுள்ள வெள்ளைக்காரத் துரைசானிகள் சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். அது தான் சரி" என்று கலெக்டர் மனைவி பலமாகத் தன் புருஷனிடம் சொன்னதே நிறைவேறிற்று. "உங்களுக்குத் தெரியாது. கிளப்புப் பட்லரை நியமித்தால் ஊரில் தேசீயப் போக்கிரிகள் பெருங் கிளர்ச்சி செய்வார்கள். காலத்தின் நிலைமையை அனுசரித்துப் போகவேண்டும்" என்று கலெக்டர் மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லிச் சீரங்கனையே சிபார்சுசெய்து நியமனம் செய்துவைத்தார்.

அதுமுதல் சீரங்கன் நிலைமை கெட ஆரம்பித்தது. அவன் பெரிய மனுஷ்யன் ஆகிவிட்டான். கலெக்டரும் உத்தியோகஸ்தர்களும் அவனுடன் கைகுலுக்கிப் பேசிவிட்டார்க ளல்லவா? தன் வியாபாரத்தைச் சரியாய்க் கவனிக்கவில்லை. சாமான்களைத் தானே சென்று வாங்குவதற்குப் பதில் தன்

சிற்றப்பன் மகன் வரதனை அனுப்புவான். மலைக்கும் ஒவ்வொரு நாள்தான் போவான்; ஒவ்வொரு நாள் வரதனையே அனுப்புவான். வரும் லாபத்தில் அவனுக்கு ஒரு பங்கு கொடுத்தான். கவனம் குறைந்தது; லாபமும் குறைந்தது. குடும்பச் செலவுக்குப் போதிய வருமான மில்லாமல், துரைசானிமார்கள் கொடுக்கும் முன்பணத்தில் சில பாகத்தை வீட்டுச் செலவுகளுக்கு உபயோகித்து விடுவான். பிந்திக் கஷ்டப்படுவான். கடைகளில் கடனுகச் சாமான் வாங்க ஆரம்பித்தான். பல நாள், வியாபாரம் யோக்கியமாகச் செய்து வந்திருந்தபடியாலும், முனிசிபல் அங்கத்தினர் பதவி கிடைத்திருந்த புது கவுரவத்தினுலும், கடைக்காரர்கள் கடனுகச் சாமான்கள் கொடுத்தார்கள். துரைசானிகளிடம் கணக்கு ஒப்பிப்பதில் சில பொய்களும் சொல்ல வேண்டியதாயிற்று.

முறை கெட்டுவிட்டால் சின்ன வியாபாரமானுலும் சரி, பெரிய வியாபாரமானுலும் சரி, சிக்கல்கள் வரவர வெகு வேகமாய் அதிகரித்துக் கடைசியில் மனிதனைக் குழியில் தள்ளிவிடுவது தெரிந்த விஷயம். ஊரில் சீரங்கனுக்கு முன்னிருந்த மதிப்புக் குறைந்துவிட்டது. முதலில், மற்ற நகர பரிபாலன அங்கத்தினர்களை விடச் சீரங்கனே யோக்கியன் என்று பாதி வேடிக்கையாகவும் பாதி உண்மையாகவும் ஊரில் சொல்லிவந்த பேச்சு இப்போது மாறிவிட்டது.

2

முனிசிபல் சேர்மன் கோபால் செட்டியார் திடீர் என்று இறந்துவிட்டபடியால், மறு சேர்மன் தேர்தல் நடைபெற ஏற்பாடுகள் நடந்தன. அந்த ஸ்தானத்திற்குப் பிரபல நூல் வியாபாரி தனபால செட்டியார் ஓர் அபேட்சகராக நின்றார். போட்டியாக வக்கீல் ராமசாமி முதலியார் நின்றார். ஊரில் வக்கீல்களுக்குள்ளும் கடைத்தெருவிலும் ஒரு மாதமாக இதே பேச்சு.

வாக்கு வேட்டை ஆரம்பித்துவிட்டது. தேர்தலுக்கு நான்கு நாளிருக்கப் பணப் பேச்சும் ஆரம்பித்தது. "அங்கத்தினர் ஒருவருக்கு ரூ. 1000, 2000 எடுத்து வைத்திருக்கிறார் செட்டியார்" என்றார்கள். இதில் பாதி உண்மை, பாதி புளுகு. ஆயினும் ராமசாமி முதலியார் தாம் அந்தத் துறையில் இறங்குவதாக உத்தேசமேயில்லை என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டார். அவருடைய நண்பர்களுக்கு உற்சாகம் குறைந்து போய்விட்டது. அவர்கள் எவ்வளவோ சொல்லியும், "பணம் செலவழித்தாவது இந்தப் பதவி சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று எனக்கு இஷ்டமில்லை" என்று முதலியார் பிடிவாதம் செய்தார்.

திங்கட்கிழமை காலை 8 மணிக்குத் தேர்தல். ஞாயிற்றுக் கிழமை இரவு 8 மணி; ராமசாமி முதலியார் வீட்டில் நண்பர்கள் கூடினார்கள்.

"இப்படிச் செய்தால் தங்களுக்கு என்ன? ஒன்றுமில்லை. எங்களுக்குத்தான் அவமானம்" என்றார் பொடிக்கடை ரங்கப் பிள்ளை.

"இனி ஊரில் நாம் இருக்கமுடியாது. எங்கேயாவது போய்த்தான் விடவேண்டும்" என்றார் மளிகைக் கடை சீதாராமையர்.

"எங்களை யெல்லாம் இப்படி அவமானத்தில் இழுத்துவிடுவது உங்களுக்கு நியாயமா?" என்றார் வீரராகவ செட்டியார். இவர், அபேட்சகர் தனபால செட்டியாரின் மைத்துனர். முந்தி அவருடன் வியாபாரத்தில் கூட்டாக இருந்து பிரிந்துபோனவர். அதுமுதல் இருவருக்கும் அதிக விரோதம்.

முதலியார் ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தார். மறுபடி சீதாராமையர், "இப்படிப் பணம் கொடுத்து ஊரைக் கெடுத்து முனிசிபாலிடியை நாசம் செய்துவிடுவதை நாம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதா?" என்றார்.

"அதற்கு நாம் என்ன செய்ய முடியும்? காலம் கெட்டுப் போச்சு. முந்தி யிருந்த சேர்மன்கள் எல்லாம் எவ்வளவோ கவுரவமா யிருந்தார்கள்; யோக்கியர்களுக்கு இனி இடமில்லை" என்றார் முதலியார்.

"விஷத்திற்கு விஷந்தான் மருந்து. முதலியார்வாள்! நீங்கள் இந்தக் காரியத்தில் இம்மாதிரி இருக்கலாகாது. கொஞ்சம் சிரத்தை காட்டவேண்டும்" என்றார் ஆயுர்வேத பண்டிதர் ராகவாசாரியார்.

இரண்டு நிமிஷம் கழிந்து கடிகாரத்தில் மணி 9 அடித்தது. "நல்ல சகுனமாயிற்று. இனி ஏன் தாமதம்?" என்று சீதாராமையர் எழுந்தார். எழுந்து, முதலியார் கையைப் பிடித்து உட்கார்ந் திருந்தவரை எழுப்பி, ஒரு கை அவர் தோள்மேல் போட்டு வெகு அபிமானமாக ஆபீஸ் அறைக்குள் தனியாக அழைத்துப் போனார்.

ஒரு நாழிகை கழிந்தது. பிறகு சீதாராமையர் சிரித்த முகத்தோடு வந்து, கூடியிருந்தவர்களைப் பார்த்து, "சரி. காரியம் முடிந்தது; இனி செய்ய வேண்டிய வேலைகளைச் செய்யலாம்; ஒரு ராத் திரிதான் இருக்கிறது" என்றார். எல்லோருக்கும் ஒரே சந்தோஷம்; ஆரவாரித்தார்கள்.

3

அன்றிரவு மோட்டார்கார்கள் பறந்ததற்குக் கணக்கில்லை. இரவு 2-மணிக்கு முதலியார் வீட்டுக் குச் செய்திவந்தது. 35 அங்கத்தினர்கள் வோட்டுச் செய்ய வேண்டியதில், 17 அங்கத்தினர்கள் முதலி யார் பக்ஷம் என்று முடிவாகச் சொல்லிவிட்டார் கள். அதில் 10 பேர்கள் செட்டியாரிடம் வாங்கி யிருந்த பணமும் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டார்கள். ஏழு ஆசாமிகள், "யாரிடமும், பணம் வாங்கமாட் டோம்; முதலியாருக்குத்தான் வோட்டுச்செய்வோம். நீங்கள் ஏன் சந்தேகப்படுகிறீர்கள்?" என்றார்கள். இன்னும் ஒரு வோட்டு வந்தால் போதும். பாக்கி

18 ஆட்களில் ஒருவர் நாகபட்டினத்திற்குக் கோர்ட்டு அலுவலாகப் போயிருக்கிறார். அவர் நாளைக்குள் வரமாட்டார். 16 பேர்கள் தனபால செட்டியார் கட்சி. அவர்களை அசைக்கமுடியாது. சீரங்கன் ஒருவன்தான் சந்தேகமாய் நிற்கிற வோட்டு. அவனை எங்கே தேடினாலும் அகப்பட வில்லை. வீட்டில் விசாரித்தால் மலைக்குப் போய் விட்டான் என்கிறார்கள்.

“ அவன் தம்பி வாத்தியார் முனிசாமியைக் கேட் டீர்களா ?” என்றார் பொடிக்கடை ரங்கப் பிள்ளை.

“கேட்டோம். அவன் இப்படியும் அப்படியும் சொல்லுகிறான். ஒரு சமயம், ‘மலைக்குத்தான் போயிருக்கலாம்’ என்கிறான். ஒரு சமயம், ‘வீட்டி லேயே ஒளிந்துகொண்டிருக்கலாம் ; ஏழைகளுக்கு இந்தக் கஷ்டம் என்னத்திற்கு ? எங்கேயும் தாக்ஷ ணியம் ; எப்படிப் போனாலும் விரோதம் ; என் கிறான்.”

“ இவ்வளவு செய்தும் வீணாய்ப் போகும்போ லிருக்கிறதே ” என்றார் சீதாராமையர்.

“ ‘ஆமாம்’, இம்மாதிரி மூக்கால் அழுதாலா காரியம் ஆகும் ?” என்று பொடிக்கடை ரங்கப் பிள்ளை மிக்க கோபத்துடன் சொல்லி எழுந்தார்

“ நீர்தான் பார்த்துச் செய்யுமே !” என்றார் சீதாராமையர்.

“எங்களை யெல்லாம் யார் நம்புவார்கள்? நாங்கள் ஏழை யாச்சே!” என்றார் ரங்கப் பிள்ளை.

“முதலியார்வாள்! ரங்கப் பிள்ளைதான் எல்லாம் செய்யட்டும். நான் இத்துடன் இந்த விஷயத்தை விட்டேன்!” என்றார் சீதாராமையர்

“நன்றாயிருக்கிறது! நல்லவேளை பார்த்தீர்கள் சண்டைக்கு!” என்று வீரராகவ செட்டியார் எழுந்திருந்த சீதாராமையரை மறுபடி உட்கார வைத்தார். உட்கார வைத்து, முதலியாரிடம் வந்து, “இதில் இறங்கி யிருக்கக்கூடாது. இறங்கினபின். எல்லாம் சரியாய்ச் செய்து முடிக்கவேண்டும். கைக்கு எட்டினது வாய்க்கு எட்டாமல் விட்டுவிடுவதா? தயைசெய்து ரங்கப் பிள்ளையிடம் இந்தச் சீரங்கன் விஷயத்தை ஒப்பிவித்து விடுங்கள். பகவான் இருக்கிறார். நம் கட்சி ஜயிக்கும்!” என்றார்.

முதலியாருக்கும் உற்சாகம் பிறந்துவிட்டது. வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். பெட்டி திறந்து மூடிய சத்தம் கேட்டது. ஒரு பையுடன் வெளியே வந்து ரங்கப் பிள்ளையை அழைத்துக்கொண்டு வேறு ஓர் அறைக்குள் சென்றார்.

4

பொடிக் கடை ரங்கப் பிள்ளை ஜேம்ஸ்பேட்டைக்குச் சென்றார். சீரங்கன் தம்பி முனிசாமியைக் கண்டு ரூ.100 ஒரு காகிதத்தில் 5 பொட்டலமாகக் கட்டி அவனிடம் பேசாமல் கொடுத்தார். முனிசாமி இவ்வளவு தொகை வெள்ளி ரூபாயாக ஒரே தடவை

அதற்கு முன் கனவிலும் தொட்டது கிடையாது. பிரமித்து, கண்களில் ஒரு பித்தப் பிரகாசத்துடன் ரங்கப் பிள்ளையைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா நின்றான்.

ரங்கப் பிள்ளை, "யார் யாரோ உன்னை வந்து கண்டிருப்பார்கள். இக்காலத்தில் ஏழையை யார் நம்புகிறார்கள்? யார் உதவுகிறார்கள்? உங்களுக்கு இருக்கும் கஷ்டங்கள் யாருக்குத் தெரியும்? தம்பி! இந்தப் பணம் உன்னுடையது. காரியம் ஜயித்தாலும் சரி; தோற்றாலும் சரி. சீரங்கன் எங்கே? உண்மை என்ன?" என்றார்.

வாத்தியார் முனிசாமி, "உங்களிடம் நான் பொய் பேசக்கூடாது. சீரங்கனைத் தனபாலு செட்டியார் வீட்டில் குதிரைக் கொட்டடியில் பூட்டி வைத்துக் காவலிருக்கிறார்கள். அவன் செட்டியாருக்கு ரூ.150 வரையில் முந்தியே கடன்பட்டிருக்கிறான்; தெரியாதா? நாளை நேராக முனிசிபல் ஆபீசுக்குப் போகும்போது அவனைக் கூடவே கூட்டிப் போவார்கள்" என்றான்.

"முனிசாமி! இதில் என்ன செலவானாலும் சரி நான் சொல்லுகிறபடி செய்" என்றார் ரங்கப்பிள்ளை.

பிறகு கொஞ்ச நேரம் குசுகுசு வென்று பேசினார்கள். "சரி, தாங்கள் இங்கே இருங்கள்" என்று சீரங்கன் வீட்டுக்குள் முனிசாமி நுழைந்தான்.

உள்ளே சீரங்கன் தாயாகிய கிழவியிடம் அவன் கொஞ்ச நேரம் பேசிவிட்டு, மறுபடி வெளியே

வந்து ரங்கப் பிள்ளையை மாரியம்மன் கோயில் திண்ணையில் உட்கார வைத்துவிட்டு, அவர் கொண்டு வந்திருந்த குதிரை வண்டியில் தான் ஏறி, தனபால செட்டியார் வீட்டுக்குப் போனான்.

செட்டியாரும் அவர் வீட்டு வாசல் திண்ணையில் தம் நண்பர்களுடன் உட்கார்ந்திருந்தார். ஒரு 'ஹரி கேன்' விளக்கும், காகிதம் பென்சலுமாக இருந் தார்கள். முனிசாமி வண்டியிலிருந்து இறங்கி, செட்டியார் காலில் விழுந்தான். "சாமி! எஜமான் மன்னிக்க வேண்டும்; எங்கள் தாய் சாகிற தறுவாயிலிருக்கிறாள். நாங்கள் போவதற்குள் தீர்ந்துவிடுமோ, என்னவோ! சீரங்கனை எப்படியா வது அனுப்பவேண்டும்" என்றான்.

"கிழவிக்குத் திடீர் என்று என்ன வந்துவிட் டது? திருட்டுத்தனம்! முதலியார் ஏதாவது சொல்லி யனுப்பித்தாரா, என்ன?" என்றார் செட்டியார்.

"ஐயோ! கடவுள் மேலே பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறார். பொய் சொல்லிப் பிழைக்க முடியுமா? உண்மையாகக் கிழவிக்குப் பேதி. அவள் பிழைக்க மாட்டாள். நேற்றுமுதல் 20 தடவை ஆய்விட்டது. பேச்சு மூச்சில்லை. எப்படியாவது அண்ணனை அனுப்புங்கள். இல்லாமல்போனால் ஜீவன் துடிச் சுப் போகும்" என்று கண்ணீர் விட்டு விம்மி விம்மி அழுதான்.

"சரி, ஸ்ரீநிவாசையரே, நீங்களும் போங்கள். சிரங்கனைக் கூட்டிப் போய், என்ன சமாசாரம்

பார்த்து வாருங்கள்" என்றார் செட்டியார் தம் குமாஸ்தாவுக்கு.

"இது ஏதோ மோசம். செட்டியார் எல்லோரையும் ஒரே மாதிரி நம்புவது சுபாவம்" என்றார் அங்கே ஒருவர்.

குமாஸ்தா ஸ்ரீநிவாஸையர் வீட்டுக்குள் போய், குதிரைக் கொட்டடியிலிருந்து சீரங்கனை அழைத்துக்கொண்டு புறக்கடை வழியாய் வந்து வண்டி நின்ற இடத்தை அடைந்தார். முனிசாமியும் போய் அவர்களுடன் நின்றான்.

"என்ன யோசிக்கிறீர்கள்? ஐயரே! ஏறும் வண்டியில்" என்றார் தனபால செட்டியார்.

தீண்டாமை 'கீண்டாமை' எல்லாம் பறந்து போய்விட்டது. தேர்தலில் அதெல்லாம் பார்த்தால் ஆகுமா? வண்டியில் எல்லோரும் ஏறினார்கள்.

5

ஜேம்ஸ்பேட்டையில் சீரங்கன் வீட்டு வாசலில் வண்டி நின்றதும், வீட்டுக்குள் "ஐயோ! ஐயோ!" என்று கூப்பாடு கிளம்பிற்று.

"கதை பொய்யல்ல: உண்மையே" என்று ஸ்ரீநிவாசையர் தமக்குள் சொல்லிக்கொண்டு, "சீரங்கா, உள்ளேபோய் விசாரித்து வந்து சொல்" என்றார்.

சீரங்கனும் முனிசாமியும் உள்ளே போனார்கள். கொஞ்ச நேரம் கழித்து முனிசாமி வெளியே ஐயர் பக்கத்தில் வந்து, "உயிர் போய்விட்டது" என்று மெதுவாகச் சொல்லி, உடனே மறுபடியும் வீட்டுக்குள் போனான்.

"ஐயையோ! போய்விட்டாயே! ஐயையோ! குடிகெட்டதே!" என்று பலத்த கூப்பாடு எல்லோரும் வீட்டுக்குள்ளே போட்டார்கள்.

"என்ன இந்த வீட்டில் சமாசாரம்?" என்று ஸ்ரீநிவாசையர் தம் பக்கத்தில் வந்து நின்ற ஒரு பையனைக் கேட்டார்.

"என்ன சமாசாரம், வாந்தி பேதிதான்; கிழவி செத்துவிட்டாள்" என்றான் பையன்.

ஸ்ரீநிவாச ஐயருக்குப் பயம் பற்றிக்கொண்டது. தீண்டாதார் தெரு, கூட வாந்தி பேதி, கேட்க வேண்டுமோ? 'சரி, இனி இங்கே இருப்பது சரியில்லை' என்று தீர்மானித்தார். முனிசாமியும் வெளியே வந்தான்.

"சுவாமி! கிழவி செத்தாற்போல்தான் இருக்கிறாள். மூச்சே இல்லை. சீரங்கனுக்கு நான் ஜவாப்தாரி; நீங்கள் போங்கள்" என்றான். ஐயர் அவசரமாய் வீடு திரும்பினார்.

உள்ளே, படுக்கையில் கிடந்த கிழவி மகனைக் கிட்டே வரும்படி சமிக்ஞை காட்டினாள். சீரங்கன்

தன் காதைத் தாயார் வாயிடம் வைத்தான். "அப்பா, சீரங்கா! 1000 ரூபாய் கொடுக்கிறேன் என்கிறார்களே. யாராவது வேண்டாம் என்பார்களா? பைத்தியக்காரனாய்ப் போகாதே. கிழவி பேச்சுக் கேள்" என்றாள்.

சீரங்கன், "இதென்ன மோசம்! இதற்குத் தானா கூப்பிட்டீர்கள்?" என்றான்.

"ஐயையோ!" என்றான் முனிசாமி. கூட வேறு சிலரும் கூப்பாடு போட்டுப் பேரிரைச்சல் போட்டார்கள்.

"மகனே!" என்றாள் மறுபடி கிழவி. "எனக்குப் பேதியுமில்லை; ஒன்றுமில்லை. ஆனால் என்னவோ போலிருக்கிறது. இந்த 1000 ரூபாய் பொடிக் கடைக்காரர் கொண்டு வந்திருக்கிறதை வாங்கிக் கொண்டு, இந்தப் பாழும் உத்தியோகத்தை ஒழித்து விட்டுக் கடன்களைத் தீர்த்துக்கொண்டு மானமாய் வாழு. நான் எத்தனை நாள் இருப்பேன்!" என்று மெதுவாக, தடுமாறித் தடுமாறிச் சொன்னாள்.

சீரங்கனுக்குக் கோபம், வியப்பு, பயம் எல்லாம் சேர்ந்தாற்போல் பொங்கி, பிரமை யுண்டாகி ஒன்றும் பேசாமல் நின்றான்.

"ஐயோ! குய்யோ!" என்று முனிசாமி தூண்டுதலின்மேல் வீட்டிலுள்ளவர்கள் எல்லோரும் கத்தினார்கள்.

6

பிறகு சீரங்கன் ரங்கப் பிள்ளையண்டை வந்து நின்றான். "ஏறு வண்டி, சீரங்கா! முதலியார் வீட்டில் எல்லாம் பேசுவோம்" என்றார் ரங்கப் பிள்ளை.

வண்டி ஏறினதும், "சீரங்கா! அடித்தது உனக்கு அதிர்ஷ்டம். எல்லோரும் பணம் சம்பாதிக்கிறார்கள். நீ மட்டும் என்ன பாவம் செய்தாய்? ஏன் இப்படி உதாசீனமா யிருக்கிறாய்? உனக்கு என்ன வேண்டும், சொல்? நானுச்சு, அதற்கு ஜவாபு" என்றிவ்வாறெல்லாம் முதலியார் வீடு சேரும் வரை ரங்கப் பிள்ளை சொல்லிக்கொண்டே வந்தார்.

ரங்கப் பிள்ளை முதலியாருடன் தனியாகச் சில நிமிஷம் பேசினார். பிறகு ஒரு வெள்ளைத் துணி முடிப்புடன் வெளியே வந்து, திண்ணைமேல் உட்கார்ந்த சீரங்கன்முன் அதை வைத்து, "சீரங்கா! இதோ, உன் ஆயுளெல்லாம் நீ கஷ்டப்பட்டால் இது கிடைக்காது. உன் கடன்கள் எல்லாம் தீர்த்துக்கொண்டு, வியாபாரம் செய். இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கிறது. முதலியார் உனக்கு வேண்டியதெல்லாம் செய்வார்" என்றார் ரங்கப் பிள்ளை.

சீரங்கன் மௌனமாயிருந்தான்.

வீரராகவ செட்டியார் பையை எடுத்துச் சீரங்கன் மடியில் வைத்து, "எழுந்திரு. சத்தியம் செய். எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. இனி ஏன் தாமதம்?" என்றார்.

சீரங்கன் பணப்பையை எடுத்துக் கீழே வைத்து, ஒரு நிமிஷம் யோசிப்பதுபோல் சும்மா இருந்தான். எல்லோரும் மௌனமாய் அவன் ஏதோ சொல்லுவான் என்று காத்திருந்தார்கள்.

திடீர் என்று சீரங்கன் எழுந்திருந்து ஒரே குதியாய்த் திண்ணையிலிருந்து தெருவில் குதித்து ஓடிவிட்டான். சிலர் துரத்திப் போனார்கள். ஆனால் சீரங்கன் அவர்கள் கண்ணுக்குக் கூடச் சிக்க வில்லை. திரும்பிவந்து, "ஓடியே போய்விட்டான்" என்றார்கள்.

முதலியார் பணப்பையை எடுத்து உள்ளே வைத்துவிட்டு, "பார்த்தாயா! ஏமாற்றிவிட்டான், திருடன்" என்றார்.

"என்ன இருந்தாலும் ஜாதி சுபாவம் காட்டி விட்டான்!" என்றார்கள் எல்லோரும்.

அடுத்த நாள் முனிசிபல் ஆபீசில் தேர்தல் கூட்டம். மீட்டிங்கில் சீரங்கனைக் காணவில்லை.

"தாயார் செத்துவிட்டாள்" என்றார் சிலர்.

"இல்லை, இல்லை; எல்லாம் மோசம்" என்றார் வேறு சிலர்.

நாகபட்டினம் போனவர் திரும்பிவந்து தயாராக இருந்தார்.

"தனபால செட்டியாருக்கு 26 வோட்டுவரும்" என்றார் ஒருவர்.

"இல்லை, இல்லை. முதலியாருக்கு 17, செட்டியாருக்கு 17 வரும். சீட்டுத்தான் போட வேண்டியிருக்கும்" என்றார் மற்றொருவர்.

"எல்லாம் பணம்" என்றார் ஒருவர்.

"பணம் வாங்கியும் மோசம் செய்வார்கள், திருடர்கள்" என்றார் இன்னொருவர்.

முடிவில் தனபால செட்டியாருக்கு 22 வோட்டும், முதலியாருக்கு 10 வோட்டும், வெறுங் காகிதம் ஒன்றும் விழுந்தன. இந்த முடிவு சொன்னவுடன் "தனபால செட்டியாருக்கு ஜே!" என்று வெளியில் கூட்டத்தில் சப்தம் போட்டார்கள்.

"லஞ்சம்! லஞ்சம்!" என்று! எதிர்க்கட்சியார் கூப்பாடு போட்டார்கள்.

"சீரங்கன் ஒருவன்தான் யோக்கியன்" என்றார் முதலியார்.

சோதிடம் பொய்யாகுமா?

திருவிடைமருதூர், சாமிநாதையர் தொண்டைமண் டலம் உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத்தில் பன்னிரண்டு வருஷங்களாகத் தலைமை உபாத்தியாயர். அவர் மனைவி அகிலாண்டம்மாளும் அவரும் மிகவும் சந்தோஷமாகக் குடும்பவாழ்வு நடத்திவந்தார்கள். ஆனால் மனைவிக்கு ஒரு பெருங் குறை, குழந்தையில்லாதது!

"அதனாலென்ன? அகிலம்! (இப்படித்தான் சாமிநாதையர் தம் மனைவியை அழைப்பது) பள்ளிக்கூடத்தில் இருநூறு குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். அத்தனைபேரும் எனக்குக் குழந்தைகளே என்பார்.

"உங்களுக்கென்ன? பள்ளிக்கூடத்தில் இருக்கிறவர்களெல்லாம் உங்கள் குழந்தைகளா யிருக்கலாம். நான் வீட்டில் தனியாகத்தானே இருக்க வேண்டும்? என் வாழ்வைப் பாருங்கள்" என்று மனைவி சொல்லுவாள்.

இதைப்பற்றிய குறை வரவர அகிலாண்டம்மாளுக்கு அதிகமானதைப் பார்த்து சாமிநாதையர் யாத்திரை போவதாகத் தீர்மானித்தார். பள்ளிக்கூட நிர்வாக அதிகாரியிடம் இரண்டு மாதம் விடுதி பெற்றுக்கொண்டு தெற்கே பழநி, இராமேசுவரம் முதலிய ஸ்தலங்கள் பார்த்துவிட்டு, மைசூர் தேசத்

தில் புத்திரசம்பத்துத் தருவதில் பெயர்போன ஓரிரண்டு அசுவத்தமரங்கள் பிரதட்சிணமும் செய்து ஊர் திரும்பினர். அவருடைய ஜாதகம் பார்த்து ஒரு தெலுங்கு சோதிடர் சொல்லியிருந்த வாயிதாவுக்குச் சரியாக அகிலாண்டம்மாள் கருத்தரித்தாள்.

"சோதிடம் பொய்யாகுமா?" என்றார் சாமிநாதையர். ஆனால் அகிலாண்டம்மாள் அசுவத்த மரப் பூசைதான் இந்தப் பாக்கியம் தந்தது என்று சொல்லுவாள். எப்படியிருந்தாலும் சரி, சுகப் பிரசவமாய் எல்லாம் சரியாக முடிந்தால் பழநிக்கு இன்னொரு தடவை போவதாக விரதம் எடுத்துக் கொண்டு, நாள் கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பல வருஷங்கள் கழித்துக் கருத்தரித்திருக்கிற படியால் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று சாமிநாதையர் நண்பர்கள் சிலர் சொன்னார்கள். பிரசவத்திற்கு எழும்பூர் ஆஸ்பத்திரியிலேயே போயிருப்பதுதான் மேல் என்று அவர்கள் எல்லோரும் யோசனை சொன்னார்கள். அகிலாண்டம்மாளின் தாயார் வெகுநாட்களுக்கு முன்னே இறந்துவிட்டிருந்தாள். அத்தை ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் வருவாளென்று எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். ஆனால் ஏதோ காரணத்தினால் அவள் வர முடியவில்லை. சரியான சகாயமில்லாதபடியால் பிரசவத்திற்கு ஆஸ்பத்திரி போவதே சரி என்று முடிவாயிற்று.

யாதொரு கஷ்டமும் இல்லாமல் சரியான பருவத்தில் பிரசவமும் ஆயிற்று. சாமிநாதையருடைய சந்தோஷத்தைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆஸ்பத்திரி சிப்பந்திகளுக்கு பணம் வாரி இறைப்பதாக உத்தேசித்தார்.

குழந்தை இரவு ஒன்பது மணிக்குப் பிறந்தது. வழக்கப்படி உடனே குளிப்பாட்டி எடை எடுத்துக் குறித்துக்கொள்ளப் பிரசவம் பார்த்த தாதி குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு போனாள். இதற்காக ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு தனி இடம். அதே சமயம் மொத்தம் மூன்று குழந்தைகள் ஆஸ்பத்திரியில் பிறந்தன. தாதிகளுக்கெல்லாம் பெரிய உற்சாகம். தங்களுக்கே புத்திரோத்பவமான மாதிரி அவர்கள் களித்துக் கூத்தாடினார்கள்.

மூன்று குழந்தைகளுக்கும் செய்யவேண்டியது எல்லாம் செய்தார்கள்.

ஒவ்வொரு குழந்தையின் இடுப்பிலும் ஒவ்வோர் எண்ணிக்கைச் சீட்டு கட்டுவது வழக்கம். இல்லாமல் போனால் ஆஸ்பத்திரிகளில் பிறந்த குழந்தைகள் மாறிப் போகுமல்லவா?

மூன்று குழந்தைகளில் ஒன்று கறுப்பு. மற்ற இரண்டு குழந்தைகளும் அநேகமாகச் சம நிறம், சம எடை.

அகிலாண்டம்மாளின் குழந்தையை எடுத்து வந்த தாதி, அதை அங்கிருந்த மற்றத் தாதிகளிடம்

ஒப்பித்துவிட்டு ஏதோ வேலையாக வேறு இடத்திற்குப் போய்விட்டாள்.

முன்னதாகவே சீட்டுச் கட்டிவிடுவது வழக்கம். அப்படிச் செய்யாமல் வம்பு பேசிக்கொண்டு மறந்துவிட்டபடியால், அங்கிருந்த தாதிகளுக்கு எது அகிலாண்டம்மாள் குழந்தை, எது மற்றொன்று என்பதில் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. கறுப்புக் குழந்தையைப்பற்றித் தகரார் இல்லை. மற்றிரண்டு குழந்தைகளைப்பற்றி ஒருவாறு நிச்சயித்துக்கொண்டு, சீட்டுகள் கட்டிவிட்டார்கள். அகிலாண்டம்மாள் குழந்தை ஒரு மாற்று அதிக வெளுப்பு. எட்டாவது வார்டில் படுத்திருந்த முஸ்லீம் பெண் கொஞ்சம் கறுப்பு. குழந்தையும் அப்படித்தானிருக்கும் என்று தாதிகள் தீர்மானித்தார்கள். கொஞ்சம் அதிக வெளுப்பு என்று தோன்றிய குழந்தையை அகிலாண்டம்மாளிடம் கொண்டுபோய் ஒப்பித்துவிட்டார்கள். ஒரு தகராரும் ஏற்படவில்லை.

"எத்தனை அழகாக இருக்கிறது! உங்கள் குழந்தை ஏழு ராத்தல் எடை. இது உங்கள் முதல் குழந்தையா?'' என்றாள் தாதி. அவள் ஒரு பிரெஞ்சு வெள்ளைக்காரி.

'ஆமாம்' என்றார் சாமிநாதையர். அவரும் அங்கே அப்போது இருந்தார். சொல்லிவிட்டு மனைவியைப் பார்த்தார். அவள் சோர்ந்து படுத்திருந்தாள். அவளுடைய அகமகிழ்ச்சி முகத்தில் புன்முறுவலாக மலர்ந்தது. தன் வாழ்வு பயன்பெற்ற

தாயிற்று என்று அப்போது அவள் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை.

"குழந்தை திடமாக இருக்கிறதா?" என்றார்.

"ஓ, இன்று பிறந்த மூன்று குழந்தைகளில் இதுதான் முதல்தரமானது" என்றாள் தாதி.

இதைச் சாமிநாதையர் அகிலாண்டம்மாளுக்கு தமிழில் மொழிபெயர்த்துச் சொன்னார்.

இதற்குள் குழந்தையை முதலில் எடுத்துப் போன தாதி வந்தாள். அவளும் குழந்தையை எடுத்துச் சீராட்டினாள்; பிறகு இரண்டு தாதிகளும் வெளியே போனார்கள்.

"தொப்புளுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு மச்சம் இருந்ததே, அது எப்படி இவ்வளவு சீக்கிரம் மறைந்து போயிற்று?" என்றாள் முதல் தாதி.

"அதுவா இவள் குழந்தை? அது எட்டாவது வார்டுக்கு அல்லவோ போய்விட்டது! அது முஸ்லீம் பெண் குழந்தை என்று எண்ணிச் சீட்டுக் கட்டினோம்" என்றாள் இரண்டாம் தாதி.

முதல் தாதி, "சரி, இனிமேல் பேசாதே; சும்மா இரு" என்றாள்.

இரண்டாம் தாதி, "சீ, பாவம்! உனக்கு ஞாபகம் நிச்சயமாக இருந்தால் மாற்றிக்கொடுத்து விடலாமே!" என்றாள்.

முதல் தாதி, "பைத்தியக்காரி! அப்படியெல்லாம் செய்தால் வம்பு ஆகும். நம் வேலை போய்

விடும். தாயார் இரண்டு பேருக்குங்கூடச் சந்தேகமும் மன வருத்தமும் உண்டாகும். பேசாமல் இரு' என்றாள்.

அப்படியே ஒரு கலவரமும் இல்லாமல் பன்னிரண்டு நாட்கள் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்துவிட்டு, ஆண்டர்ஸன் தெருவில், அப்துல் தையாப்ஜி சேட்டு மனைவியும், திருவல்லிக்கேணியில் அகிலாண்டம்மாளும் தத்தம் வீடுகளுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இரண்டு குழந்தைகளும் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்க்கப்பெற்றன. சேட்டு வீட்டில் ஏராளமான செல்வமும் சௌகரியமும் உண்டு. சாமிநாதையர் வீட்டிலோ கரைகடந்த அன்பும் சந்தோஷமும் நிறைந்து, சேட் வீட்டுக் குழந்தைக்கு எவ்வளவும் குறையவில்லை, வாத்தியார் வீட்டுக் குழந்தைமேல் செலுத்திய கவனமும் கருத்தும்.

குழந்தைக்கு ஒரு மாதம் ஆனபின் அகிலாண்டம்மாளின் அத்தை வந்தாள். குழந்தையின் கண்கள் தன் அண்ணன் முத்துசாமி கண்ணே, பிரத்தியட்சம் என்றாள். மூக்கு மட்டில் சாமிநாதையர் வீட்டு மூக்கு என்றாள். இதில் சாமிநாதையருக்குக் கொஞ்சம் திருப்தியே. இரண்டிலும் திருப்தியே அகிலாண்டம்மாளுக்கு.

தையாப்ஜி சேட்டு வீட்டிலும் இவ்வாறே. ஆனால் அங்கே நடந்த சம்பாஷணைகள் நான் நேரே கேட்கவில்லை.

இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, இப்போது அப்துல் தையாப்ஜி சேட்டு இறந்து போய், மகன் சுலேமான் சேட்டு, சிறுவயதிலேயே மிகுந்த சாமர்த்தியமாய்த் தகப்பனார் வைத்துப் போன பெரிய இறக்குமதி வியாபாரத்தை நடத்தி வருகிறார்.

சாமிநாதையர் மகன் பெயர் அசுவத்த நாராயணன். எஸ். எஸ். எல். ஸிக்குமேல் என்ன கஷ்டப்பட்டாலும் அவன் படிப்பு ஏறமுடியவில்லை. பம்பாயிக்குப்போய், இரண்டு மாதம் அங்கே நண்பர்களுடன் இருந்துகொண்டு சிபார்சுகள் சம்பாதித்து, எங்கெங்கேயோ தேடிப்பார்த்தும் வேலை ஒன்றும் கிடைக்காமல் திரும்பி வந்தான். அவனைப்பற்றிச் சாமிநாதையருக்கு எப்போதும் கவலை. தெலுங்குச் சோதிடன் எழுதிக்கொடுத்திருந்த குறிப்பில், "மகன் பெரிய வியாபாரி யாவான்; பாக்கிய சாலி; ஆனால் தாய் தகப்பனுக்கு ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை" என்று எழுதியிருந்தது."

"எனக்கும் உனக்கும் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லாவிடினும், அவன் நன்றாயிருந்தால் போதுமே; சோதிடம் எல்லாம் பொய்" என்றார் சாமிநாதையர்.

"பொய் என்று சொல்ல முடியுமா? எழுதியிருந்தபடி குழந்தை பிறக்கவில்லையா? பகவான் எழுத்துப் பொய்யாகுமா? இன்னும் என்ன வரும், என்ன வராது என்று யாருக்குத் தெரியும்? ஒரு

செட்டியாரிடம் சேர்த்துப் பாருங்கள். வியாபாரத்தில் கெட்டிக்காரனைகத் தேர்ச்சிபெற்றாலும் பெறுவான் '' என்றாள் அகிலாண்டம்மாள்.

சோதிடம் பொய்யாகுமா ?

எவ்வாறாயினும், அவசியமாக ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகாமல் பிரசவங்கள் வீட்டிலேயே நடப்பது க்ஷேமம்.

வேணுகானம்

ஒரு கலைக்கதை

'திரிவேணி' பத்திரிகையின் பழைய இதழ்களை ஒருநாள் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் கண்ணுக்குப்பட்ட ஒரு கதையை நடுவிலிருந்து படிக்கலானேன். மனத்தைக் கவர்ந்த அக்கதையை, ஆரம்பித்த இடத்திலிருந்து என்னையும் அறியாமல் முடிவுவரையில் படித்து மிகவும் அனுபவித்து, இதை யார் எழுதியது, இவ்வளவு அழகான பாவசித்திரம், தேசாபிமானம், தெய்வபக்தி, கலைஞானம், தேடியெடுக்க ஒரு பிழை யில்லாத, ஸ்படிகத் தெளிவு பொருந்திய, ஆங்கில பாஷா நடை — இவ்வளவும் யார் இழைத்தாக்கியது என்று கதையின் முகப்பைத் திருப்பிப் பார்த்தேன். கன்னட இலக்கியத்திற்குப் புத்துயிர் தந்து வருபவர்களின் முன்னணியில் நிற்கும் ஆசிரியரும், என் நண்பருமான மாஸ்தி வேங்கடேசையங்கார் எழுதியதென்றிருந்ததைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சியுற்றேன். ஆசிரியர் பெயரின்கீழ், கன்னடத்திலிருந்து ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புச் செய்தவர் என் பள்ளிக்கூடச் சகாவாயிருந்து, பிறகு வாழ்வில் நாங்கள் வெவ்வேறு பாதைகளில் பிரிந்துபோயிருந்தாலும், இளமைப் பருவத்திற் போலவே இப்பொழுதும் எங்கள் நட்பு வாடாது இருந்து வரும் நவரத்னம் ராமராவ் அவர்கள் என்று கண்டதும், என் மகிழ்ச்சி அளவு கடந்து பொங்கிற்று. அழகும், விஷயமும் பொருந்திய இக்கதையைத் தமிழரும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுத் தமிழில் பெயர்த்தேன். கதையின் பெயர் 'மாஸ்பதி' என்பதை 'வேணுகானம்' என்று மாற்றினேன். கலையே ஒருநாட்டின் உயிர். இவ்வுண்மையை விஷயமாக அமைத்து, இன்னும் வேறு பல நல்ல தத்துவங்

களையும் பொருத்தி, மிக்க கற்பனா சக்தியுடன் இக்கதை ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியர் எழுதியதைக் குறைக்க மனம் வராதபடியால் கதை கொஞ்சம் நீண்டுவிட்டது. ஆயினும் படிப்போருக்குச் சோர்வு தோன்றாது என்று எண்ணுகிறேன்.

[என் பாட்டனார் ஒரு 'துப்பட்டி கலெக்டர்'. அந்த நாட்களில் கறுப்பு மனிதர்களுக்கு அதற்குமேல் உத்தியோகம் கிடையாது. என் பாட்டனாரிடம் ஆங்கிலேய மேல் அதிகாரிகளுக்கு மிகுந்த நம்பிக்கையும் சிநேகமும் இருந்தன. எங்கள் வீட்டில் அவர் காலத்துக் கடுதாசிக் கட்டுகளும் தஸ்தாவேஜுகளும் ஏராளமாய் இருந்தன. அவைகளைப் பிரித்தெடுத்து உபயோகமில்லாத குப்பையைப் பொசுக்கிப் போடப் பார்த்த பொழுது வெள்ளைக்காரக் 'கலெக்டர்' ஒருவருடைய தினசரிக் குறிப்புப் பாதி கிழிபட்டுப் போனது காணப்பட்டது. அதைப் படித்துப் பார்த்ததில் சில பாகங்கள் வெகு ரஸமாக இருந்தன. அவற்றை நீங்களும் ரஸிப்பீர்களென்று மொழிபெயர்த்துச் சொல்லுகிறேன் : கேளுங்கள்.]

இராவணனைக் கொன்றபின் தன் வீரபட்டாளத்துடன் நகரத்துக்குள் பிரவேசித்து விபீஷணனைச் சிம்மாதனத்தில் அமர்த்திப் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கலாம் என்று எண்ணி ஸ்ரீராமர் போனாராம். போகும்போது நகரத்து வாசலில் நிலைக் கதவத்தில் பதிய வைத்திருந்த ஓர் அற்புதமான மரகதக் கல்லைப் பார்த்தாராம். அதைப் பார்த்ததும் அவர் தம் உள்ளத்தில் உண்டான ஆசையின் வேகத்தைக்கண்டு அவர் பயந்துவிட்டாராம். அடடா! நகரவாசலிலேயே இப்படி என் மனம் தடு

மாறினால், இன்னும் உள்ளே பிரவேசித்துவிட்டால் என்ன விபரீதம் நேரிடுமோ' என்று பயந்து, தாம் வெளியிலேயே இருந்துகொண்டு இலக்குமணனை உள்ளே அனுப்பி விபீஷணனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து முடித்துவிடச் சொல்லிவிட்டார் என்றொரு கதை சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

நமக்குக் கிட்டின இந்தத் தேசம் ஓர் இலங்கையைப் போன்றது. ஆனால் நாமோ ஸ்ரீராமசந்திரனைப் போலில்லை. "எல்லாம் விட்டுவிட்டு என்னோடு வா" என்று சொன்னது ஏசுநாதரல்ல! பணப்பிசாசுதான் அம்மாதிரி நம்மைக் கூவியழைத்ததாகவும், நாமும் அதைத் தொடர்ந்து பின்செல்வதாகவும் இருக்கிறது. நாம் இந்தத் தேசத்தில் கால் வைத்தது முதல், எல்லாப் பொருள்களையும் கவர்ந்து கொண்டு போவதே தொழிலாக இருக்கிறோம். இங்கே அழகுள்ள எதைக் கண்டாலும் அதை நம் ஊருக்குத் தூக்கிப் போகவேண்டும் என்று தீர்மானித்து விடுகிறோம்.

இப்படியெல்லாம் சிந்திக்க ஒரு சம்பவம் நடந்தது. என் தங்கை எமிலியும் அவள் புருஷனும் கொஞ்சநாள் என்னுடன் சுகவாசம் செய்யவந்திருந்தார்கள். எமிலி புருஷர் ஜான் பார்க்குஹாருக்கு இந்த நாட்டின்மேல் அளவிலாப் பிரியம். நம் ஆங்கிலப் சமூகத்திற்குள் இந்தியா என்றால் வேறு யாருக்கும் அவ்வளவு மோகம் இல்லை. இந்த நாட்டில் வசிக்கும் மக்களின் சுபாவமும், பேச்சும், பழக்க வழக்

களும் அவருக்கு வெகு நன்ருய்த் தெரியும். இந்தத் தேசத்தின் புராதன நாகரிகத்திலுள்ள சிரேஷ்டமான விஷயங்களெல்லாம் அவர் நன்கு அறிவார். கோயில்களிலுள்ள அழகிய சிற்பங்களின் பொருள் எல்லாம் அவருக்கு விளங்கும். அதில் அவர் மிகவும் ஈடுபட்டு அனுபவிப்பார். இந்தியாவின் கலைகளும் அதன் நாகரிக மேம்பாடும் நம்மவருக்கு விளங்கியதும், இந்தத் தேசத்தில் ஒரு சிறந்த நாகரிகம் பல்லாயிர வருஷங்களாகக் காப்பாற்றப்பட்டு வந்து அதுவே இன்னும் மக்களின் தினசரி வாழ்வில் ஊடுருவி நின்று அவர்கள் எண்ணும் எண்ணங்களையும், செய்யும் செயல்களையும் நேர் வழியில் நிற்கச் செய்து வருகிறது என்பதை மேல் நாட்டார் அறிந்ததும் ஜான் பார்க்குஹார் செய்த சேவையாலேதான். இந்நாட்டில் பார்க்க வேண்டிய கோயிலோ, கோட்டையோ, அரண்மனையோ, மடமோ, எங்கிருந்தாலும் போய்ப் பார்த்திருக்கிருர். பழைய சித்திரங்கள், சிலைகள் முதலிய பூர்விகக் கலைப்பொருள்கள் எங்கிருந்தாலும் தேடிக் கண்டுபிடித்துப் பார்த்து அனுபவிப்பார். அவர் அனுவித்ததைப்போலவே அவர் அவைகளைப்பற்றி எழுதிய வியாசங்களைப் படிப்பவர்களும் அனுபவிப்பார்கள். இந்திய மக்களும் அவரைப் புகழ்ந்து நன்றி செலுத்துவார்கள். இந்தச்சேவையிலெல்லாம் எமிலியும் தன் புருஷனுடன் கலந்துழைப்பவள். அவளும் இந்த நாட்டின்மேல் மிகவும் அன்பு கொண்டவள்.

எங்கெங்கேயோ தேடிக் கண்டுபிடித்துப் பல சிற்பங்களையும் சித்திரப் படங்களையும் விலை கொடுத்தோ, இரந்தோ சேகரித்து வைத்திருக்கிறார். இன்னும் சில உருப்படிகள் சம்பாதித்துப் பூர்த்தி செய்து ஒரு சித்திர கலாமண்டபமே அமைக்க வேண்டுமென்பது அவர் ஆசை. இங்கே வரும் வழியில் அவர்கள் அஜண்டா குகைகளுக்குப் போயிருந்தார்கள். வந்ததிலிருந்து பார்க்குஹாருக்குப் பேச வேறு விஷயமே வருவதில்லை. எப்போதும் அஜண்டா ஓவியங்களைப் பற்றித்தான் பேச்சு. ஆனால் எமிலி மட்டும் மௌனமாகவே இருந்தாள். நான் கேட்டதற்கு, "நானும் பார்த்து மிகவும் அனுபவித்தேன். ஆனால் ஒரு வருத்தம் உண்டு" என்றாள். "ஏன்? என்ன விஷயம்?" என்று கேட்டேன்.

விஷயமாக ஒன்றுமில்லை. என் மனதில் உண்டான ஓர் எண்ணம், அவ்வளவே; இவ்வளவு அழகாக, சித்திரம் எழுதினார்களே; அவர்கள் காகிதத்திலாவது, கித்தானிலாவது எழுதியிருக்கக் கூடாதா! எவ்வளவு விலையானாலும் கொடுத்து வாங்கி ஊருக்கு எடுத்துப் போயிருக்கலாமே. நம்முடையதாக வைத்திருக்கலாமே! ஏன் இப்படிக் கல்லின்மேல் சித்திரித்து நம்மை மோகிக்க வைத்து ஆசையைத் தீர்த்துக்கொள்ள வழியே யில்லாமல் செய்தார்களோ தெரியவில்லை."

அவள் சொன்னது சரியென்றே தோன்றிற்று. இந்தியக் கலையில் ஊக்கம் கொண்டவர்

களுக்கு இவ்வித வருத்தம் உண்டாவது சகஜந் தானே. அழகான ஒரு பொருளைக் கண்டால் யாருக்கும் அதை அடையவேண்டும் என்று ஆசை உண்டாவது சுபாவந்தானே.

இப்படியே பேசிக்கொண்டுபோய் என் ஜில் லாவிலுள்ள பழைய கோயில், கோட்டைகளைப் பற்றிய பேச்சுக்கு வந்தோம்.

"உன் இலாகாவில் மாஸுமதி என்றதோர் ஊர் இருக்கிறதாமே? அங்கே ஒருவரிடம் சில பழைய ஓவியங்கள் இருக்கின்றனவாமே? நான் அவற் றைப்பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்" என்று, படங்கள் வைத்திருப்பவர் பெயரும் விவர மும் சொல்லி, "முடிந்தால் அவரிடமிருந்து ஒன் றிரண்டு வாங்கிப்போக விரும்புகிறேன். இதற்கு ஒத்தாசை செய்ய முடியுமா?" என்று கேட்டார்.

ஆகட்டுமென்றேன். இந்தத் தேசத்தின் கலைச் சிறப்பை உலகத்தாருக்குத் தெரியப்படுத்த வேண் டும் என்று எனக்கு மிக்க ஆசை இருந்துவந்தது. அவ்வாறே நேற்று மாஸுமதிக்கு எல்லோரும் போனோம். மாஸுமதி இப்போது ஒரு சின்னஞ் சிறுகிராமம். மிகவும் ஜீரணித்துப்போய்க் கேவல மான நிலையில் இருக்கிறது. 'பேச்ரா' என்ற ஜாபி தாவில் சேரவில்லை. அவ்வளவுதான். (பேச்ரா என் றால் பே+சிராக், அதாவது உருதுவில் 'விளக்கு இல்லா ஊர்' என்று பொருள். தற்போது குடி யில்லாமல் நிலவரிக் கணக்குகளுக்கு மட்டில் ஒரு

தனிக் கிராமம்). ஊருக்கு வெளியே சில தனிக் கொட்டகைகள்; ஊருக்குள் நான்கைந்து வீடுகள் தான். எல்லா வீட்டாரும் ஏர்பிடித்து ஜீவனம் செய்பவர்கள்.

இதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பு நான் அவ்வூருக்குப் போயிருந்தேன். ஒரு வயோதிகர் திண்ணையில் வெயில் காய்ந்துகொண்டிருந்தார். "ஏன் ஊர் இந்த நிலைக்கு வந்துவிட்டது?" என்று கேட்டேன். ஒரு விநோதம் உண்டு இந்தியாவில்: ஒரு படிப்புமறியாத சாதாரண மனிதர்களுங்கூட ஆழ்ந்த தத்துவங்களை நன்றாய்க் கண்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். கிராமக் குடியானவர்கள் பேச்சிலேயுங்கூட வேதாந்த உண்மை கமழ்கிறது. குடியானவன் கூட ராஜகுமாரனைப்போல் கம்பீரமாக நடந்துகொள்ளுகிறான். ஊர் பாழாய்ப் போனதற்குக் காரணம் கேட்டதற்குக் கிழவர் சொன்னதாவது:—

"எல்லா நகரங்களுந்தான் நசித்துப்போக வேண்டும்" என்றார்.

"சில நகரங்கள் விருத்தியாகிக் கொண்டும் இருக்கின்றனவே!" என்றேன்.

"வளருங்காலத்தில் வளர்கின்றன; அதற்குப் பின் நசித்துப் போகின்றன" என்றார்.

"உங்கள் ஊருக்கு எக்காலத்திலாவது வளர் பருவம் இருந்ததா?" என்று கேட்டேன். கேள்வி அவ்வளவு புத்திசாலித்தனமான கேள்வியல்ல.

ஆனால் கிழவரை எப்படியாவது ஊரைப்பற்றிப் பேச்சுக்கு இழுக்கவேண்டுமென்று இவ்வாறு கேட்டேன்.

அவர் புன்சிரிப்புச் சிரித்து, "முதலில் யௌவனம் இன்றி விருத்தாப்பியம் எப்படி வரமுடியும்?" என்றார்.

அப்புறம் கிழவர் ஆரம்பித்துவிட்டார்: "இது தான் புராணங்களில் சொல்லப்பட்ட மாஹிஷ்மதி நகரம். புகழ் ஓங்கி வளர்ந்த கார்த்தவீரியார்ச்சுனனுடைய ராஜதானி. அவனுக்குப்பின் எத்தனையோ ராஜவமிசத்தார் இங்கே ஆண்டனர். ஒவ்வொரு வமிசமும் ஓங்கி வளர்ந்து பிறகு நசித்துப் போயிற்று. கடைசியாக முஸல்மான்கள் படையெடுத்து வந்தார்கள். அவர்களால் தாக்கப் பட்டுத் தோல்வியடைந்து, ராஜதானியா யிருந்த இந்த நகரம் பாழடைந்து இம்மாதிரி கிராமமாகி நின்றது. க்ஷீணித்துப்போய், நாலு வீடுகள்தான் நிற்கின்றன; பாருங்கள்" என்றார்.

புராணங்களில் கூறப்பட்டிருக்கும் மாஹிஷ்மதி, 'பேச்ரா' ஆகப்போகும் இந்தக் கிராமந்தான் என்பது விநோதமாக இருந்தது. ஆனால் கிழவனுருக்கு இதைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை! ஒரு கல்மண்டபத்தைக் காட்டி, "இங்கேதான் ஆயிரங் கையையுடைய கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் தேகப் பயிற்சி செய்துவந்த இடம்" என்றார். ஒரு பழைய குளத்தைக் காட்டி, "இதுதான், அர்ச்சுனன் தின

மும் நீராடிய குளம்; அதோ கோயில்; அதுவே அவன் பூஜை செய்துவந்த தேவாலயம்'' என்றெல்லாம் காட்டினார். இன்னொரு மண்டபத்தைக் காட்டி, "இங்கேதான் ராவணனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து மாஹிஷ்மதியிலுள்ள ஆண் பெண் அடங்கலும் வேடிக்கை பார்க்க நர்த்தனம் செய்வித்தது. இங்கேதான் ராவணன் பத்துத் தலைகளையும் இருபது கைகளையும் நீட்டி ஒளிவீசும் பூதாகாரமாகக் கூத்தாடினான். முதலில், பாவம்! வெட்கப்பட்டு 'மாட்டேன்' என்றான். கார்த்தவீரியன் கோபங்கொண்டு ராவணனை ஓர் அறை அறைந்தான். அறைபட்டதும் ராவணன் திடீரென்று எழுந்து நின்றான். எழுந்த வேகத்தில் அவன் தலைகள் கூரையில் இடித்துக் கல்லில் பத்துக் குழிகளாக்கியதை இப்போதும் பார்க்கலாம்'' என்று கிழவர் மண்டபத்தின் கூரையைக் காட்டினார்.

இந்தத் தேசத்தில் எந்தச் சிறிய ஊரிலுங்கூட இவ்வண்ணம் தங்கள் ஊரைப்பற்றி ஸ்தல புராணங்கள் சொல்லுவார்கள். தேவர்களும் புராண வீரர்களும் சம்பந்தப்பட்ட கதைகளும், சம்பவங்களும், தங்கள் ஊரிலேயே நடந்ததாகச் சொல்வார்கள். ரிஷிகளும், முனிவர்களும் இப்போதும் தங்கள் ஊரில் வாசம் செய்வதாகச் சொல்வார்கள்; இந்தக் கிழவர் பேச்சில் வியப்பொன்றுமில்லை.

ஆனால் இந்தக் கிராமம் முன்காலத்தில் ஒரு பெரிய நகரமாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும்.

உதாரணமாக இந்த இரண்டு மண்டபங்களைப் பார்க்கலாம். அதிக உயரமில்லாது, தாழத்தான் கட்டியிருந்த போதிலும் கல் தூலங்கள் எவ்வளவு பெரியவை! கட்டடத்தின் உறுதியும் தொழில்நேர்த்தியும் கவனிக்கத்தக்கன. இதைக் கட்டிய ஆட்கள் தேகபலம் கொண்டவர்கள் என்பதைப்பற்றி ஐயமில்லை. அர்ச்சுனன் குளமோ முந்நூறு முழச் சதுரம்; கொத்திய கல்லால் விசாலமான படிகள் அமைக்கப்பட்டு வேலைத் திறமையுடன் கட்டப்பட்டிருக்கிறபடியால், பல ராஜவமிசங்களும் நாடுகளும் நசித்துப்போனலும், பல்லாயிர வருஷங்களாகக் குளம்மட்டும் கட்டினது கட்டினபடியே இருக்கிறது. செய்யும் தொழிலில் பூரண சிரத்தையும் மகிழ்ச்சியும் கொண்டு, அழகும் உறுதியும் அமைத்துப் பொருள்களை உண்டுபண்ணுவதே ஓர் ஆனந்தம் என்று கருதினவர்களால்தான் இத்தகைய ஒரு குளம் கட்டமுடியும். குளத்தில் இப்போது கொஞ்சந்தான் ஜலம் இருக்கிறது. அந்த ஜலம் எல்லாத் திசையிலும் ஒரே படிவரிசையில் தங்கி நிற்கிறது. படிகள் அவ்வளவு சுத்தமாக, நேர் தவருமல், கட்டப்பட்டுக் காலப் போக்கால் கொஞ்சமும் கெடாமல் இருக்கின்றன.

கோயிலைப் பாருங்கள்: கிரேக்க சிற்பத்தின் வடிவழகையும், நம்முடைய (ஆங்கிலேய) பெரிய உன்னதமான கட்டடங்களையும் கண்ட நம் கண்ணுக்கு, இந்தியாவில் காணும் கட்டடங்களும் சிற்ப

வேலைகளும் முதலில் ஒருவாறு ‘இவ்வளவுதானு’ என்று தோன்றலாம். ஆனுல் கோயில் முழுதும் நின்று பார்த்தால் அதன் அழகு ஒன்றும் குறைந்த தல்ல வென்பதை உணர்வோம். இது ஒரு சாதா ரணக்கோயில். நன்ருய், கல்லும் கம்பங்களும் வேலைத்திறமையுடன் சுத்தமாய் அமைத்துக் கட்டி யிருக்கிருர்கள். கோயிலில் ஒரு மூர்த்தியுண்டு. ஆனுல் பல வருஷங்களாகப் பூஜை இல்லை.

ஊரிலும் முன்காலத்தில் பெரிய மாளிகை களாக இருந்திருக்க வேண்டிய கட்டடங்களின் அஸ்திவாரக் கல்வரிசைகளை நெடுகக் காணலாம். வரிசைகளைக் கவனித்தால் நல்ல அந்தமாகத்தான் நகரம் அமைக்கப்பட் டிருந்திருக்கவேண்டும் என்று ஊகிக்கலாம்.

“இதுதான் அக்கிரகாரம்” என்று ஒரு வரி சைக் கற்களைக் கிழவனுர் காட்டினுர். “இது தட்டா ரத் தெரு, இது இன்னொரு ஜாதியார் தெரு” என்று வேறு வேறு வரிசைகளைக் காண்பித்தார். இப் போதுள்ள நிலைமையில், நகரத்தின் வீடுகளிலும் தெருக்களிலும் கற்பனுசக்தியாலுங்கூட ஜனங்களை நிரப்பி மனக்காட்சி காணமுடியவில்லை.

என் மைத்துனர் சொன்ன படங்களைப்பற்றி விசாரித்ததில் இந்த வயோதிகர் வீட்டில்தான் அவை இருக்கின்றனவென்று தெரிந்தது. அவருக் குச் சொல்லியனுப்பினேம். வெளியில் வந்து பழைய

மரியாதை முறைகளை அனுசரித்து நமஸ்காரம் செய்து உள்ளே அழைத்துச் சென்றார். நடை, பாவனைகளால் அவர் பெருமை வாய்ந்த சுபாவங் கொண்டவர் என்பது தெரிந்தது.

“நீங்கள் தானா கிருஷ்ணையர்?” என்றார் பார்க்கு றார்.

“ஆமாம், ஐயா.”

“உங்களிடம் கொஞ்சம் ஜோலியிருக்கிறது. அதற்காகத்தான் வந்தோம்.”

“உத்தரவு.”

“தங்களிடம் சில அழகிய புராதன படங்கள் இருக்கின்றனவாமே; அவைகளை நாங்கள் பார்க்க முடியுமா? அதற்காகத்தான் வந்தோம்.”

“ஓரிரண்டு படங்கள் இருக்கின்றன. இருப்ப வைகளைத் தாங்கள் பார்க்கலாம்; உட்காருங்கள்.”

இவ்வாறு சொல்லி எங்களை அஜா (ஆசா)ரத் தில் இருக்கச்செய்து உள்ளே போய்ச் சில படங்க ளுடன் வந்தார். முரட்டுக் கித்தான்மேல் ஏதோ மெழுகுப் பசை பூசி, அதன்மேல் வெகு சாதாரண சாயங்களைக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருந்தன. ஆனல் சித்திரத்தில் எல்லாக் கோடுகளும் அழகும் நிச்சய மும் கொண்டவையாயிருந்தன. சில படங்களில் எழு தியதைச் சில விடங்களில்அழித்துத் திருத்தி எழுதிய தாகவிருந்தது. சில, முதலில் கண்ட கற்பனைம்

படியே எழுதியது எழுதியவாறு, திருத்தப்பாடில்லாமல் இருந்தன. ஓவிய மெழுதிய கை மிகத் திறமை கொண்ட கை, எண்ணியதை எண்ணியவாறு லேசாக வரையக்கூடிய கை என்பது விளங்கிற்று. ஒரு படம் கோபாலகிருஷ்ணனது படம். அதைப் பார்த்தவுடன் படமெழுதியவருக்குக் கோபால கிருஷ்ணன் ஊனுடலுடன் நின்று காட்சி தந்ததைக் கண்டே எழுதியதாகத் தோன்றிற்று.

ஆஹா! அந்த உருவத்தில் நிற்கும்நிலை, குழல் அன்புருவமாகிய உதடுகளைத்தொட அதை வாயில் வைத்துப் பிடித்திருக்கும் விரல்களின் அழகு, கண்களில் காணும் கரைகடந்த கருணைக்கடல், இவைகளை எப்படி வருணிக்க முடியும்? ஒரு கால் மேல் பாரம் தாங்கி, தேகம்சற்றுச் சாய்ந்தவாக்காய், மார்பின்மேலுள்ள பூமாலை மையத்தில் நில்லாமல் ஒருபக்கமாகத் தொங்க - இதெல்லாம் ஒருவாறு சொல்லிவிடலாம். ஆனல், குழலோசையைக் கேட்ட உலகம் பிரமித்துப் போய் அதன் ஆனந்தத்தில் மூழ்கி நிற்கும் காட்சியை எப்படித்தான் வருணிக்க முடியும்! உலகத்தில் ஒலி என்பதே, புலன்கள் எல்லாமே, பிரகிருதியே, அந்த அநந்த திவ்விய கானத்தில் ஒன்ருய்ப்போய், மரங்கள் ஆடாமல் நிச்சப்தமாய் நிற்பதும், கானத்தைக் கேட்ட கன்றுகளும் பசுக்களும் அப்படியே - புல் மேய்ந்திருந்தவை புல் மேய்ந்தவாறே, துள்ளிக்குதித்தன துள்ளினவாறே, நின்றது நின்றவாறே - மோகித்து நிற்பதும்,

தேவர்களும், ரிஷிகளும், கோபிகைகளும் அந்த வேணுகானம் என்னும் அமிருதத்தைக் குடித்து வெறிகொண்டவர்களைப் போல் ஆடுவதும், இவை களை யெல்லாம் எவ்வாறு சொல்லால் விவரிக்க முடியும்? இப்படத்தை எழுதினவன் தன் ஓவிய நாயகனை பகவானை நேரில் கண்டவனே யாவான்; கண்களால் அனுபவித்துத்தான் அவன் எழுதினான்; வேறில்லை.

எமிலியும், பார்க்குஹாரும் மகிழ்ச்சி ஆவேசத் தில் மூழ்கினர்.

"இது யார் எழுதிய படம்?"

"என் பாட்டனார் எழுதியது."

"அவர் தெய்விகப்புலமை பெற்றவர்."

"எங்கள் வமிசத்தில் அவர் ஒருவர்தான்."

"அவர் வேறு படங்கள் ஏதாவது எழுதினாரா?"

"ஓ! பல படங்கள் எழுதினார். ஆனால் அநேக மாக இதைப்போலவே கோபாலகிருஷ்ணன் படங் கள்தான். அதில் அவருக்குப் பைத்தியம். எத் தனையோ எழுதினார். எழுதி எழுதி இதுதான் நின்றது."

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு உள்ளேபோய் ஒரு மூட்டை படம் கொண்டுவந்து அவிழ்த்தார். எல் லாம் கோபாலகிருஷ்ணன் படந்தான். சிலவற் றில் சிற்சில பேதமிருந்தாலும், அநேகமாக ஒன் றுக்கொன்று நகல்களாகவே யிருந்தன. சில,

பொதுத் தோற்றத்தில்தான் வித்தியாசப்பட்டிருந்தன. எல்லாம் சேர்ந்து பதினாறு படங்கள் இருந்தன.

“அவர் படங்கள் முடித்து முடித்து, ஏதோ திருப்திகொள்ளாமல் ஒன்றன் பின் ஒன்றை வைத்துவிடுவார். தாம் கண்ட அருட்காட்சியைக் கண்டபடி எழுத முடியவில்லையே என்று வருத்தப் படுவார். மறுபடியும் எழுத ஆரம்பிப்பார். இவ்வாறு கடைசியாக எழுதினதைத்தான் தாங்கள் முதலில் பார்த்தது.”

பார்க்குஹாருக்கு உற்சாகம் அதிகரித்து, அந்தப் படத்தை மறுபடியும் உற்றுப் பார்த்தார்.

“இந்தப் படம் அவருக்குத் திருப்தியளித்ததாகச் சொன்னாரா?’

“இல்லை, இல்லை. இது முடிந்து சில நாளைக்குள் மறுபடியும் ஒரு படம் எழுதலானார். பத்துப் பன்னிரண்டு நாள் விரதமிருந்து, பூஜை முடித்து, ஆரம்பித்தாராம். என் பாட்டனார் வாழ்க்கை ஓர் அதிசயம், எஜமான். நோன்பு முடிந்ததும், தியானத்திலிருந்தவர் திடீர் என்றெழுந்து, என் பாட்டியை - அவர் மனைவியை - அழைத்து ‘அடியே, சுவாமி தரிசனம் கொடுத்துவிட்டார். தேங்காய், பூ, பழம் கொண்டுவா!’ என்றார். அதன்பின் எழுத உட்கார்ந்தார். மத்தியானம் வெகு நேரமாயிற்று. படம் முடியவில்லை. அவர் தமையனார் தம் பூஜையை முடித்துக்கொண்டு அவர் பக்கத்தில் மெதுவாக வந்து உட்கார்ந்தார். குழந்தைகளும், என் பாட்டி

யும் - அப்போது அவள் வயிற்றில் என் தகப்பனர் கர்ப்பத்தில் இருந்தாராம் - பட்டினியிருக்கக் கூடா தென்று சொல்லி அவர்கள் மட்டும் சாப்பிட்டிருந் தார்கள். என் பாட்டனரும் அவர் தமையனரும் உபவாசம். அஸ்தமிக்கும் சமயம்; ஆனல் இன்னும் படம் எழுதிக்கொண்டே யிருந்தார். அப்போது திடீர் என்று 'கொள்ளைக்காரர்!' என்று கூக்குரல் கிளம்பிற்று. ஊர்மேல் கொள்ளைப்படை வந்த தென்று ஊராரெல்லாம் கோட்டைக்கு ஆயுதங்கள் எடுத்து ஓடினர்கள். ஊர் வாசல் மூடப்பட்டது என் பாட்டனர் வீரர். எழுந்து, 'இந்தப் படம் இன்று முடிவதில் பகவானுக்கு இஷ்டமில்லைபோலும்' என்று சொல்லிக்கொண்டே வில்லும் தூணியும் எடுத்துப் புறப்பட்டார்.

"வீட்டில் பெண்டுகள் அவரை மிகவும் வேண்டி னர்களாம், சாப்பிட்டுவிட்டுப் போங்கள் என்று; அவர் சிரித்துக்கொண்டே 'சாப்பாடு காக்கும், சண்டை காக்கமாட்டாது' என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டார். தமையனரும், 'இருக்கட்டும், சீக்கிரம் வந்துவிடுவார்' என்று சொல்லிக் காத் திருந்தாராம். பூஜை செய்த பிரஸாதம் ஒரு பழம் மட்டில் என் பாட்டனர், பெண்டுகள் வேண்டுதலுக்கு இணங்கி, சாப்பிட்டுவிட்டுப் போனதாகச் சொன் னர்கள்.

"கொள்ளைக்கு வந்த படை பெரும்படை. எங்களுடைய ஆட்கள் குறைவு. தாக்க வந்தவர்

களுக்கு ஏதாவது கொடுத்துச் சமாதானப்படுத்தி அனுப்பிவிடுவது புத்திசாலித்தனமாக இருந்திருக்கும். அப்படியும் சிலர் யோசனை சொன்னார்களாம். இவ்வாறு சமாதானம் செய்தனுப்பியிருந்தால் போயிருப்பார்கள். ஆனல் என் பாட்டனர் சூரர்; அதற்கு ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. தம்மைப் போல் இன்னும் சிலரைச் சேர்த்துக்கொண்டு கோட்டைச் சுவர்மேல் ஏறி, தாக்க வந்த படையை எதிர்க்க ஏற்பாடு செய்துகொண்டு இங்குமங்கும் போய்க்கொண் டிருக்கையில் கொள்ளைக்காரர்களில் ஒருவன் குறிபார்த்து அவரைத் துப்பாக்கியால் சுட்டுவிட்டான்.

“அதன் பிறகு எங்களுடைய ஆட்கள் அதிகமாகச் சேர்ந்து விட்டார்கள். வயல்களுக்குப் போயிருந்தவர்கள் சமாசாரம் கேட்டு ஓட்டமாய் வந்ததும் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து கொள்ளைக்காரர்களை விரட்டி அடித்துத் துரத்திவிட்டார்கள்.

“எல்லாம் முடிந்ததும் என் பாட்டனரை வீட்டுக்குத் தூக்கிவந்தார்கள். குண்டு மார்புக்குள் போய்விட்டது. உயிர் துடிதுடித்துக்கொண்டிருந்தது. ஒருதடவை கண் திறந்து பேசினராம்.

“ஆமாம், சீக்கிரம் வந்துவிடுகிறேன்; வந்து படத்தை முடித்துவிட வேண்டாமா” என்று சொன்னதும் பிராணன் போய்விட்டதாம். மரணத் தறுவாயில் அவர் மனம் சண்டையைவிட்டுப் படத்துக்குப் போய்விட்டது.

"என் பெரிய பாட்டனர் - அவர் என் பாட்டனரைவிடப் பல வருஷங்கள் பெரியவர், அவருக்குத் தகப்பனர் மாதிரியே இருந்தாராம் - துக்கம் தாங்காமல் மார்பில் அடித்துக்கொண்டு, 'ஐயோ, என் குழந்தாய், உனக்கு ஒரு வாய் சாதம் போடாமல் பசியுடன் சாவுக்கு அனுப்பிவிட்டேனே' என்று அலறி அழுதாராம். இதை வளர்ப்பானேன்? பாட்டனரைத் தகனம் செய்துவிட்டுக் கிரியைகள் முடித்தார்கள்.

"என் பெரிய பாட்டனர் அதுமுதல் சித்தம் மாறினவர் போலவே இருந்தார். எப்போதும் வாசலண்டை யாரோ வருவதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறவாறே இருப்பாராம். விருத்தாப்பிய தசையில் என்னென்னவோ உளறிக் கொட்டுவாராம். 'இல்லை, அவன் வரமாட்டான்', 'என்ன நினைத்துக் கொண்டிருந்தானே', 'வந்து விடுவான், வந்து விடுவான்' - என்றிவ்வாறெல்லாம் முணுமுணுப்பாராம்; பிறகு அவரும் காலகதி அடைந்தார். தம் தம்பி கட்டாயம் மறுபடியும் வருவான், வந்து படத்தை முடிப்பான், என்று சொல்லி இறந்தார். 'வந்து படத்தை முடிப்பார்' என்பதே அவர் நம்பிக்கை."

கிழவனர் கதையை முடித்து மௌனமாயிருந்தார். நாங்களும் பேசவில்லை. கொஞ்சநேரம் கழித்துப் பார்க்குஹார் மெதுவாக, "அன்று அவர் எழுதிய படம் எங்கே?" என்றார்.

“உள்ளே இருக்கிறது”

“அதைத் தயைசெய்து காட்டமுடியுமா?”

“எங்கள் பெரியவர்கள் அதை யாருக்கும் காட்டக்கூடாது என்று சொல்லுவார்கள்.”

“ஏன்?”

“அது முடியாத படம். அதில் பிழைகள் இருக்கும். அதைப் பார்ப்பவர்கள் அதில் குற்றம் சொல்லக்கூடும். கலைஞருடைய ஆத்மாவை அது உறுத்தும்; அவர் புகழுக்கு அது ஒரு குறையாகும்.”

“ஐயா, உங்கள் ஓவியப்புலவப் பாட்டனார் ஒரு வீரர், மகான், தெய்விகக் கலையருள் பெற்றவர். அவரை யார் குறைகூறுவார்கள்? கூறினால்தான் என்ன? நாங்கள் குற்றம் கூறும் சுபாவக்காரர்களல்ல; தயைசெய்து படத்தைக் காட்டுங்கள்” என்று வற்புறுத்தினோம்.

“சரி, அப்படியே யாகட்டும். நீங்கள் மட்டில் வந்திருந்தால் காட்டியிருப்பேனோ இல்லையோ. இந்த அம்மாள் உங்கள்கூட இருக்கிறாள்; அதனால் காட்டுகிறேன். அவர்கள் பார்க்கவேண்டும் என்று மிக ஆசைப்படுவதாகத் தெரிகிறது. இன்னொரு காரணமும் உண்டு. அதைச் சொன்னால் உங்களுக்கு வேடிக்கையாக இருக்கலாம். என் பெரிய பாட்டனார் இறக்கும் தறுவாயில், தம் தம்பி மறுபடியும் கட்டாயம் வருவான், வந்து படத்தை முடிப்பான்,

என்று சொல்லி இறந்தார். அப்படிவந்து படத்தை முடிப்பார் என்பதே அவர் நம்பிக்கை."

"உங்கள் பாட்டனருங்கூட அப்படிச் சொன்னரா?"

"அப்படித்தான் அவர் சொன்னதைக் கேட்டவர்கள் எண்ணினர்கள். அதன்மேல் எங்கள் குடும்பத்தில் ஒரு நம்பிக்கை என்னவென்ருல், மறுபடியும் அவர் எங்கள் குடும்பத்தில் குழந்தையின் ஜன்மம் எடுத்துவந்து படத்தை முடிப்பார் என்பது. அப்படி அவர் மறு ஜன்மம் எடுத்துவந்து முடிக்குமுன் படத்தை யாருக்கும் காட்டக் கூடாதென்பது எங்கள் விருப்பம். என் தகப்பனர் பிறந்ததும், பெரிய பாட்டனர் அவரைச் சிறுவயதில் நன்ருகக் கவனித்துக்கொண்டே இருப்பாராம், ஏதாவது பாட்டனருடைய ஓவிய சக்தியின் குறிகள் காணப்படுகின்றனவா என்று. ஆனல் அப்படி ஏதும் தோற்றவில்லை. நான் பிறந்ததுங்கூட அப்படியே எதிர்பார்த்தாராம். அப்போதும் அவர் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. ஆயினும் அவர் காலகதி அடையும்போது, 'என் தம்பி சொன்ன சொல் தவறமாட்டான். சத்தியவந்தன். கட்டாயம் ஒரு நாள் வந்தே தீருவான். கோபாலகிருஷ்ணன் படம் ஜாக்கிரதை; பத்திரமாக வைத்திருங்கள்' என்று சொல்லி இறந்தாராம். என் தகப்பனர் ஒருநாள் இந்தப் படத்தைத் தம் குருவுக்குக் காட்டினர். அப்படியே நானும் இந்த அம்மாவுக்குக்

காட்டலாம் என்று தோன்றுகிறது. படத்தைக் காட்டலாம் என்று அவர்கள் முகத்தில் ஏதோ என்னை ஏவுகிறது."

இவ்வாறு சொல்லி, உள்ளேபோய், இரண்டு படங்கள் கொண்டுவந்து, அதில் ஒன்றை எங்கள் முன் வைத்தார்.

படத்தைப் பார்த்து நான் பிரமித்துப்போனேன். அது ஒரு மாயைப் படமாகவே யிருந்தது. ஒவ்வொரு கோட்டிலும் ஒரு ஜாலம். அதைச் சொல்ல முடியாது! வேணுகானம் காற்றையே ஸ்தம்பிக்கச் செய்து அதை அடக்கி ஆண்டுவிட்ட தோற்றம் படத்தில் உண்டாயிருந்தது. தனித்தனியாகப் பார்த்தால் நாம் பார்த்த மற்றப் படங்களைப்போலத் தான் இதுவும் தோன்றும். ஆனல் இப்படத்தில் ஏதோ ஒரு மாயை - இன்னதென்று விளங்கவில்லை - உயிர் ததும்பி ஆடி நின்றது. எமிலி கண் கொட்டாமல் அதைப் பார்த்துக்கொண்டு ஆனந்த பரவசமா யிருந்தாள்.

“இதுதானு முடிவு பெருத படம்?” என்ருள் வெகு நேரம் கழித்து.

“இல்லை, இல்லை. இதோ!” என்று இரண்டாவது படத்தை எங்கள்முன் திறந்து வைத்தார்.

அம்மம்ம!

எமிலி “ஹுறா!” என்று கூவிப் பிரமித்துப் போனுள்.

எல்லோரும் வாய்திறவாமல் படத்தை வெகு நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். அற்புதமான சித்திரம். கொஞ்சநேரம் கழித்துப் பார்க்குஹுரார், "இந்தப் பசுவின்கீழ் என்ன எழுத எண்ணினுர்களோ?" என்ருர்.

ஏதோ எழுத ஆரம்பித்து ஓரிரண்டு கோடுகள் வரையப்பட்டிருந்தன. வரைந்து வரும்பொழுதே திடீர் என்று நிறுத்திவிட்டாற்போல் காணப்பட்டது.

"தெரியவில்லை. அந்தக் கோடுகள் இழுத்து, அதைப் பூர்த்தி செய்யுமுன் இவ்விடத்தில்தான் கொள்ளைக்காரர்கள் வந்ததனுல், கூக்குரல் கிளம்ப, படத்தை விட்டுவிட்டு உயிர் மாய்க்கப் போய்விட்டார்."

மறுபடியும் நான் படத்தை உற்றுப்பார்த்தேன். கோடு இழுத்திருக்கும் இடத்தில் மற்ருெரு பசுவை எழுத ஆரம்பித்ததுபோல் எனக்குத் தோன்றிற்று. ஆனுல் எப்படி நிச்சயமாய்ச் சொல்லமுடியும்? எமிலி படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே மௌனமாக இருந்தாள்.

"வேறு யாராவது உங்கள் பாட்டனுர் உத்தேசத்தைப்பற்றி ஊகிக்க யத்தனித்தது உண்டா?" என்று கிழவனுரை நான் கேட்டேன்.

"என் மகள் வயிற்றுப் பேரன் ஒரு பையன் இருக்கிருன். அவன் ஏதோ சொன்னுன். வேறு

யாரும் ஊகித்து எதையும் சொன்னது கிடையாது" என்றார்.

"ஐயா, எனக்கு இந்தப் படத்தை விலைக்குக் கொடுக்கமுடியுமா? கொடுத்தால் உங்கள் பாட்டனார் பெயரை எங்கள் தேசத்தில் - மேல்நாட்டில் - கீர்த்திபெறச் செய்வேன். என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?" என்றார் பார்க்குஹார்.

"அதெப்படி முடியும்? படம் கொடுக்க முடியாது. என் பெரிய பாட்டனார் அதை யாருக்கும் காட்டக்கூட வேண்டாம் என்றல்லவோ சொன்னார்?"

"நான் கேட்பது என் லாபத்திற்காகவோ சந்தோஷத்திற்காகவோ அல்ல. உங்கள் பாட்டனாருக்கு நியாயமாய்க் கிடைக்கவேண்டிய புகழ் அவருக்குக் கிடைக்கும்படி செய்யத்தான் நான் படத்தைக் கேட்பது. உங்கள் ஊர் - உங்கள் தேசம் - இதனால் கியாதி அடையும்."

"ஆனால் அவர் சொன்னபடி மறுபடி வந்தால் நாம் என்ன செய்வோம்?"

"யார்? உங்கள் பாட்டனாரா? கிழவனாரே, அப்படிக்கூட நடக்குமா? அப்படி யாராவது நம்புவார்களா? யோசியுங்கள்."

"நாம் யோசிப்பதில் என்ன பயன்? வருகிறேன் என்று சொன்னவருக்கல்லவோ தெரியும்? வெறுமனே சொல்லமாட்டாரே! படத்தை அவருக்

காக வைத்திருப்பது எங்கள் கடமை. எங்கள் பெரி யோர்கள் எல்லாம் அப்படியே சொல்லி இருக்கி ருர்கள். அப்புறம் ஆண்டவன் இஷ்டம்."

இதற்குமேல் பார்க்குஹார் வேருென்றும் சொல்லவில்லை. "சரி; உங்கள் இஷ்டம். ஆனல் யோசித்துப் பாருங்கள். எங்களுக்கு இப்போதே அவசரமில்லை. மறுபடி நாலு ஐந்து நாட்களில் வருகிருேம். நீங்கள் முடிவு செய்து சொல்லுங்கள். எப்படியானலும் சரி."

இப்படி நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததை எமிலி கவனித்ததாகவே தெரியவில்லை. திடீ ரென்று படத்தை விட்டு எங்களைப் பார்த்து, "நான் சொல்லட்டுமா?" என்ருள்.

"என்ன?" என்றேன்.

"சித்திரம் எழுதியவர் இந்த இடத்தில் என்ன எழுத எண்ணினர் என்று?"

"சொல்" என்றேன்.

எமிலி சந்தோஷத்தால் முகம் சிவந்து சொன் ஞள்:- எனக்குத் தோன்றுகிறது, இந்த இடத்தில் ஒரு கன்று பால்குடிக்கத் தாயின் மடியை நோக்கித் தாவி ஓடியது; நடுவழியில் பகவானுடைய வேணு கானம் காதில் தாக்க, பசி தீர்ந்து எல்லாம் மறந்து நின்றுவிட்டதாகச் சித்திரகாரர் எழுத ஆரம்பித் தார் என்று எண்ணுகிறேன். வெறும் பால் குடித்

தால், தாய்ப்பாலானாலுங்கூட, மறுபடி பசிக்குமல்லவா? பகவான் குழலமிருதம் குடித்தபின் பசியே தீர்ந்ததல்லவா? கானம் அப்போதுதான் ஆரம்பித்த சமயம் என்பது சித்திரகாரர் கற்பனை. பாருங்கள்;எல்லாக் குறிகளும் அதற்கு இசைந்திருக்கின்றன. முதல் படம் எல்லோரும் வழக்கமாய் எழுதும் காட்சி. இந்தப் படத்தில் குழல் வாசிக்க ஆரம்பித்த க்ஷணம் அப்படியே சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இல்லையா, பாருங்கள்" என்றாள்.

"அப்படியானால் என் பேரப் பையன் சொன்னது நிஜமே!" என்றார் கிழவர்.

"என்ன சொன்னான்?" என்று ஒரே வாக்காய் நாங்கள் எல்லோரும் கேட்டோம்.

"அவன் சொன்னது—'பார்; பகவான் ஏதோ இப்போது எண்ணி, அதை வெளியிடக் குழலை எடுத்து வாயில் வைத்திருக்கிறார். பார்; வெளிவந்த சுவரங்கள் காற்றையும் ஸ்தம்பிக்கச் செய்துவிட்டன. இதோ இந்தக் கன்றைப்பார்: தாயிடம் தாவிப் போகையில் வழியில் அப்படியே நின்றுவிட்டது. பாலைவிடத் தித்திக்குமல்லவா பகவான் வேணுகானம்! குழலோசை உண்டபின் பால் என்னத்திற்கு?—இப்படித்தான் சொன்னான். அம்மாளும் இப்போது அப்படியே சொல்லுகிறார்கள்."

பையனுடைய புத்தி நுட்பத்தைக் கண்டு வியந்தோம். உண்மையில் படத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க

எங்கும் கானத்தில் லாகிரி பொங்கிக் கிளம்புவதை யும், குழலை வாயில் வைத்த பகவானின் முகத்தில் ஒரு சங்கல்ப அருளுதயம் ஒளிவீசுவதையும் கண்டோம்.

பார்க்குஹார், "ஐயா, உங்கள் பையனை ஓவி யம் பழக்குங்கள்; அவன் பெரிய சித்திரக்கலைஞன் ஆவான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. நாங்கள் நாலு நாள் கழித்து வருகிறோம். அப்போது படம் எங் களுக்குக் கொடுக்கும் விஷயம் முடிவாகச் சொல் லுங்கள்" என்றார்.

எமிலி ஒன்றும் பேசவில்லை. பிறகு எழுந்து புறப்பட்டோம். கிழவனார் வெற்றிலைபாக்குக் கொடுத்து அனுப்பினார்.

படத்துக்காக நாங்கள் மறுபடி போகும் உத் தேசமில்லை. படத்தின் மேல் முன்போலவே எங் களுக்கு மோகந்தான். நல்ல விலை கொடுப்பதாக ஆசை காட்டினால் கிழவனார் கொடுத்துவிடலாம். ஆனால், நாங்கள் போவதாக இல்லை. அதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறேன்.

நாங்கள் வீடு திரும்புகையில் கார்த்தவீரியன் குளப்படியில் எமிலி சற்று நேரம் உட்கார்ந்தாள். பார்க்குஹார் சிற்றுண்டிக் கூடையைக் கொண்டு வந்து அவிழ்த்தார். எல்லோரும் பலஹாரத்திற்கு உட்கார்ந்தோம்.

"என்ன அழகான குளம்!" என்றாள் எமிலி.

"அழகாய்த்தான் இருக்கிறது. ஆனால் இப்போது தண்ணீர் வற்றிக்கிடக்கிறது. அதோ பார்; யாரோ முட்டாள் சில கல்லுகளைப் பெயர்த்து எடுத்துப்போய்விட்டான். அநேகமாய் ஒரு விகாரமான சிறு வீடு கட்ட அந்தக் கல்லை உபயோகித்திருப்பான்" என்றேன்.

"அண்ணா! அம்மாதிரிதான் நாமும் செய்து வருகிறோம். உனக்கு அது தெரியவில்லையா? குளத்தில் ஜலமில்லைதான். ஆனால் குளம் அப்படியே இங்கே இருக்கிறது. யாராவது கொஞ்சம் கவனித்துச் செடி கொடி பிடுங்கி எறிந்து கட்டடம் அழியாமல் பார்த்துவந்தால், என்றைக்காவது ஜலம் வரும் போது அதைக் கொள்ளக் குளம் இருக்கிறது. இந்தச் சுந்தரமான படிகளின்மேல் எத்தனை தலைமுறைகளாகச் சிறு பெண்களும் யுவதிகளும் சந்தோஷமாகச் சிலம்பும் கால் மெட்டிகளும் ஒலிக்க ஏறியிறங்கி நடந்திருப்பார்கள்! அந்த மங்கள ஓசை காதில் இப்போதும் கேட்கிறாற்போலவே யிருக்கிறது. குளம் இப்படியே இருந்தால் ஜலமும் வரலாம். ஜலமெடுக்கப் பெண் குழந்தைகளும் வரலாம். ஆனால் கற்களைப் பிடுங்கி எறிந்து குளத்தைப் பாழாக்கிவிட்டால் அப்புறம் என்ன இருக்கிறது? யாரும் கிட்ட நெருங்கப் பயப்படும் விகாரமான குழிதான். தண்ணீர் வந்தாலும் குட்டை நாறும். அவ்வளவே."

"உண்மைதான், எமிலி. ஆனல் அதிலிருந்து நீ சொல்லுவது என்ன? எனக்குத் தெரியவில்லை" என்றேன்.

"என்னவென்ரு கேட்கிருய்? கேளுங்கள்: படம் ஒன்று நன்ருயிருக்கிறபடியால் அதை எடுத்துப் போய்விடுகிரேரம். சிலை ஒன்று அழகாயிருந்தால் அதைத் தூக்கிப்போய்விடுகிரேரம். இவ்வாறு நாம் செய்துகொண்டே போனல், இந்தத் துர்ப்பாக்கிய தேசம் கண்விழித்து எழும்போது அதற்கு என்ன மிச்சமிருக்கும்? சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம். ஐயோ, நாம் செய்வது மகாபாவம்!" என்ருள்.

"ஆனல் உனக்குத் தெரியாதா: நாம் கொண்டு போவதெல்லாம் இந்தத் தேசத்தின் பெருமையை உலகத்திற்குக் காட்டுவதற்கல்லவோ? வெறுமனே கொள்ளையா அடிக்கிரேரம்?"

"இம்மாதிரி நாம் பரப்பும் புகழால் இந்தத் தேசத்திற்கு நிரம்ப லாபந்தான்! இந்தக் கிழவனுருக்குச் சொல்லுகிறீர் — உன் பேரனுக்குச் சித்திரம் எழுதச் சொல்லித்தாவென்று. சொல்லிவிட்டு, அவர் வீட்டுப் படத்தை எடுத்துப் போய்விட ஏற்பாடு செய்கிரேரம். அவருக்கு இது மிக நன்மை செய்தவாறல்லவா?"

குதிரைகளின்மேல் மெதுவாக வீடு திரும்பினேம். கொஞ்ச தூரம் சென்றபின் எமிலி என்னிடம் சொன்னள்:

" அண்ணு, உனக்குத் தெரியுமா; இந்த ஜனங் களுக்கு ஒரு நம்பிக்கையுண்டு ; சில சமயம் உடலை விட்டு உயிர் வெளியேகிக் கொஞ்சகாலம் இங்கு மங்கும் அலைந்து மறுபடி திரும்பிவரும் என்று. அப்படி ஆத்மா வெளியே போயிருக்கும்போது உடல் மூர்ச்சையாகக் கிடக்கும். அப்போது வேறொரு பிராணன் வந்து தனக்குச் சேராத உடலில் புகுந்துகொண்டு சொந்தக்கார ஆத்மா வுக்கு இடமில்லாமல் செய்துவிடுமாம்."

" இத்தகைய நம்பிக்கையைப் பற்றி நானும் கேள்விப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னேன்."

"'பரகாயப் பிரவேசம்' என்று அதற்குப் பெயர் சொல்லுவார்கள். இப்படித் திரும்பிவரலாம் என்று ஒரு தேகத்தை விட்டு ஆத்மா வெளியே போயிருக்குங்காலத்தில் அந்தத் தேகத்தை எங்கே யாவது ஒளித்து வைத்து அல்லது விரூபமாக்கி, அடையாளம் தெரியாமல் செய்துவிட்டால், அதன் பிராணன் திரும்பிவந்து உடல் கிடைக்காமல் இங்கு மங்கும் பரிதாபமாகத் தங்க இடமில்லாமல் திரியு மல்லவா? "

" கற்பனை சரிதான் ; ஆனல் என்ன? "

"அண்ணு, 'பாரத மாதா' என்றிவகர்ள் சொல் லிக் கொண்டாடும் அழகிய ஒரு தேகம் இப்போது மூர்ச்சையில் கிடக்கிறது. அவள் குழந்தைகள் அத் தேகத்தைச் சுற்றிப் பிரலாபித்துக்கொண்டு உட் கார்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனல் இப்போதுதான் அவள்

முகத்தில் உயிர் மறுபடி வருவதுபோன்ற சின்னம் தோன்றுகிறது. இச்சமயத்தில் அவளுடைய உடலை விரூபமாக்கி விடலாமா? அவளுடைய கழுத்தாரத்தையும், விரல் மோதிரங்களையும், கை வளையல்களையும் கழற்றிக்கொண்டு போய் விடுவதா? திரும்பி வரும் உயிருக்குத் தன் உடல் தனக்கு அடையாளம் தெரியாமல் செய்துவிடலாமா? இது உடலைத் தூக்கி ஒளித்துவிட்ட மாதிரிதானே ஆகும்? குழந்தைகளின் கண்ணீரைத் துடைக்கலாம் என்று தாய் ஆசைப்பட்டு ஓடிவரும் சமயம், நாம் இவ்வாறு உடலைத்திருடியோ, அதன் ஸ்ரீயைக் களவாடியோ விடலாமா? அவளுடைய குழந்தைகளைத் தாயில்லா அநாதைகளாக்கலாமா நாம்? இது நமக்குத் தகாது என்பது என் எண்ணம்.''

இப்படிச் சொல்லிய எமிலியின் கண்களில் நீர் ததும்பிற்று. பார்க்குஹார் வேறுபக்கமாக முகம் திருப்பிக்கொண்டார். ஒருவேளை அவரும் தம் குழந்தை ஜியார்ஜை அப்போது நினைத்துக்கொண்டாரோ என்னவோ! எமிலி மூர்ச்சையாகக் கிடக்க, பக்கத்தில் ஜியார்ஜ் உட்கார்ந்து அழுதுகொண்டு உயிர் திரும்பிவரக் காத்திருப்பதாக ஒருவேளை, மனதில் கற்பனைக் காட்சி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாரோ என்னவோ தெரியவில்லை. வீடுபோய்ச் சேரும்வரை நாங்கள் மறுபடி பேசவில்லை.

படத்துக்காகப் போவதில்லை என்று இன்று காலை தீர்மானித்துவிட்டோம்.

இந்தச் சம்பவம், நான் சிலகாலமாக எண்ணிய இன்னொரு எண்ணத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்திற்று. இந்திய ஜாதியார் இழந்துவிட்ட கல்வி கேள்விகளுக்குப் பதில் நம்முடைய நாகரிகம், கல்வி கேள்விகளை அவர்களுக்குத் தரலாம். ஆனால் உண்மையில் அது ஓர் உடல் தனக்கு உரிய பிராணனுக்காகக் காத்திருக்க அந்நிய ஆன்மா ஒன்று வந்து, பரகாயப்பிரவேசம் செய்து அவ்வுடலை ஆக்கிரமித்தது போன்றதேயாகும்.

பட்டாசுக் கட்டு

"அப்பா, பட்டாசு!" என்று வீரன் மகன் அழுதால் வீரன் எங்கிருந்து பட்டாசு வாங்கிவர முடியும்? அக்கிரகாரத்திலும் முதலியார் தெருவிலும் குழந்தைகள் தீபாவளிக்கு மூன்று நாள் முன்னிருந்தே பட்டாசு சுட ஆரம்பித்தார்கள். வீரன் மகன், தெருவில் நாலு 'மார்' தூரம் எட்டி நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். வெடிக்காத பட்டாசுகளைப் பொறுக்கப் போனான். "போ!" என்று அதட்டித் துரத்தினார்கள்.

மறுநாள் ஊரிலுள்ள பல வீடுகளிலும் 'பட்! பட்!' என்று பட்டாசு சப்தம் கிளம்பிற்று. வீரன் மகனுக்கு அடங்காத ஆசை. 'ஏன் எல்லார் வீட்டிலும் பட்டாசு, தன் அப்பன் வீட்டில் மட்டும் கிடையாது?' என்று அவன் மனதில் தோன்றிய கேள்விக்குப் பதில் அவனுக்குப் புலப்படவில்லை. அப்பனைக் கேட்கவும் அவனுக்குப் பயம்.

சேரிக்குத் திரும்பிப் போகவே மனம் வரவில்லை. பசியானாலும் வெகு நேரம்வரை நின்றுகொண்டு ஊர்க் குழந்தைகள் பட்டாசு சுடுவதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

"எட்டி நில்!" என்றார் தெருவில் போகும் ஓர் ஐயர்.

வீரன் மகன் நடுங்கி ஓடிப்போய் ஒரு சந்தில் சுவரை ஒட்டிக்கொண்டு பதுங்கினான்.

ஏன் இப்படிப் பதுங்கவேண்டும் என்கிற கேள்வி வீரன் மகனுக்குத் தோன்றிற்றோ இல்லையோ, எப்படி நம்மால் சொல்ல முடியும்? குழந்தைகள் மனதில் தோன்றும் எண்ணங்கள் யாருக்குத் தெரியும்? பக்கத்தில் ஒரு நாய்க்குட்டி. அதுதான் தன் இனம் என்று அதை மெதுவாகத் தடவிக் கொடுத்துக்கொண்டு, ஐயர் போகும் வரையில் அங்கே இருந்துவிட்டுப் பிறகு வெளியே வந்தான்.

வெகு நேரம் கழித்துச் சேரியிலுள்ள தன் குடிசைக்குச் சென்றான்.

"அப்பா, எனக்குப் பட்டாசு வாங்கித் தர மாட்டாயா?" என்று வீரனைக் கேட்டான். பளீர் என்று ஓர் அடி கன்னத்தில் விழுந்தது. பையன் கிறு கிறுவென்று சுருண்டு கீழே விழுந்தான்.

"குடித்துப் போட்டுக் குழந்தையை ஏன் அடிக்கிறாய்?" என்று தாய் சீறிக்கொண்டு வந்தாள். "கள்ளுக்குப் போட்ட காசில் குழந்தைக்கு ஒரு கட்டுப் பட்டாசுதான் வாங்கித் தரக்கூடாதா? கேட்டதே பாவமா? ஏன் அடித்துக் கொல்லுகிறாய்?" என்று குழந்தையிடம் ஓடிப்போய், தூக்கிப் பிடித்தாள்.

"அம்மா, பட்டாசு" என்றான் மறுபடியும்.

"சும்மாவிரு. பறைப்பையனுக்குப் பட்டாசு என்னத்திற்கு?" என்று தாய் சொல்லிவிட்டு அடுப்பண்டை போய்விட்டாள்.

"மறுபடி கேட்டாயானல் கொன்று போட்டு விடுவேன், தெரியுமா?" என்று அதட்டினன் வீரன்.

2

துரைசாமி ஐயங்கார் வீட்டில் பெரிய தடபுடல். மாப்பிள்ளை பட்டணத்திலிருந்து பெட்டியும் படுக்கையுமாக வந்து இறங்கினர். இவர் துரைசாமி ஐயங்காரின் மூன்ருவது பெண்ணின் கணவர். பேர் செல்லமையங்கார், பி. ஏ. சென்ற சித்திரை மாதம் விவாகம் வெகு விமரிசையாய் நடந்தது. ரூபாய் நாலாயிரம் செலவு. இதுதான் முதல் தீபாவளி. மைத்துனன்மார் இரண்டு பையன்களுக்குமாக வாங்கிக்கொண்டு வந்திருந்த பட்டாசுக்கட்டு இருபதையும், மத்தாப்புத் திணுசுகளையும் அந்தக் குழந்தைகளுக்கு எடுத்துக்கொடுத்துவிட்டு, மாமியாரைப் பார்க்கப்போனர். கிட்டுவும், சீனுவும் - மைத்துனர், முறையே ஏழு வயது, நான்கு வயது - பட்டாசுக் கட்டுகளைப் பங்குபோட்டுக் கொண்டார்கள். மஞ்சள் கட்டாகவே தனக்கு வேண்டும் என்று சீனு அழுதான். கிட்டு கொடுக்கமாட்டேன் என்று சண்டை போட்டான்.

"பாவம்! குழந்தைக்கு மஞ்சள் கட்டுக் கொடடா" என்ருள் கமலம். இவள்தான் கலியாணப் பெண்.

பிறகு குழந்தைகளுக்குள் சமாதானம் செய்து வைத்து, "இப்போது சுடக்கூடாது. நாளைக்குத் தான் தீபாவளி. எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்துவிட்டுச் சுடலாம்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கமலம் தாயாரண்டை போய்விட்டாள்.

"இப்பவே சுடுவேன்" என்றான் கிட்டு.

"நான் சுடமாட்டேன்" என்றான் சீனு.

"நான் ஒரு கட்டுச் சுட்டுவிட்டு மீதியை நாளைக்கு வைத்துக்கொள்வேன்" என்றான் கிட்டு.

இருவரும் பட்டாசுக் கட்டுகளைத் தூக்கிக் கொண்டு தாயாரிடம் போனார்கள்.

"அம்மா! பத்திரமாக வைத்திரு" என்று சீனு தன் பங்குக் கட்டுகளைத் தாயார் மடியில் போட்டான். மாப்பிள்ளை வந்திருக்கும் ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கியிருந்த சீதம்மாள் குழந்தையைக் கட்டி முத்தமிட்டு, 'சீனு, நல்ல பையன்' என்று சொல்லி எழுந்து வெள்ளி சாமான் வைத்திருக்கும் அலமாரியில் பட்டாசுக் கட்டுகளை வைத்துவிட்டு மாப்பிள்ளையுடன் பேசப் போனாள்.

3

தீபாவளி நாள் வந்தது. "ஐயோ! எல்லாம் தூக்கிக் கொண்டு போய்விட்டானே! ஆயிரம் ரூபாய் வெள்ளி சாமானும் போச்சே" என்று கதறினாள் சீதம்மாள்.

"கைப்பெட்டியைக் காணவில்லையே;பாங்கியில் வாங்கி வந்த நோட்டெல்லாம் அதிலே வைத்திருந் தேனே" என்று கத்தினார் துரைசாமி ஐயங்கார்.

"போலீசுக்குப் போய்ச் சொல்லவேண்டும்" என்றார் மாப்பிள்ளை செல்லம் ஐயங்கார்.

"எத்தனை வைத்திருந்தீர்?" என்று கேட்டார் சீதம்மாள் தம்பி ஆராவமுதையங்கார்.

"அம்மா, பட்டாசு எல்லாம் எங்கே?" என்றான் சீனு.

"சும்மா இரு. பட்டாசு எல்லாம் திருடன் கொண்டுபோய் விட்டான்" என்று சீனு காதில் கிட்டு மெள்ளச் சொன்னான்.

"கிட்டு, திருடன் என்றால் யார்?" என்றான் சீனு.

"கறேலென்றிருப்பான். வீட்டுக்கு உள்ளே மெள்ள வந்து ராத்திரி நாம் தூங்கும்போது சாமான் எல்லாம் கொண்டுபோய் விடுவான்" என்றான் கிட்டு.

"நேற்று வந்தானா?" என்றான் சீனு. கிட்டு தலை அசைத்தான்.

"எல்லாப் பட்டாசும் கொண்டுபோய் விட்டானா?" என்று சொல்லிச் சீனு அழ ஆரம்பித்தான்.

"அழாதே! அப்பா! அந்தத் திருடனைப் பிடித்து உதைக்கலாம்" என்று சீதம்மாள் குழந்தையைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

"குழந்தையின் பட்டாசைக்கூடக் கொண்டு போய் விட்டான் பார்த்தாயா? பாவி திருடன்!" என்றாள் கமலம்.

கைப்பெட்டியை வீடெல்லாம் தேடிப் பார்த்து விட்டுக் கிடைக்காமல் துரைசாமி ஐயங்கார் தலை மேல் கையை வைத்துக்கொண்டு ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்துகொண்டார்.

"போனது போனதுதான். இனி கிடைக்கப் போகிறதா? வாருங்கள் ஸ்நானம் செய்ய'' என்று சீதம்மாள் மாப்பிள்ளையை அழைத்தாள்.

"இல்லை; சாவடியூருக்கு உடனே போய்ப் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் தெரியப்படுத்தி விடவேண்டும். வாருங்கள், மாமா?" என்று செல்லம் ஐயங்காரும் மாமா கிருஷ்ணையங்காரும் வெளியே போனார்கள்.

"ஒன்றுகூடவிடாமல் எல்லா வெள்ளி சாமான்களையும் எடுத்துப் போய்விட்டானே; நான் எப்படி மாப்பிள்ளைக்கு விருந்து பண்ணப்போகிறேன்?' என்று மறுபடியும் அலறினாள் சீதம்மாள்.

4

வீரன் மகன் பட்டாசு சுட்டுக்கொண்டிருந்தான். சேரியில் மற்றக் குழந்தைகள் எல்லாம்

சுற்றிக்கொண்டு கை தட்டிக் கூப்பாடு போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஏது பட்டாசு?

எப்படியோ தெரியவில்லை, தீபாவளி யன்று காலையில் பட்டாசுக் கட்டுகள் நான்கு கொண்டுவந்து வீரன் தன் மகனிடம் 'சுடு' என்று கொடுத்தான். பையன் ஒரே குதியாய்க் குதித்து, "அம்மா நெருப் புக் கொடு" என்று ஓடினன்.

* * * *

தீபாவளிக்கு அடுத்த சனிக்கிழமை யாரோ இருவர் வந்து வீரனைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டுபோனார் கள். போனவன் பிறகு திரும்பி வரவில்லை. பெண் சாதியும் மகனும் அலறிக்கொண்டு ஊருக்குள் வாத் தியாரண்டை ஓடினார்கள். "விண்ணப்பம் போட்டுப் பார்க்கிறீர்களா?" என்று அழுதாள்.

"அவர்கள் போலீஸார். உன் புருஷன்மேல் கன்னக் களவுக் கேசு" என்றார் வாத்தியார் மகா லிங்கம் பிள்ளை.

"ஐயோ கெட்டேனே!" என்று தலைமேல் அடித்துக்கொண்டாள்.

கள்ளுக்கடையில் கிடைத்த செய்தியின் மேல் போலீஸார் உடுப்பில்லாமல் சேரிக்கு வந்து குப் பனை இட்டுக்கொண்டு போய், பிறகு திரும்பிவந்து சேரியில் விசாரித்தார்கள். குப்பையில் கிடந்த பட் டாசுத் துண்டுகளைப் பார்த்து, "ஏது பறைச்சேரியில்

பட்டாசு ?" என்று விசாரித்தார்கள். வீரன் மகன் சுட்டான் என்று சில குழந்தைகள் சொல்லின. எரிந்து போன பட்டாசுத் துண்டுகளை யெல்லாம் வாரிக்கொண்டு போனார்கள்.

பிறகு வீரனைச் சாவடியூருக்குக் கொண்டு போய் ஸ்டேஷனில் 'விசாரித்தார்கள்'. 'விசாரிப்பது' என்றால்தான் தெரியுமே!

"அடிக்காதீர்கள், சாமி, சொல்லிவிடுகிறேன்." என்றான் வீரன்.

*　　*　　*　　*

மறுநாள் தலையூரில் வேங்கடன், சென்னராயன் என்ற இரு குறவர்களையும் பிடித்துப் போனார்கள். அடுத்த நாள் பக்கத்து ஊரில் குப்பன் ஆசாரி வீட்டில் சோதனை போட்டார்கள். சில வெள்ளி சாமான்கள் கிடைத்தன. பிறகு குப்பன் ஆசாரியை விசாரித்தார்கள். இரண்டுநாள் கழித்துக் குப்பன் ஆசாரி மாமனார் வீட்டைச் சோதனை போட்டத்தில் நோட்டுகளாக ஐந்நூறு ரூபாயும் சில வெள்ளி சாமான்களும் அகப்பட்டன.

5

வீரன் மகன் சாட்சிக் கூண்டில் நிற்கிறான்.

"உன் அப்பன் உனக்குப் பட்டாசு கொடுத்தானா?"

"ஆமாங்கோ—இல்லைங்கோ—சாமி" என்றான் சிறுவன்.

"தைரியமாய்ச் சொல்! பயப்படாதே" என்று இன்ஸ்பெக்டர் அதட்டிக் கேட்டார்.

"நான் பட்டாசு அப்பனைக் கேட்டேன். ஒரு அடி கன்னத்தில் போட்டான். நான் அடி தாங்காமல் கீழே விழுந்தேன். நான் பட்டாசு சுடவேயில்லை; சத்தியம்" என்றான் பையன்.

"அப்படித்தானுங்கோ, சாமி! எல்லோரும் பொய் சொல்லுகிறார்கள்" என்று கோர்ட்டில் ஒரு மூலையில் ஜனக் கூட்டத்திற்கு இடையில் நின்று கொண்டு திடீர் என்று கத்தினாள் தாய். "பிடி அவளை!" என்றார் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்.

உடனே இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் பாய்ந்தார்கள். வீரன் மனைவியை இழுத்துக்கொண்டு மாஜிஸ்ட்ரேட் மேஜைக்குப் பக்கத்தில் கொண்டு போய் நிறுத்தினார்கள்.

"ஜாக்கிரதை! சாட்சிக்குச் சொல்லித்தரவா இங்கே வந்தாய்?" என்று மாஜிஸ்ட்ரேட் அதட்டின அதட்டில் வீரன் மனைவி மூர்ச்சை போகும் மாதிரி நடுநடுங்கினாள்.

"கொண்டுபோ வெளியே!" என்றார்கள் மாஜிஸ்ட்ரேட்டும், இன்ஸ்பெக்டரும் ஒரே மூச்சில்.

பிறகு விசாரணை நடந்தது. பட்டாசுகளைப் பற்றிப் பையன் இரண்டு மூன்று விதமாய் மாற்றி மாற்றிச் சொன்னான்.

"போதும்" என்றார் மாஜிஸ்ட்ரேட்.

பிறகு இன்ஸ்பெக்டர் வெகுநேரம் பேசினார்.

* * * *

மாஜிஸ்ட்ரேட் ஒரு வாரம் கழித்து வீரனையும் தலையூர்க் குறவர்களையும் விடுதலை செய்துவிட்டார். இரண்டு ஆசாரிகளுக்கு மட்டும் தண்டனை. "வீரன் போலீசாரிடம் சொன்னதை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு குறவர்களைத் தண்டிக்கமுடியாது" என்று தீர்ப்புச் சொல்லிவிட்டார்.

வீரன் பேரிலும் போதிய சாட்சியம் கிடை யாது. சேரியில் எப்படிப் பட்டாசு வந்தது என்பது மிகவும் சந்தேகத்திற்கு இடமாயிருப்பினும், துரை சாமி ஐயங்கார் வீட்டில் களவுபோன பட்டாசு தான் சேரியில் குப்பையில் கிடந்த துண்டுகள் என்று நிச்சயமாக யாரும் சாட்சி சொல்லவில்லை என்கிற காரணத்தைக்கொண்டு வீரனையும் விடுதலை செய்துவிட்டார்.

6

"ஏண்டா, வேங்கடா, அந்த மடப்பயல் தவிர, வேறு யாராவது பட்டாசுக் கட்டை எடுத்துப் போவானா? அதனாலல்லவோ இத்தனை எழவு ஏற்பட்டது" என்றான் சென்னராயன்.

" அப்பவே நான் சொன்னேன், வேறு ஏதா வது ஒரு சாமான் எடு என்று. நான் சொல்லச் சொல்ல அந்தப் பட்டாசுக் கட்டுகளை யெல்லாம் வாரி வாரி மூட்டை கட்டிக்கொண்டிருந்தான். அதற்குள் வீட்டிற்குள் யாரோ 'ஊம்' என்று கத்தி

ணர்கள். நாம் போகவேண்டியதாச்சு" என்றான் வேங்கடன்.

"ஜாதிக்கு இயலாத தொழிலில் எவனும் போகக்கூடாது. நாம் இவனைச் சேர்த்துக்கொண்டு போனது நம்முடைய தவறு" என்றான் சென்னராயன்.

முதல் நாள் பையன் பட்டாசுக்காக அழுததும், வீரன் குடி வெறியில் பையனை அடித்ததும் அந்தக் குறவர்கள் அறியார்கள்.

வீரன் சேரிக்குத் திரும்பிவந்தான். ஜெயிலில் வேளைக்கு வேளை ஆகாரம் கொடுத்துவந்தார்கள். வீட்டிலோ சோற்றுக்கு வழியில்லை. சட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு குடியானத் தெருவுக்குப் போனாள் வீரன் மனைவி. இருந்தாலும், புருஷன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான் என்கிற மகிழ்ச்சியைப் பசிப் பிணியும் மறைக்க முடியாது.

மறுபடி வீரன் மகன் பட்டாசுக்காக அழமாட்டான். யாராவது பட்டாசு சுடுவதைக் கண்டால் தூரப் போய்விடுவான்.

மாடல் அச்சுக்கூடம், சென்னை.—(1938513-2-33.)

கண்ணன் காட்டிய வழி

அல்லது

பகவத்கீதையின் பொருள் விளக்கம்

சென்னை, அரசாங்க முதல் மந்திரி

சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள்

இயற்றியது விலை அணா **8**

முக்கியமான சுலோகங்களும் உரையும் அடங்கியுள்ளது

பொருளடக்கம்

அல்லயன்ஸ் கம்பெனி, மயிலாப்பூர், சென்னை.

விஷவிருக்ஷம்